

ΟΜΟΤΕΛΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΡ. 28149

1929

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθή ης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α.

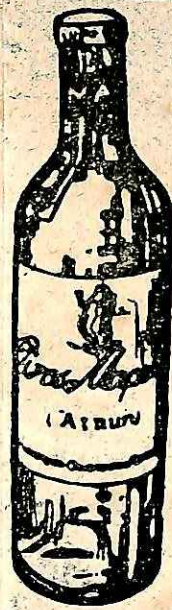
ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΑΞΙΑΝ ΤΟΥ ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΟΣ ΣΑΣ

Θέλετε να έχετε λευκότερους, άραιότερους, οδοντάς; Ίδου μία νέα μέθοδος όπως το επιτύχετε. Εάν ζητήτε νέαν όμορφη και νέα θέληση, δοκιμάσατε τον νέον τούτον τρόπον. Φάσατε τους οδοντάς σας διά της γλώσσης, και θα αισθανθήτε την παρουσίαν επικαθίσματος - εν είδος ολισθηρού επικαθίσματος. Εφ' όσον τα επικαθίσματα διατηρούνται επί των οδοντών, το μειδιάμα σας είναι έστερημένον πάσης χάριτος. Σήμερον εφευρέθη ή Πέφοντεντ νέον είδος οδοντοπάστας. Αποσυνθέτει τα επικαθίσματα. Διατηρεί τους οδοντάς στιλπνοτάτους. Δοκιμάσατε την Πέφοντεντ. Ίδετε πόσον καθαροί φαίνονται οι οδόντες σας κατόπιν χρήσεως. Όλίγων ημερών χρήσεως της οδοντοπάστας ταύτης θα σας καταπείσῃ καθ' ολοκληρίαν περί της αποτελεσματικότητός της. Αγοράσατε σήμερον την οδοντοπάσταν ταύτην.

Persol
ΣΗΜΑ

ΠΕΨΟΝΤΕΝΤ ή νέα Αμερικανική οδοντοπάστα
Γεν. Αντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΑΟΥ, Πλατεία Όμονοίας 3—Αθήναι

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ο καλύτερος
επιτραπέσιος
ΟΙΝΟΣ από
σταφύλι ΣΑ-
ΒΑΤΙΑΝΟ

ΜΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ
ΛΕΥΚΟΣ

είς ΔΑΜΙΤΖΑΝΑ
1)2 και 5 οκάδων

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ

είς ΔΑΜΙΤΖΑΝΑ
1 οκάς και 100
δραμίων.

Η ΟΚΑ ΔΡΑΧ. 10

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Ανω των 3 δαμιτζανών
ΠΡΑΘΡΙΑ :
ΑΘΗΝΑΙ : ΣΤΟΛ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 6
Τηλεφ. 14-34
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : ΝΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-80

Πριν αγοράσετε την όμβρελλα σας
έπισκεφθήτε το καλλιτεχνικόν έρ-
γαστάσιον όμβρελλών

ΚΑΡΚΑΣ

29 Μιλτιάδου και Νίκου 138. (παρόδο,
Αϊδίου)—Αθήναι

Πώλησις χονδρική και λιανική
Ιδιαίτερον τμήμα έπισκευής
όμβρελλών

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΛ ΟΥΑΙΤ

«Διά ν' αφαιρέσετε τις περιττές τρίχες και τα διάφορα χνούδια, μεταχειρίσασθε όλίγον Τάκν, την άρωματισμένη αυτήν κρέμαν, όπως βγαίνει από το σωληνάριο. Περιμένετε 5 λεπτά και πλύνετε το μέρος εκείνο με κρύο νερό. Αί διατυπώσεις του τελείωσαν. Θα καταμαγευθήτε από το αποτέλεσμα του και θα αποχαρετήσατε διά πάντος το επικίνδυνον ξυράφι, το όποιον προκαλεί σπινάκια και βγά-
ζει τις τρίχες σκληρότερες και γρηγορότερες, καθώς και τα κακόσμοα απο-
φιλωτικά. Οικονομικόν, άδολαβές το Τάκν διαλύει το τρίχωμα και το εξαλείφει. Είναι μία θαυμασία εφεύρεσις, της οποίας είμαι φανατική ο-
παδός».

Τό Τάκν, Παρισινή κρέμα, πωλείται είς όλα τα καταστήματα αντί
δραχ. 40. Είναι κρέμα μοναδική και ή τιμή της, τιμή εύκαιρίας.
Γενικός Αντιπρόσωπος διά την Ελλάδα:

ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΣΟΣ

Διαρκής παρακαταθήκη, Στοά Πεσματζόγλου, Αθήναι.
Υποκατάστημα έν Θεσσαλονίκη οδός Μεγ. Αλεξάνδρου 35.

ΓΕΩΡΓ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ιατρός Δερματολόγος. Επί δε-
σφαισέναν Έπιμελητής της Ιδι-
αινής Κλινικής του Καθηγη-
τού κ. Γεωργίου Ουνταγού. Δέ-
χεται καθ' έξαστην οδός Κα-
φαλαγιάς 50.

Ώρες 8—11 π. μ. και 4—7 μ. μ.
Αριθ Τηλεφ. 7-63 (Παλαιόν)

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συστήσωμεν την τελευταίαν Ό-
φθαλμολογική Κλινικήν του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγηκός της Όφθαλμολογίας έν
τῷ Πανεπιστημίῳ.
27 Μενάνδρου 27—Αθήναι. Τηλ. 1-68

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΘΝΕΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΪΚΟ

130
1
5
24
24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52 - 03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Έν Αμερική Μ. D. STROY-
ΜΒΟΣ 261 W. 85th Str New-York U.S.A., έν Αγγλίῳ Σουδάν ό κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria και έν Βελγίῳ Κογκό ό κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Γενικοί Πράκτορες έν Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

Από Ότι Βαρεθ και Αρσεν

ΛΕΠΡΟΙ!

Λεπροι είς τάς Αθήνας! Λε-
προι είς τάς επαρχίας! Το τρο-
μακτικόν αυτό γεγονός ήμεις
τούλάχιστον δέν τό πληροφορού-
μεθα γιά πρώτη φορά. Το έγνω-
ρίζαμεν έν στόματός ιατρών, πρό
πολλού. Τι μέτρα δέ λαμβάνει
τό αρμόδιον όργανον κατά
τού κινδύνου αυτό; Ούδέν ά-
πολύτως. Ό κ. Δοξιάδης έδήλω-
σιν ότι δα ιδρυθούν λεπροκο-
μεία και ότι ό κινδύνος... δέν εί-
νε άμεσος, γιατί ή νόσος αυτή
δέν μεταδίδεται εύκόλως!... Μέ-
νουμε δηλαδή έτσι στο έλεος του
Έσταυρωμένου Θεού. Ό Θεός
νά μάς λυπηθ. Ό Θεός νά μάς
γλυτώσῃ. Ό Θεός... και μόνον ό
Θεός, γιατί οι αρμόδιοι κομούν-
ται και όνειρεύονται!...

ΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

Αλλά δέν είναι μόνον ή λέπρα. Μας
άπειλεί και άλλος κίνδυνος. Η βλο-
γιά! Κ' έπειδή ό λαός αϊτός είναι
δυοκίνητος και άνυπερβώς μοιρο-
λίτης, πρέπει να έπείβουν αϊ άρ-
χα, να κινηθούν οι αρμόδιοι και
να εξαγαρμάσουν τους πάντας
να έμβολισθούν. Διά της βίας έν άνόγ-
κη. Με ν' ηγητό Δούτο άλλος τρέ-
πος σωτηρίας δέν υπάρχει!...

ΑΚΣΜΗ ΔΕ...

Ακόμη άς κινηθούν και οι κ.κ. ά-
στυτάτοι. Εμπήκαμε στο καλοκαίρι.
Ας ενεργήσουν λοιπόν αφηνιαστι-
κάς επθεωρήσεις είς τά Αθηναϊκά
και Παιραϊκά καταστήματα. Τι τρώ-
με. Είναι καθαρά τά τρόφιμα των έ-
θνομισπολιτών, τά γλυκίσματα, τά
φαγητά των έστιατορίων, τό νερό
πού πίνουμε; Ας ενεργηθῇ εξέτασις
των υδατοπονηκῶν των διαφόρων
κέντρων. Ίσως νά βρεθούν μέσα και
βάτραχοι και κροκόδειλοι!... Γιατί
όχι; Εσχάτε ότι άλλοτε βρέθηκε
σ' ένα νεπέζιο ένα... έχθετο νε-
ρό!... Έγ-ς λοιπόν... Χίλοι
κινδύνου μάς τῷ λούν και κανείς δέν
συγκινείται... πώς...

ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Νά επιθεωρηθούν ακόμη και οι
Λουτρώνας των Τζιτζιφιών, των
Φαλήρων, του Πειραιώς... Μερικοί
έξ αυτών βρίσκονται σε χάλι. Είναι
είδος σταθμών! Λούσεσθ στή θάλα-
σα, καθαρίζεσθ κ' έπειτα εισέρχε-
σθε στούς λουτρώνας και ξαναβουρ-
ζέσθε!... Δίσχος!...

ΠΕΝΝΙΕΣ

— Στην «Ελευθερά Σκηνή» ό' ά-
ναδισσάθ μετά τό «Σμούν», ή «Κο-
μωδία της Εύτυχίας», δόξα τρι-
πρακτο.

— Αϊ λαϊκά άγορά ανάγκασαν
πολλούς μαγάθηρες ν' υποτιμήσουν
τό είδη των.

— Η Δουτονομία Πόλεων άπηθύ-
νε στούς καταστηματαρχας εγκυκλιον
διά της οποίας τους υπενθυμίζει δια-
φόρους άστυνομικάς διατάξεις και κυ-
ρίως την σχετικήν με τό ασφαλές
κλείσιμο των
καταστημά-
των την νύ-
κτα.

— Διό τι
πολλοί άρη-
ρημένοι κα-
ταστηματαρ-
χαι ή οι ύ-
πλληλοι των
ξεγνοού! νά
κλειδώνουν
τίς πόρτες
των κατα-
στημάτων τό
βράδυ πού
φεύγουν.

— Έπει οι
πολίται βοί-
σκουν τά κα-
ταστήματα
έκλειδωμένα
και άναγκά-
ζονται νά μέ-
νουν και νά
τά φρουρούν
ώς τό πρωί.

— Έφθα-
σαν στην πό-
λι μας οι μα-
θηταί του Γυ-
μνασίου Η-
ρακλείου και
έπισκεφθήσαν τις άρχιότητες.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Η σημερινές εικόνες της Πινακο-
θήκης της «Οικονομίας» είναι έργο
τό μέν ύπ' αριθ. 9 του Ιταλού ζω-
γράφου Πάολο Μισέτι με τόν τίτλο
«Στην άκρογιαλία», τό δέ ύπ' αριθ.
10 της Γερμανίδος ζωγράφου Σοφία
Βένκε με τόν τίτλο «Αθηνάπωρος».

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ό φθονερός όμολογεί σιωπηλώς
τήν ύπεροχή του φθονομένου.
Τ ζ ό ν σ ο ν.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ

Πολλοί μεγάλοι συγγραφείς και
καλλιτέχναι, όταν ήθελαν ν' άρσώ-
σουν άποκλειστικώς στή δημιουργίαν
ένός έργου, κλεινότουσαν μήνες ό-
λοκληρούς μέσα στο σπίτι τους, μή
βγαίνοντας ούτε στιγμή έξω. Πολ-
λοί μάλιστα γιά νά επιβάλουν στον
εαυτό τους την έκκοσσία αυτή φυλά-
τα φυλάιν νά μήν ξεκόψουν και σκορ-
πιστούν και τή νύκτα τά γυρίζουν
πίσω στα μαντριά, εάν έμπειροι πο-
πάνηδες. Η φυσική αυτή ικανότης
των σκύλων αναπτύσσεται κατά τόν
έξής περίεργον τρόπο:

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΤΑ ΤΣΟΠΑΝΟΣΚΥΛΛΑ ΤΩΣ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑΣ

Οι περιηγηταί πού περνούν άπ' την Καλιφορνια, βλέπουν άπερά-
ντες έκτάσεις σκεπασμένες από ανα-
ρίθμητα κοπάδια προβάτων, πού βό-
σκουν σ' αυτές, αλλά περιέργως βο-
σκό δέν συναντούν πουθενά. Αυτά
συμβαίνει γιατί στα μακρινά έκείνα
μέρη τή φύλαξί των προβάτων την
έχουν οι σκύλοι, οι όποιοί τό πρωί
τά οδηγούν στή βοσκή, την ημέρα
τά φυλάιν νά μήν ξεκόψουν και σκορ-
πιστούν και τή νύκτα τά γυρίζουν
πίσω στα μαντριά, εάν έμπειροι πο-
πάνηδες. Η φυσική αυτή ικανότης
των σκύλων αναπτύσσεται κατά τόν
έξής περίεργον τρόπο:

Όταν μία προβατίνη γεννήσῃ,
της παίρνουν τό άρνί κ' άν έχουν
κανένα μικρό σκυλί βάζουν αυτό νά
θηλάσῃ τό γάλα της. Αμα μεγαλώ-
σῃ λίγο τό σκυλί και μπορεί πιά νά
πρώη στερεά τροφή, τό ταΐζουν τό
πρωί και, έπειδή έχει συνηθίσει νά
μήν άποχωρίζεται πιά άπ' την προ-
βατίνη πού τό θηλάζει, τό στέλνουν
με τό κοπάδι όλη την ημέρα. Όσ
περνάει ή μέρα όμως, τό σκυλί πε-
νθεί πού πολύ κ' όταν βραδείσῃ, ά-
νυπόμονο νά γυρίσῃ στο μαντρί, όπου
βά τό ταΐσουν, αρχίζει νά γαυγίζει
και νά βάζῃ μπροστά τή θέση του
μητέρα γιά νά γυρίσουν πίσω. Τότε
φυσικά ακολουθούν και τά άλλα πρό-
βατα κ' έτσι όλο τό κοπάδι γυρίζει
στό μαντρί. Αν όμως ό άρχάριος
σκύλος, ό όποιος έκτελει πλέον χρέε
βοσκού, φέρῃ τά πρόβατα πολύ νο-
ρίς στο μαντρί, ή γυρίσῃ χωρίς αυτά,
τιμωρίζεται αμέσως γιατί νά μήν
τό επαναλάβῃ αυτό και στο μέλλον.
~~~~~
Ό ζωγράφος Ατέμ, κάποτε πού
βιαζόταν νά τελειώσῃ ένα έργο του,
έβαλε νά τόν κλειδώσουν με διπλή
στεροφή στο δωμάτιό του και έδω-
σέ κλειδί σ' έναν έμπιστό του φίλο,
παρεκαλώνοντας τον νά μήν τού τό έ-
πιστρέψῃ παρά ύστερ' από άρκετές ή-
μέρες. Στο διάστημα αυτό ένας ύπη-
ρέτης μόνο πήγαινε στο ζωγάφο τό
φαγητό άπ' τό παράθυρο!

Ό πρίγκιψ Ντεμίτωφ δίδων πολύτιμον κό-
πελλον είς τόν νικητήν των προχθεσινών σκο-
πενικῶν άγώνων κ. Νικ. Θεοδωρόπουλον

**CRÈME
SIMON**

Βέρμου άκ καλαίου Μοσχάτου οίνου
Μαυροδάφνη άπαράμιλλος
Παλαιόν άπόσταγμα οίνου
«ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ
ΕΦΑΜΙΛΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ
Πωλούνται είς όλα τά κέντρα
καταναλώσεως
Αγοράζονται είς καλήν τιμήν
βιβλία και ελάνθρησι βιβλιοθή-
και. Πληροφορία είς τά γραφεία
μας.

ΓΑΛΛΑ ΒΛΑΧΑΣ

ΤΗΓΗ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Άλθθαι, κάποιος καταβαίνει τη σκάλα.

— Σιωπή.

Κ' οι δύο στρατιώτες γέμισαν τα ποτήρια τους και τ' άδειασαν μονορούφι κυττάζοντας συγχρόνως πρό- τη σκάλα. Δεν είχαν άπαρηθῆ. Τὰ σκαλοπάτια έτρεφαν και σε λίγο φά- νηκε ένας ευθαρκος άντρας με κανο- νικό ανάστημα και διαπεραστικά μά- τια, ό οποίος φορούσε τριγωνικό κα- πέλλο, έπωμίδες και σπαθί. Ήταν ό λοχαγός Λά Ζονκιέρ. Μόλις έμπῆκε στη σάλα, σαν να μωρίστηκε τους κατασκόπους που κρυβόταν κάτω από στρατιωτικά ρούχα. Τους έγυρσε λοι- πόν αδιάφορα τάχα την πλάτη κι' άρχισε ήσυχά να μιλά με τόν ξε- νοδόχο.

— Εύχαρίστως θά έτρωγα έδώ, του έπείε, γιατί ή μωριδιά των φα- γητών μου κέντησε την όρεξη, αλλά έχω κάτι φίλους που με περιμένουν στόν «Αυλό της Πάφου» για να γευ- ματίσουμε μαζί. Ίσως έρθη έδώ ν' με ζητήσει ένας πατριώτης μου για να του δώσω κάμποσα χρήματα. Αν τυχόν περάση τότε πού θά λείπω, πές του να περιμένη και σε μια ώρα τó πολλό θάμαι έδώ.

— Καλά, λοχαγέ μου, αποκρίθηκε ό ξενόδοχος.

— Φέρε μας κρασί, διάταξαν ο στρατιώτες.

— Α! Φιθύρισε ό λοχαγός οίχνον- τας ένα βλέμμα αδιάφορο τάχα στους στρατιώτες. Αυτοί πολύ λίγο σέβον- ται τó βαθμό μου.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας στόν ξενο- δόχο, του έπείε:

— Μην ξεχνάς την παραγγελία που σούδωσα.

— Μά, λοχαγέ μου, του έπείε ό ξενόδοχος σταματώντας τον, δεν μου έπιασε τó όνομα του κυρίου που θά έρθη να σάς ζητήσει.

Ό Λά Ζονκιέρ δίστασε για μι στιγμή, αλλά οι τρόποι των στρατιω- των τόν καθυσάσαν και τόν έβγα- λαν από τους πρώτους φόβους του.

— Ονομάζεται; ίππότης Γάστω; ντέ Σάνλεϋ, έπείε.

— Γάστω ντέ Σάνλεϋ, επανέλα- βε ό ξενόδοχος. Διάβολε! Μου φαί- νεται πως δεν θά μωρέσω να τó θυ- μήθω αυτό τó όνομα. Τέλος πάντων θά προσπαθήσω να μνή το ξεχάσω.

Ό λοχαγός έβγῆκε κατόπιν έξω οίχνοντας ένα ύποπτο βλέμμα γύρω του. Δεν είχε προχωρήσει ούτε ένα- τó βήματα πρós την όδó του 'Αγίου Όνωρίου και διασωρόθη με τόν Ντυμπού, ό οποίος καθυπόμνετο πρós τó ξενόδοχο. Ό Ντυμπού δεν τόν άναγνώρισε, γιατί ποτέ του δεν τόν είχε δῆ.

Σε λίγο ό Ντυμπού έφτανε στó ξενόδοχείο. Έβριζε ένα γρήγορο βλέ- μα στους δύο στρατιώτες που εξα-

κολουθούσαν να πίνουν κ' έπειτα έ- πλησίασε τόν ξενόδοχο και τόν έρώ- τησε φοβισμένα:

— Δεν μου λέτε, σάς παρακαλώ, έδώ μένει ό λοχαγός Ζονκιέρ. 'Ηθε- λα να τού μιλήσω.

— Θέλετε τó λοχαγό Λά Ζονκιέρ; έπείε ό ξενόδοχος κυττάζοντας τόν ξένο από τὰ πόδια ως τó κεφάλι.

— Άν είνε δυνατόν.

— Τόν ίδιο τó λοχαγό πού κάθη- ται έδώ ζητάτε ή κανέναν άλλον; ξαναρώτησε ό ξενόδοχος θέλοντας να μάθῃ αν αυτός είνε εκείνος που πε- ριμένε ό λοχαγός.

— Τόν ίδιο θέλω, απάντησε ό Ντυ-μπού.

— Δεν τόν γνωρίζετε, καθώς κα- ταλαζίνω, γιατί θά τόν βλέπατε στó δρόμο τώρα που ερχόσαστε. Μόλις πρó όλίγου βγήκε.

— Διάβολε! βγή- νε κιόλας; έπείε ό Ντυμπού μὴ μπο- ρώντας να κούβῃ τή στενωπώρια που δοκίμαζε γι' αὐ- τó. Εύχαρις τó ὠ- λοιπόν.

— Αμέσως όμως αντίληφθηκε τήν άνωρία του και θέλησε να χαμογε- λάση.

— Δεν είνε οὐ- τε πέντε λεπτά πού βγήκε, εξα- κολουθήσε ό ξενο- δόχος.

— Μά ύποθέτω πως θά γυρίση, έπείε ό Ντυμπού.

— Βέβαια, σε μια ώρα θάναι έδώ.

— Μου επιτρέπετε να τόν περιμέ- νω; Δός μου τότε ένα λικέρ.

Ό ξενόδοχος έτρεξε άμέσως να φέρη τó λικέρ που τού παράγγειλε ό ξένος. Έκείνος τó έφερε στó στό- μα του κ' ήπιε τó μισό κάνοντας έ- ναν κωμικό μορφασμό ανθρώπου που δεν πίνει παρά νερό.

Ό ξενόδοχος δεν μπόρεσε να κρύ- ψῃ ένα ειρωνικό μειδίαμα βλέπον- τας τον.

— Και πού μένει ό γενναίος αυ- τός λοχαγός; ρώτησε ό Ντυμπού έ- ξακολουθώντας τή διακοπείσα συνο- μιλία.

— Αυτή είνε ή κάμαρά του, ε πο- ό ξενόδοχος δείχνοντας του μι πόρ- τα. Τού άρέσει, βλέπετε, να κάθεται, στó ισόγειο.

— Ίσως έπειδή τὰ παράθυρά του βλέπουν πρós τó δημόσιο δρόμο.

— Όχι γι' αυτό, αλλά γιατί έχει και μιá μικρή πόρτα απ' τó μέρος τῆς όδου Ντυμπού.

— Μπá! Έχει λοιπόν κι' άλλη θύρα; Τότε τó δωμάτιό του θάναι έ- ξοχο. Δεν τόν ένοχλεί όμως ό θόρυ- βος των διαβατών και των αμαξών;

— Καθόλου. Έχει κι' άλλη κά- μαρα στó επάνω πάτωμα και κοιμά- ται πότε στη μιá, πότε στην άλλη.

— Όπως ό Διονύσιος ό Τύραννος, έπείε ό Ντυμπού, ό οποίος δεν μπο- ρούσε ούτε σ' αυτή τήν περίπτωση να λησμονήση τις ιστορικές γνώσεις του και τις σοφίες τών βιβλίων.

Τή στιγμή αυτή ένας από τους Γάλλους στρατιώτες ζήτησε κρασί.

— Ό Ντυμπού παρηκολούθησε με τó βλέμμα του τόν ξενόδοχο πού σιχώ- οηκε να εκτελέση τή ν παραγγελία των πελατών κ' έ- πείτα, γυρίζοντας πρós τους στρατι- ώτες, τους φιθύ- ρισε:

— Γάλλια και 'Αντιβασίλει;!

— Τό σύνθημα! φώναζαν τήν ίδια στιγμή οι δύο στρατιώτες και σιχώθηκαν απ' τή θέσι τους.

— Μπáτε σ' αυ- τó τó δωμάτιο, τους διάταξε ό Ντυμπού δείχνον- τας με τó χέρι του τó δωμάτιο τού Λά Ζονκιέρ, άνοίξτε τή μικρή πόρτα που βλέπει στó δρόμο Ντυμπού και κρυφθήτε όσο μπορείτε καλύτερα κά- τω απ' τó τραπέζι, πίσω απ' τὰ πα- ραπέταματά, όπως καταλαβαίνετε.

Προσέχετε μόνο να μνή ανακλυωθή- τε, γιατί τότε θά σάς κόψω εξ μη- νών μισθούς.

Οι δύο στρατιώτες άδειασαν ως τόν πάτο τὰ ποτήρια τους και γόθη- καν βιαστικά στó δωμάτιο, ενώ ό Ντυμπού, ό οποίος παρατήρησε ότι στη βιάσι τους λησμόνησαν να πλη- ρώσουν, άφῃσε ένα νόμισμα στó τρα- πέζι τους. Έπειτα πήγε τó πα- ράθυρο και φώναξε στόν αμαξά πó- στεράταν μπροστά στó ξενόδοχείο:

— Σῦρε τó αμάξι σου κοντά στη μι- κρή πόρτα που είνε απ' τήν όδó Ντυμπού και πές στόν Ταπέν νάρθη- μόλις χτυπήσω τó παράθυρο.

— Γ'ότερα έκλεισε τó παράθυρο. Έκείνη τή στιγμή έμπαινε στη- σάλα ό ξενόδοχος, ό οποίος παρατή- ρησε ότι έλειπαν οι δύο στρατιώτες.

— Μπá! έπείε. Τί έγιναν αυτοί;

— Μόλις άφῃσαν, γιατί τους είδε ένας άξιωματικός και τους φώναξε έξω, απάντησε ό Ντυμπού.

— Κ' έφυγαν λοιπόν δίχως να πληρώσουν;

— Όχι δά. Δεν βλέπετε πού σού άφῃσαν ένα νόμισμα επάνω στó τρα- πέζι;

— Φαίνεται ότι λογάρισαν ότι θά τους έκανε κάποια έκπτωση, έπειδή ήσαν στρατιωτικοί.

— Άς πán σ' αυτό διάβολο, έπί πέ- λους, φώναξε ό ξενόδοχος, ό οποίος έντομεταξύ έδρῆκε τήν τιμή κάποι- τῆ ν παραγγελία.

— Δεν πιστεύω να σού φτεάνῃ τὰ ίδια κι' ό λοχαγός, του έπείε εξα- φνα ό Ντυμπού κυττώντας τον στó μάτια.

— Α, αυτός πληρώνει πάντα, γι- ωρίς να παζαρεύη ποτέ του. Τῷ μόνο ελάττωμα που έχει είνε ή ιδιοτρο- πία του κάμποσες φορές.

— Φαίνεται ότι είνε εύδης άνθρω- πος αυτός ό λοχαγός.

— Έρχεστε να τού ζητήσετε χρέ- ματα; ρώτησε ό ξενόδοχος.

— Έγώ, απενάντίας έρχομαι να του δώσω πνήντα λουδοβίκεια.

— Πνήντα λουδοβίκεια! φώναξε ό ξενόδοχος. Τó όνομά σας δεν είνε ίππότης Γάστω ντέ Σάνλεϋ;

— Ίππότης Γάστω ντέ Σάνλεϋ! φώναξε ό Ντυμπού μὴ μπορώντα- να συγκρατήση τή χαρά που δοκι- μαζε άκούγοντας αυτό τó όνομα. 'Ό- στε λοιπόν αυτόν περιμένει ό λο- χαγός;

— Έτσι μου έπείε, απάντησε ό ξενόδοχος παραξενεμένος από τήν ε- φωνική παραχῆ τού Ντυμπού. Μά δεν μου δώσατε απάντησι σε κείνο που σάς ρώτησα. Έβσει έίστε ό ίπ- πότης Γάστω ντέ Σάνλεϋ;

— Όχι, έγώ δεν έχω τήν τιμή να άνήκω στὴν τάξι των ευγενών. 'Ονομάζομαι Μαρτώ και είμαι έμπο- ρος στόν 'Αγιο Γερμανό.

— Και έπιασε πῶς ήθελαι να δώ- σετε πνήντα λουδοβίκεια στόν Λά Ζονκιέρ;

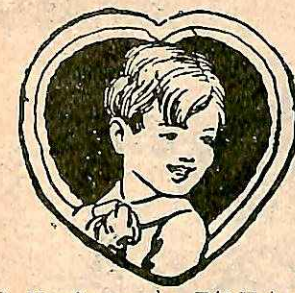
— Μάλιστα. Μιά μέρα πού ξεφύ- λιξα στην τύχη τὰ κατάστιχα τού πατέρα μου, βρήκα ότι τó κατάστι- χμά μας χρωτούσε αυτό τó ποσόν στόν πατέρα τού λοχαγού. Άμέσως πήγα να τόν βρω, αλλά έπειδή εκεί- νος είχε πεθάνει έντομεταξύ, ήρθα να βρω τó γιού του, για να ξεπλη- ρώσω τó χρέός μας.

(Άκολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ Η ΩΜΟΡΦΙΑ...

ΤΟΥ HENRI DE REGNIER

Ό Πρωθυπουργός Τάι-Πού έκανε τις έντεκα υποχλήσεις και τις τρείς καθιερωμένες γονυκλήσεις και κά- τηρησε στó μεταξωτό μαξιλάρι, πού ή- ταν πάνω στó τελευταίο σκαλοπάτι τού Αυτοκρατορικού θρόνου. Ό Αύ- τοκράτωρ Χό-Χέι του έπείε τότε:

— Άκουσέ με, ό Τάι-Πού! Από- ψῃ τή νύχτα εἶδα στόν ύπνο μου τó θεό τῆς Υπονομίας με τὰ δύο του πρό- σωπα και τή διπλή του τήν πλεξού- δα. Άκουσα καθαρά τή φωνή του να μου φιθύριζε στó αυτί: «Χωρίς άμ- φιβολία ό υπουργός σου ό Τάι-Πού είνε τίμιος και κορὸς συμβούλος. Εί- νε ό φρονιμώτερος άνθρωπος τού βα- σιλείου σου και τó πιο έξυπνο μυαλό όλόκληρης τῆς Κίνας. Δουλεύει πι- στά για τή δόξα σου. Είσαι όμως βέ- βαιος πως σ' αγαπά μ' όλην τήν α- γάπη που ταιριάζει στó σούβανο πρό- σωπό σου; Είσαι βέβαιος πως δεν προτιμά τίποτ' άλλο στόν κόσμο από σένα; Άν ήμουνα έγώ στή θέσι σου θά τόν δοκίμαζα». Έτσι μου μίλησε ό δόμοσος θεός. Τί σκέπτεσαι, ό Τάι-Πού σχετικά με τó όνειρό μου;

Ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε στὴν κίτρινη όψη τού Τάι-Πού, ό ό-ποιος, αφού σκέφθηκε λίγο, του ά- πάντησε:

— Μεγάλε και θεέ πρίγκιπα, ό δόμοσος θεός έχει δίκιο και ό τα- πενός σου δούλος Τάι-Πού είνε πρό- τος να τόν άναγνωρί- σω, γιατί έμοιάζε με μιá σκιά σχεδόν στυ- σμένη, και ή φωνή του ήταν τόσο αθηνική, πού θαρρούσε κανείς πως ήτανε φωνή έτοι- μολιόπου: «Ό Τάι-Πού είνε δυνατότερός μου, μου φι- θύρισε ξεφυσισμένα σ' αυτό. Με νί- κησε ως τώρα. Κανένα βασιλιά δεν άγαπήθηκε περισσότερο απ' όσo σ' αγαπάει αυτός. 'Όσοσο δεν θά πεισθώ έντελώς για τήν άφοσίωσή του, αν δεν πετύχῃ απ' αυτόν μιá τελευταία άκόμη θυσία. Ό Τάι-Πού έχει μιá κόρη κι' ένα γιού, διδύμους. Ζήτησε του λοιπόν τó κεφάλι των δύο νεαρών αυτών πλασμάτων για να πάψῃ να με βασανίζει ή άμφιβολία». Έτσι μου μίλησε ό άπατητικός θεός. Τί σκέπτεσαι τώρα έσύ, ό Τάι-Πού, για όλ' αυτά;

Ό Τάι-Πού δεν έπείε τίποτε, μά σταύρωσε τὰ χέρια του πάνω στó στήθος του. Δύο θερμά δάκρυα κλά- σαν απ' τὰ μάτια του πάνω σὰ μιá σπυρίδα.

Τρείς όλόκλη- ρες μέρες δεν φάνηκε στó πλάτι. Μά μόλις ξεμέ- ρωσε ή τρίτη μέρα, ένας άγγελιαφόρος έφτασε κο- μίζοντας μέσα σ' ένα σκε- παμένο κάτιστρο τὰ δύο άμωρα κεφαλάκια των διδύμων παιδιών τού Πρω-θυπουργού, τὰ όποια τó

— Ό, Τάι-Πού, ό δόμοσος θεός τῆς Υπονομίας ξαναέθε και πάλι να μ' ένοχλήση στόν ύπνο μου. Μου έ- πείε πάλι πως πρέπει ν' άμφιβάλω στὴν πίστι σου και στὴν άφοσίωσή σου. Έγώ τού απάντησα πως σ' έ- δοκίμασα. Τότε εκείνος άρχισε να γελά και μου έπείε: «Ό, Αυτοκρά-τωρ άελη, ζήτησε λοιπόν απ' τόν Τάι-Πού τó κεφάλι τῆς άγαπημένης του γυναίκας, τῆς Ωμορφίας Κιάν-Σι, και τότε θά δῆς ποιόν προτιμά, έσέ- να ή αυτήν». Έτσι μου μίλησε ό άπατητικός θεός. Τί σκέπτεσαι, ό Τάι-Πού γι' αυτά τὰ φαρμακωμένα λόγια του;

Και λέγοντας αυτά ό Αυτοκράτωρ άπόθεσε στó γιανωμένικο δίσκο τó πορσελάνινο λεπτό φλυτζάνι του, στó όποίο άγνιζε τó θεο σάβι. Ό Τάι-Πού, αφού τέλειωσε τó δικό του, έ- φυγε χωρίς να προσφέρῃ λέει.

Δύο μέρες αργότερα ό Τάι-Πού πο- τούσε στó τελευταίο σκαλοπάτι τού Αυτοκρατορικού θρόνου τó κομένο κεφάλι τῆς ώραιάς Κιάν-Σι, τῆς γυναίκας του, πού τó είχε κλει- σμένο μέσα σ' ένα κόκ- κινο σακί.

Ό Αυτοκράτωρ Χό- Χέι, ύστερ' από λίγες μέρες, έπείε πάλι στόν Πρωθυπουργό τού Τάι-Πού:

— Ό δόμοσος θεός μου παρουσιάσθηκε πάλι άπόψε στόν ύπνο μου. Δυσκολεύθηκε ό- σόσο να τόν άναγνωρί- σω, γιατί έμοιάζε με μιá σκιά σχεδόν στυ- σμένη, και ή φωνή του ήταν τόσο αθηνική, πού θαρρούσε κανείς πως ήτανε φωνή έτοι- μολιόπου: «Ό Τάι-Πού είνε δυνατότερός μου, μου φι- θύρισε ξεφυσισμένα σ' αυτό. Με νί- κησε ως τώρα. Κανένα βασιλιά δεν άγαπήθηκε περισσότερο απ' όσo σ' αγαπάει αυτός. 'Όσοσο δεν θά πεισθώ έντελώς για τήν άφοσίωσή του, αν δεν πετύχῃ απ' αυτόν μιá τελευταία άκόμη θυσία. Ό Τάι-Πού έχει μιá κόρη κι' ένα γιού, διδύμους. Ζήτησε του λοιπόν τó κεφάλι των δύο νεαρών αυτών πλασμάτων για να πάψῃ να με βασανίζει ή άμφιβολία». Έτσι μου μίλησε ό άπατητικός θεός. Τί σκέπτεσαι τώρα έσύ, ό Τάι-Πού, για όλ' αυτά;

Ό Τάι-Πού δεν έπείε τίποτε, μά σταύρωσε τὰ χέρια του πάνω στó στήθος του. Δύο θερμά δάκρυα κλά- σαν απ' τὰ μάτια του πάνω σὰ μιá σπυρίδα.

Τρείς όλόκλη- ρες μέρες δεν φάνηκε στó πλάτι. Μά μόλις ξεμέ- ρωσε ή τρίτη μέρα, ένας άγγελιαφόρος έφτασε κο- μίζοντας μέσα σ' ένα σκε- παμένο κάτιστρο τὰ δύο άμωρα κεφαλάκια των διδύμων παιδιών τού Πρω-θυπουργού, τὰ όποια τó

σπαθί τού πατέρα τους είχε άποχω- ρίσει απ' τους λεπτοτάτους λαμούς των...

Ό Τάι-Πού είχε πρós τή βορεινή συνοικία τού Πεκίνου μιá θαυμάσια έπαυλη, τριγυρισμένη από ύπερχους κήπους. Τó σπίτι του ήταν γεμάτο από ένα πλήθος πολύτιμα βάζα από πορσελάνη και χάλυδα έπείεργα- σμένο.

Ό Τάι-Πού είχε άκόμα συλλέξει απ' όλην τήν Αυτοκρατορία τὰ πλου- σιότερα μεταξωτά και τὰ σπανιότε- ρα χαλιά. 'Ωμορφες ζωγραφίες στό- λιζαν τους τοίχους των δωμάτων τῆς έπαυλώς του. Άνάμεσα σ' αυ- τὰ τὰ πολύτιμα πράγματα είχε ζήσει άτυχοιμένος ό Τάι-Πού, με τó γε- ρο πατέρα του, τήν άνάρετη Κιάν-Σι και τὰ διδύμα παιδιά του.

Μά πού πούλ κι' απ' τó σπίτι τού Τάι-Πού ήσαν έγκουστοί οι κήποι του. Ό Τάι-Πού χαϊρόταν να κάνῃ σ' αυτούς τους περιπάτους του, φο- ρώντας τις πολύχρω- μες στολές του. 'Ακό- μα περισσότερο τού ά- ρεσε να σταματά έμ- πρós σε μιá στένα, γεμάτη από λογής-λο- γῆς πολύχρωμα φάρια.

Έκεί ήσαν ό Παράδει- σός του.

Έκεί, κοντά στη- στέρνα, ό Αυτοκράτωρ βρήκε τόν Τάι-Πού έ- κείνο τó άπόγευμα να στέκεται έκστατικός.

Ό Χό-Χέι ζήτησε πληροφορίες για τήν υγεία του και τού μι- λησε με λόγια καλα- κευτικά. Τόν συνελά- ρη για τὰ φάρια του. 'Εν' απ' αυτά μάλι- στί, τράβηξε ξεχωρί- στα τήν προσοχή του.

Ήταν τόσο παράδοξο και έλαμπε τόσο παράξενα... Και ό Αυτοκρά-τωρ, αφού τó κύπταξε, έπείε στόν Τάι-Πού:

— Ό, Τάι-Πού, πού είσαι τó δε- ξί μου χέρι, πάρα πολλά σου έχω ζητήσει ως τώρα... Είμαι όμως βέβαιος πως δεν θά μου άρντηθῇ: τώρα τó ύπεροχο αυτό φάρι, στείλε- το λοιπόν στó μάγειρό μου. Θάλω να βεβαιωθώ αν ή νοστιμάδα του είνε όμοια με τήν ωμορφία του.

Ό Αυτοκράτωρ Χό-Χέι, ό οποίος τήν προηγούμενη φορά δεν περιμέ- νε περισσότερο από τρείς μέρες τὰ κεφάλια των παιδιών τού Τάι-Πού, εἶδε τώρα ξῆνη φράξι τόν ήλιο ν' ασπλύνῃ, χωρίς να έχῃ εκπληρωθῇ ή έπαύλεια πού είχε έ- φράσει στόν Πρωθυπου- ρό του. Τέλος, τήν έ- δόμην μέρα τού άνήγῃ γαίλαν τήν άφιξη τού Τάι-Πού. Ό Αυτοκρά-τωρ διάταξε να τόν δῇ γήσουν άμέσως έμπρós του.

Ό Τάι-Πού παρουσιά- ζετο.

Όταν ώδήγησαν τόν Τάι-Πού έμ- πρós στους μεγάλους Μανδρινό- της Αυτοκρατορίας, πού είχαν συνα- βρασιυῆ νά να τόν δικάσουν, ύψω- πρós αυτούς τ' άλυσσοδεμένα χέρια του και μίλησε έτσι:

— Ό, πολυσοφία, πολυένδοξο και άξεδερκίστατο δικαστά!... Ό Τάι-Πού παρουσιάζεται μπροστά σας χω- ρίς κανένα φόβο... Έρείε καλά πώ, τó κεφάλι του δεν θά πέση, όπως πεσαν τó κεφάλι τού πατέρα του, τῆς γυναίκας του και τών παιδιών του, γιατί θ' άναγνωρίσετε τó δικί- ουσί μου... 'Όταν θ' άκούσετε τήν ά- νομιή τού χρίματός μου, θά μ' ά- θωώσετε και θά σπάσετε τις άλυσσί- δες μου.

Ό Τάι-Πού έπώλησε μιá στιγμή κ' έπειτα συνέχισε:

— Μάθετε πως, αν σκότωσα τόν γέροντα πατέρα μου, για να ύπα- κούσω στή διαταγή τού Αυτοκρά- τος και για να διατηρήσω τήν ευ- νοία του, τó έκανα γιατί προτιμού- ση θόναμι από τήν άρετή. Αν σκό- τωσα τή γυναίκα μου, τήν ώραιά Κιάν-Σι, τó έκανα γιατί προτιμού- ση τήν πορνεία από τήν έρωτα. Αν θυσία- σα τὰ παιδιά μου, τó έκανα γιατί προτιμού- ση θόναμι απ' τόν ήλιο.

Μά όταν ό Αυτοκρά-τωρ μου ζήτησε τ' όμορφότερο απ' τὰ φάρια μου, για να τó φάῃ ήλιος, τότε σκότωσα τόν Αυτοκράτορα, για- τί απ' τή θόναμι κι' από όλα προτι- μώτερε είν' ή ωμορφία και τó φάρι μου ήταν δημιούργημα ώραιας και τέ- λειο. Νά ή αιτία λοιπόν, ό Μανδα- ρίνι, πού σκότωσα τόν Αυτοκράτορα.

Οί Μανδρινότοι, αφού άκούσαν τόν Τάι-Πού, τόν άθώωσαν και τόν ά- φῃσαν ελεύθερο να γυρίση στó σπίτι και στους κήπους του. 'Όσοσο πρós τιμήν τού Αυτοκράτορος Χό-Χέι έ- στησαν ένα ύπεροχο μνημείο, πού ύ- πάρχει άκόμα και σήμερα στη δυτική πύλη τού Πεκίνου, και τού όποιου ή στέγη στολίζεται μ' ένα γιγάντιο χρυσόψαρο, πού θαρρεί κανείς πως κολυπά στó πορφυρέο ποτάμι τού δύνοντος ήλιου...

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οικογενείας» τιμάνται πρós 3 δραχμ. Έκαστον.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

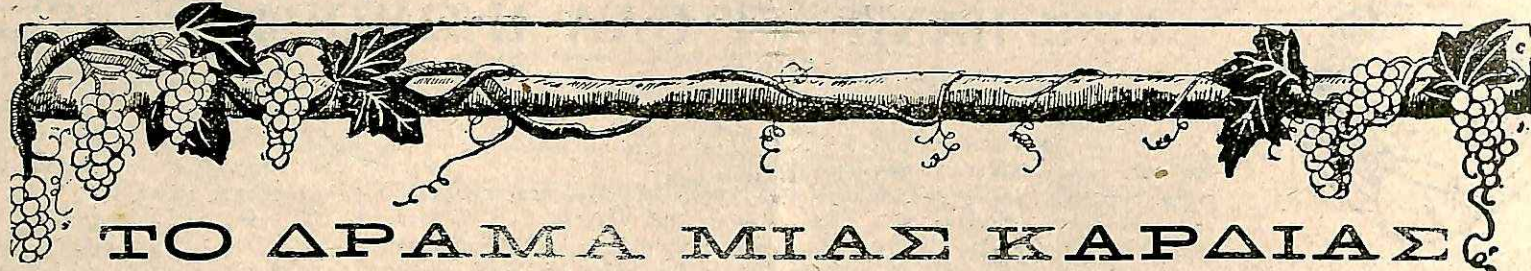
Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

Ό Τάι-Πού παρουσιάζετο.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΙΑΡΑΤΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕ'ΙΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τι όφελήσει άνθρωπος εάν τον κόσμο τον
κερδίσει και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού!...]
(Εξαγγέλιον)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μπα, ο δικαστής! Έλα μέσα, τί στέκεις κύττω έξω!

Και σκώθηκε με μιάς όλοθως δι-
νοντας το παιδί στη Νάνση. 'Ο Φί-
λιππος έμεινε με κάποια στενοχώ-
ρια και κάθισε απέναντί της Νάνσης.

— Βλέπω την άπορία σου για μέ-
να, κύρ-δικαστή, το είπε ο Πήτος,
μα κ' εγώ ο ίδιος άπορώ με τον έαυ-
τό μου. Ποτέ μου δεν πίστευα να ά-
νατελή χαρούμενη μέρα για μένα
και όμως να πού έγινε καλά το παι-
δί κι' εμείς να τρελλαθώ απ' τη χα-
ρά μου.

'Ο Φίλιππος κάτι θέλησε να πη-
κι' άπλωσε το χέρι του στο παιδί,
που τότε τσάφριε μαλακά με το χερά-
κι του.

— "Όσο πάει και μεγαλώνει και
γίνεται πιο έξυπνο, είπε ο Πήτος.
Δέν θα τόν πιστέψης, κύριε, άλλ' αυ-
τό το παιδί μοιάζει με σοφό. Άκου-
σέ το και θα με δικαιώσης. Πώς κά-
νει ή άγγελάδα, Κίρρη;

— Μου, μουσού! Έκαμε το παιδί.

— Τ' άκους; είπε ο Πήτος έκστα-
τικός.

— Ξέρει ακόμα πώς κάνει το σκυ-
λί, είπε απ' την άλλη μεριά ή Νάν-
ση. Πώς κάνει ο Φλόξ, χρυσή μου;

— Γάβ, γάβ! Έκαμε το παιδί.

— 'Ο Θεός να τόν φυλάξ τ' άκριβό-
μου! γύρισε κ' είπε στο Φίλιππο ή
Πήτος. Κανένα άλλο στην ήλικία του
δέν μπορεί να μιλήσει σαν αυτό, μή-
τε έχει τή δική του τήν έξυπνάδα.

— Καιρός τώρα να πάμε για ύπνο,
είπε ή Νάνση και σηκώθηκε. Πρέπει
να λούσω κι' ύλας το μικρό.

— Στάσου να τήν πιάσω λιγάκι
τήν κατεργάρα, είπε ο Πήτος και
γέμισε φιλικά τόν ανοιχτό στόμα της.

— Τί θα λές μέσα σου, που κάθε-
σαι και βλέπεις ένα γέρο παλαβό να
παίζει σαν μωρό με τόν παιδάκι του,
είπε ο Πήτος στον Φίλιππο.

Η άπάντησις του Φίλιππου ήταν
κάπως μασσημένη. Τά μάτια του ξα-
φνικά βουρκώσαν και για να κρύψη
τή συγκίνησί του γύρισε τόν κεφάλι
προς τόν άλλο μέρος. 'Ο Πήτος, νομι-
ζοντας πώς ο δικαστής είχε βαρεθεί
άκούοντας να τόν μιλούν όλο για τόν
παιδί, άρχισε να τόν μιλάει για τίς
δουλειές του, που πήγαιναν περίφη-
μα, καθώς βεβαίωνε ο ίδιος.

Σέ λίγο ή Νάνση ξαναγύρισε κρα-
τώντας στά χέρια της τή μικρή, που
π' άσημένια μαλλιά της σπάζαν ακό-
μα νερό.

— Τί τράβηξα ώσπου να τή λού-
σω, είπε ή γρή. Δέν ήθελε, δέν ή-
θελε με κανέναν τρόπο να τής βεζώ
τά μαλλιά. Πάρ' την τώρα να τής τά

στεγνώσης στη φωτιά, εγώ θα τής
ζεστάνω τόν φαγι.

'Ο Πήτος μάζεψε τά μανίκια του
ως τόν άγκώνα, πήρε τόν κοριτσάκι
στά γόνατά του κι' άρχισε να τείνει
τά μαλλιά της τραγουδώντας.

Τό χρυσό μου τόν παιδί
Τό όγγε' σου κι μου...

Σέ λίγο ή Νάνση γύρισε πάλι, πή-
ρε τόν παιδί και τράβηξε προς τήν
κρεβάτοκάμαρη.

'Ο Φίλιππος σηκώθηκε να φύγη,
μα ο Πήτος τόν κράτησε, λέγοντάς
του:

— Μείνε δυό λεπτά ακόμα, Φί-
λιππε, έγω νά
σου μιλήσω.

'Ο Φίλιππος ά-
ντηρήσας.

'Ο Πήτος άνα-
ψε ένα κερί κι' ώ-
δήγησε τόν Φίλι-
πο στο διπλανό
θάλαμο, ο οποίος
ήταν έντελώς ά-
δειανός από έπι-
πλα.

Σέ μία γω-
νία μόνο βρισκό-
ταν ένα σκαμνί,
ένα σφυρί, δυό-
τρείς άλλα έργα-
λεία και μία με-
γάλη πλάκα. 'Η-
ταν ένας επιτύμ-
βιος λίθος.

'Ο Πήτος έ-
πλησίασε με ευ-
λάβεια, σήκωσε έ-
πάνω τόν χέρι και
είπε με σιγανή
φωνή:

— Αυτό που βλέπεις έδώ είνε για
κείνη. Τό άργισα μονάχος μου και
παιδεύομαι μ' αυτό από τόν χειμώνα.

'Επέρασα φτειάνοντάς το καλές μέ-
ρες και σκοτεινές νύχτες. Άπόψε ό-
μως, αν θέλη ο Θεός, θα τόν τελειώ-
σω, κι' αύριο έσως να τόν πάω στη
Δόγλη, στάν τάφο της.

Κάτι θέλησε να πη ή Φίλιππος,
άλλά δέν τόν άφησε ή συγκίνησί του
να προχωρήσει. 'Η πλάκα ήταν στεγνή

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

— Θα φροντίσω για τόν παιδί σέ
όλη μου τή ζωή και θα τόν προστα-
τεύω πάντα όσο μπορώ. Ποτέ δέν θα
τόν προχωρήσει. 'Η πλάκα ήταν στεγνή

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

— Θα φροντίσω για τόν παιδί σέ
όλη μου τή ζωή και θα τόν προστα-
τεύω πάντα όσο μπορώ. Ποτέ δέν θα
τόν προχωρήσει. 'Η πλάκα ήταν στεγνή

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

— Θα φροντίσω για τόν παιδί σέ
όλη μου τή ζωή και θα τόν προστα-
τεύω πάντα όσο μπορώ. Ποτέ δέν θα
τόν προχωρήσει. 'Η πλάκα ήταν στεγνή

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

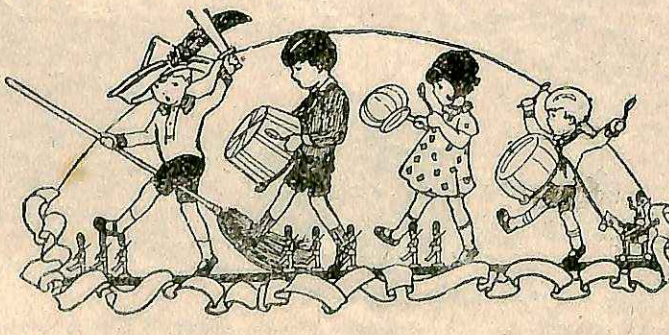
στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

στο δρόμο, όταν έφυγε κατόπιν, ο
Φίλιππος σκεπτόταν μ' άνακούφισι
ότι ή Καίτη θάχε πεθάνει έως πειν
κ' έτσι δέν ήταν άναγκασμένος ν'
ψεύδεται στον Πήτο... Σκέφθηκε
βάτερα τόν κοριτσάκι της Καίτης, τόν
παιδί του κ' είπε μέσα του:

μου απέναντί του.

Τή νύχτα άφησε να κοιμηθώ σαν
γύρισε σπίτι του. Σκεπτόταν τήν
Καίτη. 'Όρθιος μπρός στο τζάκι, είδε
σέ μία στιγμή μία σκιά στό δρόμο.
Μία γυναίκα... Πόσο έμοιαζε τής
Καίτης!... Και πώς χτύπησε ή καρ-
διά του!...

— "Όχι, είπε ο Πήτος.
— Και για ποιό λόγο;
— Θέλετε να σας πω τήν αλήθεια,
κύριε; Ήδιόθασα μία φορά σ' ένα
παλιό βιβλίο ότι όταν έλθω ή ήμέρα
της Κρίσεως, ο άγγελος που θα κρα-
τάει τά κατήχημα, θα περνάει από
πάνω απ' τούς τάφους και θα φο-
νάζει τούς πεθαμένους να βγούν απ'
τά μνήματα για να κριθούν κι' άνόλο-
γα με τίς πράξεις
των να πάνε στον
παράδεισο ή στην
κόλαση.

— "Ε, κι' έπει-
τα;

— Βασέθηκα,
λοιπόν, ότι όταν
διαβή ο άγγελος
απ' αυτόν τόν τά-
φο και δέν ιδή ό-
νομα επάνω του,
μπορεί να προσπε-
ραση και ν' άφί-
ση ήσυχη στον ύ-
πνο της τή φω-
χή άμαρτωλή γυ-
ναίκα μου...

Τίς τελευταίες
λέξεις ο Πήτος τίς
επρόφερε σχεδόν
ψιθυριστά. Κι' ο
Φίλιππος μόλις
μπόρεσε να συγ-
κρατήσει τή δά-
κρυά του.

Και νάτην τώρα μόνη κ' έρημη
στούς δρόμους, τραβώντας για τόν σπι-
τι του Πήτου. Τόν Φίλιππο δέν θα
τόν έβλεπε καθόλου. Γιατί να τόν έ-
νοχλήσει; Θέλεπε τόν κοριτσάκι της
και θα ξανάφευγε. Άρκει να τόν βρει-
σκε ζωντανό, άρκει να μη τήν έβλε-
πε κανείς, άρκει να μυσώσει να χρυ-
σοφυτεύσει από τόν παράθυρο, για να
τόν δει μία στιγμή, μία στιγμούλα μο-
νάχα...

'Εφτασε έτσι έξω απ' τόν σπίτι
του Πήτου. 'Η καρδιά της χτυπούσε
χτυπούσε. Τά πόδια της τρέκλιζαν...

'Ο δρόμος ήταν ήσυχος. Με χέρια
τρεμάμενα άνοίξε τήν έξωπορτα κ' έ-
κκε με δυό βήματα στον κήπο. Προ-
χώρησε ακόμα λίγο. Τίποτε δέν ά-
κούσταν. Πήρε τότε άδρος και θέ-
λησε να πάη ως τόν παράθυρο της σά-
λας για να κυττάξ μέσα μήπως ιδή
τόν πατή της.

— 'Ακούουθε!...

Τήν ίδια βραδεία, κοντά τόν σού-
ρουπο, μία γυναίκα φάνηκε να προ-
χωρή προς τόν σπίτι του Πήτου. 'Ερ-
χόταν απ' τούς άγρούς και φαινόταν
κουρασμένη, τσακισμένη, κατασκονι-
σμένη. Τόν ντύσιμό της ήταν άθλιο.
Φορούσε ρούχα που θα ταίριαζαν σε
μία γρή κ' ένας κεφαλόδεσμος σκέ-
παζε τόν πρόσωπό της. Κάθε τόσο ά-
ναστεύαζε βραδεία και σκούπιζε τα
δάκρυα που έρχονταν απ' τά μά-
τια της.

Η γυναίκα αυτή ήταν ή Καίτη.
Φευγάτη στο Λονδίνο τόν τελευταίο
καιρό, έμαθε ξαφνικά από κάποιο
ναύτη συμπαιωτή της πως τόν παι-
δί της ήταν άρρωστο. 'Η είδησις
αυτή της σπάρξε τήν καρδιά. Εχε
τήν άποψιν να μ'ήν ξαναγύριση πι-
σω. Τό είχε γράψει ρητά αυτό στο
γράμμα που άφησε στο Φίλιππο όταν
έφευγε. 'Ηταν άποφασισμένη να πε-
θάνη στά ξένα, να τιμωρηθώ έτσι μο-
νάχη της για τίς άμαρτίες της. Μα
ή είδησις της άρρώστιας τού παι-
διού της τήν άναστάτωσε. Πάλι
έδόληκε μερόνυχτα με τόν έαυτό
της. Και τέλος ο πόνος για τόν παι-
δί της τήν νίκησε. Θα γύριζε πίσω
στό νησί της, θα έβλεπε τόν παιδάκι
της, αν τόν βρισκε ζωντανό, και θα ξα-
νάφευγε...

Και νάτην τώρα μόνη κ' έρημη
στούς δρόμους, τραβώντας για τόν σπι-
τι του Πήτου. Τόν Φίλιππο δέν θα
τόν έβλεπε καθόλου. Γιατί να τόν έ-
νοχλήσει; Θέλεπε τόν κοριτσάκι της
και θα ξανάφευγε. Άρκει να τόν βρει-
σκε ζωντανό, άρκει να μη τήν έβλε-
πε κανείς, άρκει να μυσώσει να χρυ-
σοφυτεύσει από τόν παράθυρο, για να
τόν δει μία στιγμή, μία στιγμούλα μο-
νάχα...

'Εφτασε έτσι έξω απ' τόν σπίτι
του Πήτου. 'Η καρδιά της χτυπούσε
χτυπούσε. Τά πόδια της τρέκλιζαν...

'Ο δρόμος ήταν ήσυχος. Με χέρια
τρεμάμενα άνοίξε τήν έξωπορτα κ' έ-
κκε με δυό βήματα στον κήπο. Προ-
χώρησε ακόμα λίγο. Τίποτε δέν ά-
κούσταν. Πήρε τότε άδρος και θέ-
λησε να πάη ως τόν παράθυρο της σά-
λας για να κυττάξ μέσα μήπως ιδή
τόν πατή της.

— 'Ακούουθε!...

Τήν ίδια βραδεία, κοντά τόν σού-
ρουπο, μία γυναίκα φάνηκε να προ-
χωρή προς τόν σπίτι του Πήτου. 'Ερ-
χόταν απ' τούς άγρούς και φαινόταν
κουρασμένη, τσακισμένη, κατασκονι-
σμένη. Τόν ντύσιμό της ήταν άθλιο.
Φορούσε ρούχα που θα ταίριαζαν σε
μία γρή κ' ένας κεφαλόδεσμος σκέ-
παζε τόν πρόσωπό της. Κάθε τόσο ά-
ναστεύαζε βραδεία και σκούπιζε τα
δάκρυα που έρχονταν απ' τά μά-
τια της.

Η γυναίκα αυτή ήταν ή Καίτη.
Φευγάτη στο Λονδίνο τόν τελευταίο
καιρό, έμαθε ξαφνικά από κάποιο
ναύτη συμπαιωτή της πως τόν παι-
δί της ήταν άρρωστο. 'Η είδησις
αυτή της σπάρξε τήν καρδιά. Εχε
τήν άποψιν να μ'ήν ξαναγύριση πι-
σω. Τό είχε γράψει ρητά αυτό στο
γράμμα που άφησε στο Φίλιππο όταν
έφευγε. 'Ηταν άποφασισμένη να πε-
θάνη στά ξένα, να τιμωρηθώ έτσι μο-
νάχη της για τίς άμαρτίες της. Μα
ή είδησις της άρρώστιας τού παι-
διού της τήν άναστάτωσε. Πάλι
έδόληκε μερόνυχτα με τόν έαυτό
της. Και τέλος ο πόνος για τόν παι-
δί της τήν νίκησε. Θα γύριζε πίσω
στό νησί της, θα έβλεπε τόν παιδάκι
της, αν τόν βρισκε ζωντανό, και θα ξα-
νάφευγε...

Και νάτην τώρα μόνη κ' έρημη
στούς δρόμους, τραβώντας για τόν σπι-
τι του Πήτου. Τόν Φίλιππο δέν θα
τόν έβλεπε καθόλου. Γιατί να τόν έ-
νοχλήσει; Θέλεπε τόν κοριτσάκι της
και θα ξανάφευγε. Άρκει να τόν βρει-
σκε ζωντανό, άρκει να μη τήν έβλε-
πε κανείς, άρκει να μυσώσει να χρυ-
σοφυτεύσει από τόν παράθυρο, για να
τόν δει μία στιγμή, μία στιγμούλα μο-
νάχα...

ΑΠ' ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ ΤΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

ΤΟ ΠΑΓΟΣΠΙΤΟ

Η αυτοκράτειρα Άννα. Ένα χωριό που έγινε πρωτοπουργός. Ο κομικώτατος πρίγκιψ και
γελοιοποιός. Ένας παράδοξος γάμος. Η ιδιοτροπία της Αυτοκράτειρας. Η... παγωμένη επίπλοισ
του σπιτιού των νεονύμφων. Η κερναβαλιστική πομπή του γάμου. Το κλουβί των νεονύμφων. Το
γεύμα και ο χορός. Τα παθήματα των νεονύμφων, κλπ.

Τό 1732 έδασίλευε στη Ρωσία ή
άνηψιά του Μεγάλου Πέτρου, Αυτο-
κράτειρα Άννα.

Η Άννα ήταν πολύ παράξενη γυ-
ναίκα. Προτού ανέβη στο θρόνο, είχε
παντρευθώ τόν δούκα της Κουρλαν-
δίας, ο οποίος όμως πέθανε λίγον
καιρό μετά τόν γάμο τους. Η Άννα,
μετά τόν θάνατο του συζύγου της, δέν
ξαναπαντρεύθηκε. 'Όσοσο ζήτησε να
παντρευθώ, συνάπτοντας έρωτικά εί-
δύλλια με τούς αλλικούς της και πρό
πάντων με τόν περίφημο ύπουργό της
Μπόρρεν, έναν άνθρωπο ευφύεστατο
και σκληρό, ο οποίος από χωριάτο
πουλο που ήταν κατώφλασε να γίνη
Πρωτοπουργός τού άπεράντου Ρωσσι-
κού Κράτους.

Τήν εποχή εκείνη ο πρίγκιψ Μι-
χαήλ 'Αλέξιεβιτς της μεγάλης και
ιστορικής οικογενείας Γκαλιτσίν, τού
οποίου είχε πεθάνει ή γυναίκα, ζήτη-
σε και πήρε άδεια απ' τήν Αυτοκρά-
τειρα να ταξιδεύει για ένα χρόνο
στο έξωτερικό και πρό πάντων στην
Ιταλία. 'Όταν, μετά τή λήξη της ά-
δειάς του, γύρισε ο πρίγκιψ στην Πε-
τρούπολη, έφερε μαζί του μία Ιτα-
λίδα κατωτάτης κοινωνικής τάξεως,
τήν οποία είχε παντρευθώ και ή ο-
ποία τόν είχε καταφέρει να άπασπώ
τήν καθολική θρησκεία. Οι συγγενείς
του, μόλις είδαν τή γυναίκα του, έ-
γιναν έξω φρενών και κατέφυγαν
στην Αυτοκράτειρα, ζητώντας απ'
αυτή να διαλύση τόν γάμο.

Η Άννα διάταξε τότε να παρευ-
σασθώ μπροστά της ο άπαστάτης
πρίγκιψ, αλλά μόλις τόν αντίκρυσε
και είδε τόν κομικώτατο παρουσιαστι-
κό του, αντί να τόν έπιπλήξει, έα-
πλώθηκε σέ μία πολυθρόνα λιγωμένη
στά γέλια. Τόση ήταν μάλιστα ή κο-
μική έντύπωσις που της προξένησε ο
πρίγκιψ, ώστε άμέσως τόν διώρισε...
πρώτο γελοιοποιό της...

Συγγνώμης τού ανέθεσε και κα-
θήκοντα οίνοχόου της ρακής, της ο-
ποίας ή Αυτοκράτειρα έκανε μεγάλα
κατανάλωσι. Θέλοντας και μη ο πρί-
γκιψ άναγκάσθηκε να δεχθώ τή διπλή
εκείνη όνει.

Άλλά τόν παθήματά του δέν έμει-
λαν να τελειώσουν. Μεταξύ των γε-
λοιοποιών και τών νάνων της Αύλης
ήταν και κάποια γυναίκα άσχημη απ'
τή φυλή των Καλμούχων της Σιδη-
ρίας, ή οποία λεγόταν επίσης Άννα
και τήν οποία ή Αυτοκράτειρα ευ-
νοούσε εξαιρετικά, επειδή είχε έπι-
νοήσει ένα νοστιμώτατο φαγητό από
γουρουνόπουλο, μαγειρεμένο με ξυ-

δι, σκόρδο και διάφορα άλλα πράγ-
ματα, και ακόμη γιατί έκανε πολύ
ευχάριστα άστεία.

Κάποτε ή πανάσχημη αυτή γυναι-
κα, έτσι για ν' άστευεσθώ, είπε μπρο-
στά στην Αυτοκράτειρα ότι ήθελε να
παντρευθώ. Τό ίδιο άπόγευμα ο πρί-
γκιψ Μιχαήλ 'Αλέξιεβιτς Γκαλιτσίν,
πρώτος γελοιοποιός της Αύλης και
ιδιαίτερος οίνοχόος της Αυτοκράτει-
ρας, είδοποιήθηκε από τόν Μέγαν
Αυλόρχον ότι ή Αυτοκράτειρα τού
είχε βρη μία γυναίκα πολύ καλή και
άνταξία του, ή οποία θα έπαίρει και
σεβαστή προίκα από τόν Αυτοκρατο-
ρικό ταμείο. 'Επίσης τά έβουα τού γά-
μου, στον οποίον θα παρευρίσκετο ή
λόκληρη ή Αύλη, θα τά πλήρωνε ή
Αυτοκράτειρα. Φυσικά ο πρίγκιψ-γε-
λοιοποιός δέν μπορούσε να φέρω ου-
τε την παραμικρή αντίρρηση στην ά-
πόφασι αυτή της Αυτοκράτειρας. 'Ο
γάμος ώρίσθηκε γρήγορα-γρήγορα και
επί τή ευκαιρία άπεφασίσθη να κτι-
σθώ ένα σπιτάκι όλόκληρο από πάγο,
στο οποίο θα πήγαιναν να περάσουν
τήν πρώτη νύχτα τού γάμου οι δύο
νεόνυμφοι.

Έτσι και έγινε. 'Ηταν τότε Γεν-
νάρης και ο πάγος βρισκό-
ταν άφθονος και
στερεός
στην Πετρού-
πολη. Έκατον-
τάδες όλόκλη-
ρες εργάτων
εργάζονταν
για να κτίσω
τό παγόςπι-
το ού εκείνου.

Έτσι, έγινε

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟ ΞΑΦΝΙΚΟ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Όποιος τον έβλεπε πρώτη φορά, στο δρόμο, δε θα μπορούσε ποτέ να υποψιαστεί ότι ο άνθρωπος εκείνος ήταν εύτυχισμένος. Δεν παρουσίαζε, στα μάτια των άλλων, κανένα από τα εξωτερικά εκείνα σημάδια, με τα οποία φανταζόμαστε ότι γνωρίζεται ή εύτυχια. Κάθε άλλο...

Κι αν δεν κυκλοφορούσε, γύρω του, η επίμονη αυτή φήμη, καθένας που τον έβλεπε, με την καλοδιαμένη του ρεπούμπλικα, με το πάντα καθαρό κολλάρο του και με τη συνθησιμένη φορεσιά του, θα είχε τον δικαίωμα να τον κατατάξει στην ανώνυμη εκείνη χορεία των ανθρώπων, για τους οποίους η ζωή, αν δεν έχει σοβαρούς βιωτικούς περισπασμούς, δεν έχει όμως και κανένα εξαιρετικό δαίμονα...

Κι όμως ο άνθρωπος αυτός ήταν βαθύτατα εύτυχισμένος — και δε βιαζόταν καθόλου να πεθάνει. Τα πράγματα του είχαν έλθει τόσο βολικά, που δεν του είχε μείνει κανένα παράπονο απ' τη ζωή. Όλα είχαν τόσο καλά ταχτοποιηθεί, απ' τον καιρό που ένωσε τον εαυτό του, όλα είχαν τοποθετηθεί τόσο καλά στη θέση τους, ώστε το μόνο παράπονο που θα μπορούσε να έχει, θα έπρεπε να είναι, ίσως, η απουσία κάθε στενοχωρίας, και κάθε μεγάλης συγκινήσεως — που, κι αυτές, αποτελούν άρνητικά, το μεγαλύτερο συντελεστή της εύτυχίας μας. Αφού μας δίνουν τη μεγάλη τη χαρά της απλλαγής τους, όταν φεύγουν...

Γι' αυτό, αν κανένας του έλεγε, εκείνο το πρωί, την ώρα που πατούσε το κατόφλι του σπιτιού του, ότι ο κύκλος της ζωής του είχε κλείσει, και ότι έφτανε για τελευταία φορά το πόμολο της πόρτας του, θα τον κοίταζε χαμογελώντας, με το ιδιαίτερο εκείνο του χαμόγελο, το πολύ φινό και το καλοκάγαθο, με το οποίο συνήθιζε να δέχεται τ' άκακα περιγράμματα των φίλων του.

Ίσως, όμως, και να τύπαινε στα σοβαρά — κι εκείνο το πρωί να ήταν πολύ δυστυχισμένος, πράγμα που θ' αμαύρωνε, χωρίς κανένα λόγο, την τελευταία σελίδα της ζωής του. και θα του συνείσκιζε δυσάρεστα τελευταίες ώρες του σπέν κόσμο — χωρίς κανένα λόγο, επαναλαμβάνω.

Το πρόβλημα της ζωής και του θανάτου, δεν τον είχε ποτέ απασχολήσει — κι αυτό ίσως να ήταν η κυριώτερη πηγή της εύτυχίας του. Άντικειμενικά στην καθημερινή των εργασιών εκείνων ανθρώπων, για τους οποίους η μελαγχολία της προβληματικής της είναι κάτι άγνωστο. Το μυαλό του δεν είχε φτάσει ποτέ ως εκεί. Αυτό το ζήτημα το αντιμετώπιζαν με τόση φυσική αναισθησία, ας ν' μην είχε γεννηθεί ποτέ...

Μήτε που είχε κανένα παρελθόν να τον απασχολεί και να τον θλίψει η ζωή του είχε κυλίσει, ως τώρα, τόσο δυνατά και τόσο ήρεμα, που δεν είχε αφήσει περιθώριο για τούφες, νοσταλγίες, και σκοτούρες!

Το μόνο που τον απασχολούσε, ήταν το παρόν — κι αυτό του ήταν

διαρκώς εύνοϊκό. Ο ούρανός του ήταν δίχως σύννεφα, και καμιά μπόρα δεν είχε φοβερίσει.

Στην τράπεζα, που εργαζόταν, είχε μια πολύ καλή θέση, την οποίαν είχε κατακτήσει με την τιμιότητά του, σιγά-σιγά και υπομονητικά, προβιβαζόμενος κανονικά, όταν έρχονταν η πρόεπουσα στιγμή, και με μισθό πάρα πολύ καλό. Κ' εξ άλλου, ζούσε τόσο τραβηγμένα, ήταν τόσο ζωηρός στη ζωή του, που δεν είχε πείσει ποτέ έξω, ούτε υπήρχε κίνδυνος να πέσει. Στις όχτες, ήταν πάντα στο γραφείο του, ταχυτικός στη δουλειά του, χωρίς τ' άποροπα, και τις ανωμαλίες, που τυχαίνονταν στους άλλους υπαλλήλους. Εργαζόταν ως το μεσημέρι, — έπειτα έφτανε και πήγαινε να φάει. Κατόπι εξαπλωνόταν καμιά ώρα, και ξαναγύριζε τ' απόγευμα, ρολόι.

Ός και το σπίτι, που καθόταν, έδω και δέκα χρόνια, ήταν τόσο ήσυχο και τόσο βολικό, που η ζωή του, εκεί μέσα, δε διεκόπητο από καμιά ανησυχία, πολύ συνθησιμένη σ' άλλα σπιτία — από φωνές, είτε σταχτωμένα παιδιών, από καυγάδες μαγαζιών γειτονικών, από θορύβους κι από φασαρίες. Η σπιτοναποκορύφω του — μια γρηγόρα δίκω, οικογένεια, που ζούσε απ' τα εισοδήματά της, τον αγαπούσε σαν παιδί της, και τον περιποιόταν, όπως δε θάκανε η πιο καλή μητέρα. Κ' αυτός, επίσης, δεν είχε οικογένεια. Οι λοιποί δικοί του είχαν φροντίσει να πεθάνουν άρκετα νωρίς, ώστε, ακόμα, κι οι ανθρώπινες εκείνες συμφορές, που βαρύνουν την ζωή ενός ανθρώπου, να τον πετυχούν σε μόνιμική, που δεν ανοίγουν ανεπώλυτες πληγές.

Δεν ήταν φίλος των διασκεδάσεων, οπ' έκανε παρέα με κανένα. Κάθε Σαββατοβράδυ, μονάχα, πήγαινε ταχυτικά στο θέατρο, κι έπειτα έκανε ένα μικρόν περίπατο στο Ζάππειο, είτε κατέβαινε στο Φάληρο, ν' αναπνεύσει τον αέρα της θάλασσας.

Πώς ο άνθρωπος αυτός είχε κατορθώσει, τόσα χρόνια, να μην πλύνει, και να μη ζητήσει περιπέτειες — στη φοβερή μονοτονία της ζωής του — αυτό ήταν το μυστικό του, που ποτέ δεν σκέπτετο κανένα — που, άλλωστε, κανένας δεν το ρώτησε — το μυστικό της εύτυχίας, ίσως!

Κ' εξ άλλου, εκείνο το πρωί ήταν τόσο ήρεμος μ' όλα τ' άλλα, που τίποτε δεν προμήνυνε το άποροπο που έμελλε να γίνει. Ο ούρανός

ήταν ολοκάθαρος, ο ήλιος έλαμπε, τα πουλιά πετούσαν με χαρά, τα λουλούδια άνοιξαν στον κήπο.

Είχε φορέσει την καινούρια του γραβάτα — ένα δώρο του προϊστάμενου του — και το καινούριο του φαντάκι. Είχε σκοπό, πριν πάει στο γραφείο του, να περάσει από το σπίτι κάποιου συναδέλφου, που ήταν άρρωστος, και να ρωτήσει πως πέρασε τη νύχτα. Πήρε το τρέμ, και πήγε ως εκεί, χωρίς ν' αργοπορήσει τη δουλειά του. Στις όχτες, ήταν φτασμένος ήδη στο γραφείο του, κι άρχισε να δουλεύει, όπως πάντα.

Εκείνη τη στιγμή, το αυτοκίνητο που έμελλε να θέσει τόσο άπροσδόκητα τέρας στη ζωή του, δεν είχε ξεκινήσει ακόμα απ' το γκαράζ, ο μηχανικός επιδιόρθωνε μια μικρή βλάβη που είχε πάθει, το περασμένο βράδι, τρακάροντας απότομα μ' ένα λεωφορείο — μια μικρή βλάβη τιποτένια, είν' αλήθεια, αλλά που απαιτούσε μια μικρή επισκευή.

Τίποτε, τίποτε, άπολύτως τίποτε, δεν έδινε την υποψία του γεγονότος που επρόκειτο να συμβεί μετά τρεις ώρες... Ός και το μέρος, που επρόκειτο να γίνει, ήταν ακόμη τόσο ήρεμο και ήσυχο, όσο ποτέ. Ένας μαζικός είχε σταματήσει στη γωνιά, και διαλαλούσε τα ακατάστατα. Αυτά παιδάκια έπαιζαν, μονάχα, βόλους, δίπλα, στο πεζοδρόμιο.

Άλλωστε, ήταν πολύ νωρίς ακόμα, και η μεγάλη κίνηση δεν είχε αρχίσει. Στις έννιά και τέταρτο, ήταν ακόμα σκυμμένος στο γραφείο του, και με τη ρίγα χάρτζ' έναν πίνακα, που θα τον έδινε στον προϊστάμενό του, είχε αμειλίχρη να τον κάμει από χθές, κι έπρεπε, ως το βράδι, να τον έχει έτοιμο.

Το μεσημέρι λογάριζε να φάει σ' ένα κοντινό εστιατόριο, και, αντί να πάει να κοιμηθεί, να γυρίσει και να εξακολουθήσει τη δουλειά του, ώστε να μην αργοπορήσει. Ο πίνακας αυτός έπρεπε, δίχως άλλο, να είναι τελειωμένος το βράδι — και βλ η του η σκέψη ήταν πως να μην καθυστερήσει.

Κατά τας δέκα, όμως, ο προϊστάμενος τον φώναζε, και του ανέθεσε μόνον άλλην εργασία, που ήταν περισότερο επείγουσα.

Έβαλε τότε τα

χαρτιά του στο συρτάρι, κι εξακολούθησε τη νέα του δουλειά. Ήταν, όπως είπαμε, πολύ ταχυτικός — κι αυτός ήταν ο λόγος που τον έκτιμούσε όλο το προσωπικό, και τον αγαπούσαν οι διευθυντές του.

Εκείνη την ώρα, το αυτοκίνητο ανέβαινε με ταχύτητα δώδεκα χιλιομέτρων, προς τους Άμπελοκίπους. Έφτασε ως τη γωνιά της Λεωφόρου 'Αλεξάνδρας, άφησε τους επιβάτες του, και γύρισε στη στάση του, στην πλατεία Κάνιγγος.

Ο σωφέρ ήταν λίγο κουρασμένος. Κόθιζε στο καφενείο, και ήπιε δύο τρία ούζα. Κ' έπειτα, τον πήρε ο ύπνος, μέσ' στ' αυτοκίνητό του, περιμένοντας τους νέους επιβάτες.

Ο πολιτάρχης τον ξύπνησε, και τούκανε παρατήρηση. Μια κυρία μπήκε τότε μέσα, και του είπε να τραβήξει προς το Σύνταγμα. Την κατέβασε σε μια πόρτα της οδού Φιλελλήνων — κι έπειτα έκαμε βλ η διαδρομή προς το Μοναστηράκι.

Σ' αυτό το άναμεταξύ, συνέβησαν μερικά πράγματα, τα οποία, για όποιον έχει κλίση να φιλοσοφεί, και να συσχετίζει γεγονότα, δεν πρέπει να περάσουν άχολίαστα.

Εκείνη τη στιγμή, η Μοίρα θέλησε να επέμβει, παίρνοντας το σχήμα ενός νέου, κατωτέρου υπαλλήλου της Τραπέζης. Ο νέος αυτός είχε τη μανία των γραμματοσήμων. Είχε τη συλλογή, πολύ ενδιαφέρουσα, και σκόπευε να την πουλήσει. Είχε φέρει όλους τους σχετικούς καταλόγους, και είχε γίνει τόσο ειδικός, ώστε κανένας έμπορος δεν ήταν δυνατόν να τον γελήσει.

Ο νέος αυτός εργαζόταν στο τμήμα του φίλου μας. Επί πλέον, την ημέρα εκείνη, είχε άρρηκτα πολύ στη δουλειά του — εξ αιτίας, πάντα, των γραμματοσήμων — κι επρόκειτο να του επιβληθεί, γι' αυτό το λόγο, πρόστιμο.

Όταν ο φίλος μας τελείωσε τη δουλειά του, ο προϊστάμενός του τον παρακάλεσε να φύγει νωρίτερα από την Τράπεζα, και να ξαναπεράσει από το σπίτι του συναδέλφου του, που ήταν άρρωστος, να του ζητήσει μερικές πληροφορίες, σχετικές με τη δουλειά της άλλης μέρας.

Ενώ κατέβαινε τη σκάλα, κατά τας δέκα και μισή, βρήκε το νεαρό του υπεσπόμενο, με τη μανία των γραμματοσήμων.

Κατέβηκαν μαζί, κουβεντάζοντας. Έπειτα ανέβηκαν μαζί προς την οδό Σταδίου.

Τότε ο νέος θυμήθηκε ότι ο φίλος μας, του είχε τάξει να του δώσει κάποια σπάνια κι άρχαία γραμματόσημα, από γραμματο παλιά του αδελφού του — που λησμονούσε πάντα να του φέρει.

Τον ρώτησε αν ήθελε να τον συνοδεύσει ως το σπίτι, να πάει.

— Έλα, του λέει, αλλά εγώ δεν πηγαίνω κατ' ευθείαν σπίτι. Πρέπει πρώτα να περάσω από το Γ. Έλα,

δ,τι ώρα θέλεις, μετά το μεσημέρι, να σ' τα δώσω.

Και χώρισαν, με την υπόσχεση να ιδωθούν άργότερα.

***

Εκείνη την ώρα, το αυτοκίνητο κατηφόριζε, με ήλιγγιώδη ταχύτητα, τη Λεωφόρο Συγγρού.

Είχε κάμει το γύρο της 'Ακροπόλεως, και, λίγο παρακάτω απ' το Ζάππειο, είχε παραλάβει δυο κυρίους, που ήθελαν να κατεβούν, κάπως γρηγορότερα, στο Φάληρο, και προτίμησαν να πάνε με ταξί.

Σταμάτησαν στ' Μπάρι, λέγοντας του σωφέρ να περιμένει. Έπειτα όμως μετανόησαν, τον πλήρωσαν, έμειναν κάτω, και τον άφησαν να φύγει.

Ο σωφέρ, μ'ην έλπιζοντας να πάει κανέναν από κάτω, κάθισε στ' Μπάρι, ήπιε μια μπύρα, κι έπειτα, χωρίς να πολυδιδέχεται, άρχισε ν' ανεβαίνει στην 'Αθήνα.

Έγχε σκοπό να πεταχτεί στ' σπίτι του, αφού θ' άφινε τ' αμάξι στο γκαράζ — να φάει, και, μετά, να κοιμηθεί.

Τώρα ήταν πολύ κουρασμένος, και καθώς ήταν νησιτικός, τα τρία ούζα, κι ύστερα η μπύρα, του είχαν λίγο σκοτισμό το κεφάλι. Δεν έβλεπε μπροστά του απ' τη νύστα.

Μόλις έφτασε απάνω, έστριψε στη Λεωφόρο. Όλγας, προς τη γέφυρα, που βρίσκεται στο Στάδιο μπροστ' α, κι άρχισε ν' ανεβαίνει την οδό 'Ερατοσθένους.

Η ανηφοριά προς το Παγκράτι, τον ανάγκασε ν' αυξήσει την ταχύτητα.

Είχε σκοπό να πάρει και μπενζίνα, — αλλά η νύστα του ήταν τόσο μεγάλη, που τ' ανέβαλε, κι' αυτό, γι' αργότερα.

Θα ξανδύβαινε στην πιάντσα, μόλις νύχτωνε.

***

Σ' αυτό το άναμεταξύ, ο φίλος μας είχε ξεπεράσει τη δουλειά, που του ανέθεσε ο προϊστάμενός του — την επισκευή στον άρρωστο συναδέλφο — και, πεζή, τραβούσε για το σπίτι.

Καθόταν, άκριβος, σε μια πόρτα της οδού 'Ερατοσθένους.

Ενώ ανηφόριζε στ' δρόμο, συλλογίστηκε ξανά το γραμματόσημα. Έποψε να φάει να τ' άρει — ο νέος θα περνούσε εξεπτιπιδες — και δε θυμόταν ποτέ τα είχε βάλει.

Καιότερης κάποια γνωστή κυρία, που τον σταμάτησε, και μίλησε μαζί του.

Μια στιγμή του ήρθαν η ιδέα — έπειδή άρχισε να κάνει πολλή ζέστη — να μπει σ' ένα ταξί. Έπειτα, όμως, μετανόησε και πάλι — έφ'κανε το μισό του δρόμου — και προτίμησε να πάει με τα πόδια.

Δέ μπορούσε, φυσικά, να σκεφτεί τί σημασία είχε τη στιγμή εκείνη άκριβος, να ο λήσει να πάει με τα πόδια...

Έστριψε στην οδό 'Ερατοσθένους, κι εξακολουθούσε να βαδίζει.

Λογάριαζε να φάει, σ' ένα μικρό εστιατόριο, στο τέρας, — το ταχυϊό του, δηλαδή, εστιατόριο — κι έπειτα να τον πάρει καμιά ώρα, που θα ξαναγύριζε στην Τράπεζα.

Είχε στο νου του διαρκώς τα γραμματόσημα. Δέ θυμόταν ποτέ τα είχε άκριβος. Νά τα είχε κλειδωμένα στη ντουλάπα, ή να τα είχε στο δεξί συρτάρι — εκεί που έβαζε και τ' άλλα του τα γραμμάτια...

Έπειδή ο ήλιος τον χτυπούσε, έίπε να πάει από τ' άλλο πεζοδρόμιο.

Μια στιγμή, το ξέχασε κι' αυτό. Έπειτα, όμως, το ξαναθυμήθηκε. Λυπόταν το καινούριο του φαθάκι.

Είδε, ωστόσο, μια γατούλα, και σταμάτησε. Άγαπούσε φοβερά τις γάτες. Έσκυψε και της χάιδεψε την πλάτη. Εκείνη τρίφτηκε στα πόδια του με νάσια, κι άρχισε, σιγά, να γουργουρίζει.

Άλλα ο ήλιος τον χτυπούσε κατά πρόσωπο. Ξεκίνησε για τ' άλλο πεζοδρόμιο. Τη στιγμή εκείνη περνούσε ένας γνωστός του και τον χαιρέτησε...

Η μοιραία ώρα είχε φτάσει.

Άκουσ' έν' αυτοκίνητο που έφτανε. Δέ γύρισε διόλου να κοιτάξει. Είπε πως ήταν μακριά άκριβος.

Σκόνταψε στα ράγια μια στιγμή. Γύρισε το κεφάλι να κοιτάξει. Νόμισε πως του πέσαν τα γυαλιά του.

Και συνέβη, ξαφνικά, το ξαφνικό.

Ο σωφέρ δυνάμωσε το δρόμο. Άπ' τη νύστα, δεν έβλεπε μπροστά του.

Το φτερό τον βρήκε, και τον τινάζει.

Προτού προφτάσει ν' ανασηκωθεί, πριν άκούσα καταλάβει τί συμβαίνει, ή ούδα είχε φτάσει στο κεφάλι του.

Πέρασε από πάνω του λαϊού του, στη βάση του κανονίου, άκριβος.

Ο σωφέρ σταμάτησε με τρόμο.

Ο κόσμος έτρεξε απ' όλες τις μεριές. Αυτο πολιτάρχης ήρθαν τότε τάχιστα.

Έγινε μεγάλη φασαρία.

Μια γυναίκα, πρ' πέρα, λιποθύμησε.

Το αίμα έτρεχε ποτάμι απ' το στόμα του.

Το φαθάκι είχε πέσει δίπλα. Ήρθο, και χωρίς να πάθει τίποτε.

Έβλεπαν τις σάπιες του, παντού, γι' ένα μάθουν την ταυτότητά του. Βρήκαν το πορτοφόλι του, με δυο πεντακοσάρικα, με λίγες κάρτες, και με σημειώσεις.

Κ' ενώ τον πήγαιναν στο φαρμακείο, άηχων — αν και τώρα πείδι ήταν άργά — κι' ο δρόμος ήταν άναστατωμένος, και διαμαρτυρόταν ο σωφέρ, κυκλωμένος απ' τους πολιτάρχους — ή καμπάνα χτυπούσε μεσημέρι.

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΝΕΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ, ΕΙΔΗΣΕΙΣ

—Τα μεγαλύτερα πράγματα του κόσμου.

Η μεγαλύτερη βιβλιοθήκη του κόσμου είναι η 'Εθνική Βιβλιοθήκη των Παρισίων, ή οποία ιδρύθη επί της βασιλείας του Λουδοβίκου 14ου. Περιέχει 1,800,000 τόμους βιβλίων, 175,000 χειρόγραφα, 300 χιλιάδες γεωγραφικούς και υδρογραφικούς χάρτες και 150,000 νομίσματα και μεταλλία. Η είσοδος, ή οποίας υπάρχουν στα διάφορα βιβλία, υπερβαίνουν το άνωμια εκατομμύριο. Το κτίριο, στο οποίο στεγάζεται ή βιβλιοθήκη, εδρίσκεται στην οδό Ρισελιέ και έχει μήκος 165 μέτρα και πλάτος 40.

Η μεγαλύτερη έρημος του κόσμου είναι ή Σαχάρα, ή οποία εκτείνεται από το 'Ατλαντικό 'Ωκεανό μέχρι των πεδιάδων του Νείλου. Το μήκος αυτής εδ' άνατολόν προς δύση είναι 4,800 χιλόμετρα, το μέσον πλάτος της 1,409 χιλόμετρα και ή επιφάνειά της 6,000,000 τετραγωνικά χιλόμετρα. Στην έρημο Σαχάρα δεν πέφτουν μεγάλες βροχές παρά κάθε πέντε, δέκα και είκοσι χρόνια. Το καλοκαίρι κάνει άφορητη ζέστη την ημέρα. Η νύχτα, όσπ'σο είναι άκοκα φύσος. Έπίσης το χειμώνα συχνά ή θερμοκρασία κατέχεται κάτω του μηδένος.

Και συνέβη, ξαφνικά, το ξαφνικό. Ο σωφέρ δυνάμωσε το δρόμο. Άπ' τη νύστα, δεν έβλεπε μπροστά του. Το φτερό τον βρήκε, και τον τινάζει. Προτού προφτάσει ν' ανασηκωθεί, πριν άκούσα καταλάβει τί συμβαίνει, ή ούδα είχε φτάσει στο κεφάλι του. Πέρασε από πάνω του λαϊού του, στη βάση του κανονίου, άκριβος. Ο σωφέρ σταμάτησε με τρόμο. Ο κόσμος έτρεξε απ' όλες τις μεριές. Αυτο πολιτάρχης ήρθαν τότε τάχιστα. Έγινε μεγάλη φασαρία. Μια γυναίκα, πρ' πέρα, λιποθύμησε. Το αίμα έτρεχε ποτάμι απ' το στόμα του. Το φαθάκι είχε πέσει δίπλα. Ήρθο, και χωρίς να πάθει τίποτε. Έβλεπαν τις σάπιες του, παντού, γι' ένα μάθουν την ταυτότητά του. Βρήκαν το πορτοφόλι του, με δυο πεντακοσάρικα, με λίγες κάρτες, και με σημειώσεις. Κ' ενώ τον πήγαιναν στο φαρμακείο, άηχων — αν και τώρα πείδι ήταν άργά — κι' ο δρόμος ήταν άναστατωμένος, και διαμαρτυρόταν ο σωφέρ, κυκλωμένος απ' τους πολιτάρχους — ή καμπάνα χτυπούσε μεσημέρι.

Η μεγαλύτερη πυροαμία είναι ή πυροαμία του Χέσπος, ή οποία εδρίσκεται στη Μείφιδα της Αιγύπτου. Η περιμετρός της έλλοσε ήταν 2,520,000 κυβικά μέτρα και το ύψος της 137 μέτρα, σήμερα όμως έχει μικρότερες διαστάσεις, λόγω του ότι άφροβήσαν πολλές πέτρες από την εξωτερική της επιφάνεια προς οικοδόμηση της πόλεως του Καίρου.

Το μεγαλύτερο στοατιωτικό φρούριο είναι το περίφημο Γιβραλτάρ, το οποίο εδρίσκεται επί βραχώνδους γεωσόνθησος, που προεέχει προς το μέρος της θάλασσας εις ύψος 5 νιλιομέτρων. Ο βράχος, άπάνω στον οποίον είναι κτισμένο το φρούριο, έχει ύψος 437 μέτρων ύπέρνω της επιφανείας της θάλασσας, κα ή τακτική φρουρά του φρουρίου έν κρισό είρηνης άποτελείται από 7,000 άνδρας.

Ο μεγαλύτερος κώδων του κόσμου είναι ο μέγας κώδων της Μόσχας, το ύψος ή περιφέρεια είναι 22 μέτρα και το ύψος 6 1/2 μέτρα. Το πάχος αυτού είναι 58 εκατοστά.

Το δέ βάρος του 201,268 χιλιογράμματα.

Η μεγαλύτερη λίμνη είναι ή

Κασπία, της οποίας το μήκος είναι 1200 χιλόμετρα και ή επιφάνεια 466,000 τετραγωνικά χιλόμετρα, το δέ ύψος της ύπέρνω της επιφανείας της θάλασσας 25 μέτρα. Έστρα από αυτήν έρχεται ή μεγάλη Άλμουρα Λίμνη του Ουράλ, ή οποία έχει μήκος 140 περίπου χιλιομέτρων και πλάτος 35, εδρίσκεται δέ 1280 μέτρα ύπέρνω της επιφανείας της θάλασσας.

—Το πουλί του οίκονομολόγου.

Ένα πολύ περίεργο φαινόμενο, το οποίο συνέβη πρό τινος, κρατεί σε άναστάσει τους ιατρικούς κύκλους του Βελγίου.

Σε μια από τις καλύτερες οικογένειες των Βρυξελλών άνηκε Ένας περίφημος οίκονομολόγος, ικανώτατος και πολύ μορφωμένος, ο οποίος άπήλασε της γενικής εκτιμήσεως και έθεωρείτο ένας από τους καλύτερους επιστήμονας του τόπου. Έξαινα όμως, όταν επήλθε τα έτη, άρχισε να παραπονήται στους οικείους του, λέγοντας πως αισθάνεται μέσα στο κεφάλι του ένα πουλί που κελαιρεί και τον εμποδίζει να έργασθ. Οι οικείοι του, βλέποντας ότι δεν μπορούσαν να του βγάλουν αυτήν την ιδέα, κάλεσαν έ

να γιατρό, ο οποίος, αφού στην άρχή ματώς προσπάθησε να τον πείσει ότι δεν έχει τίποτε, του έπε στο τέλος με σοβαρότητα, ότι έχει ανάγκη την έγγειρήσεως. Ο κατά φαντασίαν ασθενής έδέχθη να υποβληθ ή σε έγγειρήση κι' ο γιατρός, αφού το έ

δεσε τα μάτια με μια λουρίδα, του έκανε μια μικρή τομή στο μέτωπο. Έστρα από λίγο του έβγαλε απ' το μάτι το κάλυμμα και του παρουσίασε ένα μικρό πουλί, λέγοντάς του ότι το βρήκε μέσα στο κεφάλι του.

—Μα την αλήθεια, καλά είχα πη

εγώ! νωμάε περιγραφής ο οικονομολόγος. Βλέπετε ότι δεν έγελάσθηκα; Το άκουγα να κελαιρεί κάθε τόσο στο κεφάλι μου.

Και άμέσως, αφού έλευθερώθηκε πεία από τους φόβους της φανταστικής άσθενείας, επεδόθη στη συγγραφή ενός νέου οίκονομολογικού έργου του, το οποίο, καθώς

λένε οι ειδικοί, κρίνονταί από άποσπάσματα τα οποία έδιάβασαν, θα είναι μοναδικό.

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΡΝΙ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΣΤΑΧΤΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κυρία Έστιελ
60 χρόνων
Κυρία Έλβερ
52 χρόνων

μπροστά στη φωτιά).

Κα ΕΣΤΙΕΛ (δίνοντας ένα φλυτζάνι τσάι στην κ. Έλβερ). — Πιέτε το. Πιέτε το να ξεσταθίτε. Άγαπητή μου Λευκή!

Κα ΕΛΒΕΡ (παίροντας το φλυτζάνι με το τσάι). — Ευχαριστώ πολύ!... (Αλλάζοντας τόνο). Τί κάνει η Έμμα; Έχω καιρό να την ιδώ...

Κα ΕΣΤΙΕΛ. — Καλά, πολύ καλά... Ο άντρας της μόνο είναι λιγάκι κρυωμένος. Τα Χριστούγεννα, ξερετε, έχουν χορό στο σπίτι τους. Μου φαίνεται πως σάς έστειλαν πρόσκληση προχθές...

Κα ΕΛΒΕΡ. — Ναι. Δεν αποφασισα όμως ακόμη αν θα πάω... Είστείς θα πάτε;

Κα ΕΣΤΙΕΛ. — Είμαι αναγκασμένη να πάω για να διασκεδάσω τα εγγόνια μου. «Αν δεν έλθεις εσύ, γιαγιά, μου λένε, δεν θα διασκεδάσουμε καθόλου!»

Κα ΕΛΒΕΡ. — Έγώ δεν θα πάω κατά πάσαν πιθανότητα. Η Έμμα θα θυμώσει ωρισμένως. Μα μου είναι αδιάφορο αυτό. Δεν μπορώ να καταλάβω τί θέει έχει σ' ένα χορό μια γριά σαν καί μένα! Τα χρόνια πέρσαν!... Θυμάσαι τί ώραιες και τί ταιριαστές είμαστε στα νεύδα μας;

Κα ΕΣΤΙΕΛ (χαμογελώντας ειρωνικά γι' αυτά τα λόγια της). — Ευχαριστώ!

Κα ΕΛΒΕΡ. — Ω, δεν συμβαίνει το ίδιο, αγαπητή μου, με σάς! Έσείς θα πάτε με τα εγγονάκια σας. Είστε απολύτως δικαιολογημένη... Ένώ

εγώ, μια γριά με ποσημένα πόδια, με σδυμένα μάτια, αδύνατη και κακάλιαρα, δεν υπάρχει κανένας λόγος, υποθέτω, να επιδεικνύωμαι. Προτιμώ να μένω στο σπίτι μου, μόνη μου, ξεναζώνοντας φανταστικά το ωραίο παρελθόν μου!

(Σηκώνεται και σκαλίζει τη φωτιά).

Κα ΕΣΤΙΕΛ. — Έν τούτοις νομίζω, Λευκή, ότι κατά βάθος σάς άρέσει να ερωτοτροπήτε ακόμη...

Κα ΕΛΒΕΡ. — Αυτό είναι αλήθεια! Ο έρωας μου άρέσει πάντοτε και τώρα μου είναι πολύ δύσκολο... (Μικρή παύση). «Αν σάς έλεγα, αν σάς εμπιστευόμην τις τοέλλες που μου περνούν ακόμη από το κεφάλι, θα σάς έπιαναν τα γέλια ώρισμένως!»

Κα ΕΣΤΙΕΛ (με τόνο φιλικό). — Θα ήμουν πολύ περίεργη ν' ακούσω αυτές τις τοέλλες σας...

Κα ΕΛΒΕΡ (με φωνή σιγανή). — Πολλές φορές φαντάζομαι ότι δεν είμαι γριά... ότι τα γεράματά μου ήσαν ένα όνειρο... ένας εφιάλτης που πέρασε... και ότι είμαι ακόμη τριάντα χρόνων... Διατελώντας υπό τη γλυκειά αυτή φρεναπάτη, άνοιγω το παράθυρο, κυττάζω το δρόμο, α-

τόν τον έρωτα δρόμο και περιμένω με καρδιοχτύπι... Περιμένω κάποιον... περιμένω αυτόν που περιμέναμε όταν ήμουν νέα... Φαντάζομαι πως τον βλέπω πούρεται από μακριά... να σταματά κάτω από το παράθυρό μου... Άκούω το βήμα του στο δρόμο... ακούω το τραγούδι του. Ένα τραγούδι γεμάτο τρυφερότητα και αγάπη... Τί γαρά! Τί συγκινήσεις!... Κ' έτοιμάζομαι να του πώ: «Έλα, σέ περιμένα τόσα χρόνια! Βλέπεις ότι εξακολουθώ να είμαι ωραία ακόμη, όπως πρώτα! Ποιός σου είπε ότι γέρεσα, ότι ήσπρισαν τα μαλλιά μου;... Όχι, δεν γέρεσα! Η ίδια είμαι πάντοτε...

Κυττάξέ με καλά... α πό κοντά! Τα μαλλιά μου, τα μαλλιά μου που τ' ελάτρευες, έινε ξανθά όπως πρώτα... Φίλησέ τα, φίλησέ τα γλυκά και θα ξανακούρης αυτό το άρωμα που σέ μεθούσε!... Και τρέχω να συναντήσω τον αγαπημένο μου... Μα μόλις κάνω να βγω από την καμαρά μου, ά μέσως σταματώ, γιατί, περνώντας απ' το μπροστά σου, βλέπω ότι το πρόσωπό μου είναι γεμάτο ρυτίδες, ότι τα χείλη μου είναι κίτρινα, ότι τα μαλλιά μου είναι κατσαπρά!... Ω, τί φοιική που είναι η πραγματικότητα! (Μικρή παύση). Τί απογοητεύσεις! Τί απογοητεύσεις!...

Κα ΕΣΤΙΕΛ (κουνώντας ολίερα το κεφάλι της). — Είνε πράγματι πολύ λυπηρό αυτό...

Κα ΕΛΒΕΡ. — Η ωραία, ή θεία φωτιά που έθέρμαινε όλόκληρη την β' παρτίδα μας, έσθους πεία... Δεν μένει παρά λίγη θράκα μονάχα...

Κα ΕΣΤΙΕΛ. — Νομίζετε;

Κα ΕΛΒΕΡ (με φωνή που μόλις ακούγεται). — Ναι, αυτό συμβαίνει ασφαλώς...

(Νυχτώνει. Η κάμαρα γεμίζει σιγά-σιγά από ήσκιους).

Κα ΕΣΤΙΕΛ. — Νύχτωσε. Πρέπει ν' ανάψω με τη λάμπα...

Κα ΕΛΒΕΡ. — Ω, είναι περιττό, νομίζω ν' ανάψωμε φώς. Είνε τόσο εύχρηστο, τόσο υπο-

βλητικό αυτό το ήμίφως! Κα ΕΣΤΙΕΛ. — Η φωτιά όμως κοντεύει να σβύση, έσθους σχεδόν. Πρέπει να ρίξουμε κανένα κούτσουρο.

Κα ΕΛΒΕΡ. — Αφήστε την έτσι καλύτερα... Είνε πιο γλυκειά αυτή ή γόβολη... (Κυττάζουν κ' ή δυό τους τη φωτιά. Παύσεις).

Κα ΕΛΒΕΡ (με φωνή σιγανή). — Ηόελα να ξέρω τί σκέπτεσθε για όλα αυτά που σάς είπα... Θά με βρίσκατε γελοία, ώρισμένως...

Κα ΕΣΤΙΕΛ. — Κάθε άλλο (Χαμηλόφωνα). Έγώ δεν αγάπησα παρά μόνο μια φορά στη ζωή μου... Μα στον έρωτά μου υπήρξε δυστυχής! Ο άγα-

πητής μου με πρόδωσε, με έγκατέλειψε... Ίπέρασε πολύ! Ω, υπέφερα πέντε χρόνια όλόκληρα! Ίπέρασα όσα κανείς, φαντάζομαι, δεν έχει υποφέρει στη ζωή του... και έπειτα, μια ή μέρα, είδα ότι τα μάτια μου ήταν άνικανα πεία να βγάλουν ένα δάκρυ... Την ήμερα αυτή κατάλαβα ότι ή καρδιά μου είχε κλείσει πεία για πάντα στον έρωτά... Και δεν ήμουνά τότε

παρά μόνο τριάντα χρόνων! Κα ΕΛΒΕΡ (με θλίψη). — Τριάντα μόνο! Και όμως εγώ, που είμαι τώρα εξήντα, νομίζω ότι μπορώ ακόμη να συγκινηθώ...

Κα ΕΛΒΕΡ. — Έσείς; (Δείχνοντας τη φωτιά που έχει μεταβληθί σε στάχτη). Έσείς! Κυττάχτε αυτή τη φωτιά! Πρόδλίγος έκαψε και πετούσε ολόκληρινες φλόγες! Τώρα έσθους πεία... Νομίζετε πως μπορείτε να την κάνετε να ξαναβλάση; Όχι, βέβαια. Ωστόσο, αν σκαλίσουμε τη ζεστή ακόμη στάχτη της, θα πεταχτούν λίγες σπίνες. Το ίδιο συμβαίνει και με την καρδιά σας. Μόνο λίγες σπίνες υπορεί ν' άναψουν πεία! Τα έρωτικά σας όνειρα, τί είναι; Σπίνες! Η θλίψη σας; Σπίνες! Μονάχα σπίνες! Είνε άδύνατο ν' αγαπήσετε σή μερα με τη θέρμη που άγαπούσατε όταν ήσαστε νέα! Σας

αλλάζει ζωή.

Κα ΕΛΒΕΡ. — Τί ώρα είναι; Πρέπει να πηγαίνω... Η κόρη μου θά με περιμένει στο σπίτι.

Κα ΕΣΤΙΕΛ (κυττάζοντας το ρολόι του τοίχου). — Έπτά! (Με ύφος έπιτακτικό). Μα δεν πρέπει να φύγης, Λευκή, δεν πρέπει να μ' άφίσεις μονάχα... Δεν ξέρω... Απόψε δεν αισθάνομαι τον έαυτό μου τόσο καλά. Θά μου έκανες μεγάλη ευχάριστη αν καθόσουν να φάμε μαζί.

Κα ΕΛΒΕΡ. — Σ' ευχαριστώ πολύ. Είμαι τόσο ευγενική πάντοτε! Μα δεν έχω είδοποιήσει στο σπίτι και ή άνι συγχύουν πολύ αν άργήσω...

Κα ΕΣΤΙΕΛ. — Ω, μη σέ νοιάζει γι' αυτό! Θά στείλω την Ειρήνη να τους είδοποιήσει ότι θά φας έδώ απόψε. (Στρεφόμενη στην υπηρέτρια). Ακούε, Ειρήνη;

ΕΙΡΗΝΗ. — Μάλιστα, κυρία! Θέλετε να ρίξω κανένα κούτσουρο στη φωτιά προτού φύγω;

Κα ΕΛΒΕΡ. — Έσθους έντελώς; ΕΙΡΗΝΗ. — Μάλιστα, κυρία. (Ακουμπά τα χέρια της στη στάχτη). Η στάχτη ωστόσο είναι ζεστή ακόμη...

Κα ΕΣΤΙΕΛ. — Τί λές; Δεν ανάβει άμα τη σκαλίση κανείς; ΕΙΡΗΝΗ. — Όχι, δεν πιστεύω, κυρία!

(Η υπηρέτρια σκαλίζει τη φωτιά. Τρεις-τέσσερες σπίνες πετάγονται και σβύνουν άμέσως. Η κυρία Έστιελ κυττάζει την κυρία Έλβερ και χαμογελούν ολίερα και ή δυό τους...)

ΖΑΝ ΜΑΡΝΙ

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΚΑΙ Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ

Οι περισσότεροι Κινέζοι άποφένουν να κάνουν εγγειορρύσεις στο σώμα των. Μπορούν να υποφέρουν με μοναδική καρτερικότητα και τούς μεγαλύτερους πόνους, αλλά έχουν την ιδέα ότι αν χάσουν ένα μέλος το σώμα τους στην παρούσα ζωή, δεν θα το ξαναβρουν ούτε στη μέλλουσα. Όταν όμως είναι απαραίτητη άνάγκη να γίνιν εγγειρήσεις, τότε άσθενής φυλάει με προσοχή τη κομμάτι που θα του κόψουν για να τ' άψαφουν στο θάνατό του μαζί με το σώμα του. Αναφέρονται παραδείγματα πολλών Κινέζων, οι όποιοι έφαιγαν τα κομμένα μέλη το σώματός των, για να μην είναι σακάτηδες στην άλλη ζωή.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΡΕΚΟΡ

Ο είσαγγελεύς του Λονδίνου και ή σφύρα του. Μιά σφαίρα που πετιέται στέν άέρα 100.000 φορές. Το ρεκόρ του μιλλιάρου. Με το ποδήλατο πρὸς τα πίσω... Το ρεκόρ του χορού. Ο Ιταλός που χόρευε επί 74 ώρες συνεχώς! Είκοσιένέα ώρες στο πιάνο! Ο τρεμερός άδλος του Μπέρντ, κλπ.

Ένα πρωί του Ιουνίου 1908 ο Είσαγγελεύς του Λονδίνου Άρθουρος Λάνκαστερ, ένας άπ' τούς καλύτερους δικαστικούς της Άγγλιας, θέλοντας να άποκτήσει το ρεκόρ της άντοχής των χειρών, έφασκε διάστημα με μία τεράστια σφύρα και, συνοδευόμενος από μερικούς φίλους του, διευδύνθηκε πρὸς το περίφημο «Κρυστάλλινο Παλάτι» της Άγγλικής πρωτεύουσας. Έκει, μέσα σε μία αίθουσα, ή όποία ήταν κατέμεστη από κόσμο, ό δικαστικός άνακουμπώθηκε, πήρε τη σφύρα — ή όποία σημειωτέον ζύγιζε τρία κιλά — στο ένα χέρι του και άρχισε να την περφορέρ γρήγορα στέν άέρα επί... δώδεκα όλόκληρες ώρες, χωρίς να σταματήσει ούτε στιγμή!

Μόνο, κάθε τόσο, έβλεπε από τούς φίλους του τὸ έδινε κάτι για να φάη ή για να πίνη. Και ό αξιοτίμως κ. Άρθουρος Λάνκαστερ έπαιονε το φαγητό ή το ποτό με το άριστερό του χέρι και το έτρωγε, ενώ με το άλλο εξακολουθούσε να στειροφυρρίζη τη σφύρα στέν άέρα! Έτσι άπέκτησε το περιπόθητο αυτό ρεκόρ. Ο μίστερ Λάνκαστερ όμως, ό όποιος φημιζόταν ότι είχε τα δυνατότερα χέρια σ' όλη την Άγγλια, δεν άρκεσθηκε μόνο σ' αυτό το ρεκόρ. Μιά άλλη μέρα πήρε μία σφαίρα βάρους ένός κιλού και άρχισε να παίξει με αυτήν πετώντας την ψηλά και πιάνοντας την πάλι, χωρίς να σταματήσει ούτε στιγμή, από το πρωί ως το βράδυ.

Σημειώτεον ότι οι δύο αυτοί άθλοι του Είσαγγελεύς του Λονδίνου προκάλεσαν κατάπληξι σ' όλους τούς γιαιρούς και πρὸ πάντων τούς φρενολόγους, οι όποιοι άπορούσαν πως ό μίστερ Λάνκαστερ δεν έπαθε από παράλυση του νευρικού συστήματος και διάσεισι τοῦ εγκεφάλου.

Ένας δημοσιογράφος, που παρηκολούθησε τη δεύτερη άσκησι του Λονδρέζου Είσαγγελεύς, είχε την ύπομονή να μέρηση πόσες φορές ό Λάνκαστερ επέταξε ψηλά τη σφαίρα του. Μέτρησε λοιπόν εκατό χιλιάδες φορές!...

Πρὸ έτών στο Παρίσι δύο από τούς διασημότερους μιλλιάρδιστάς της Γαλλίας, ό Ζανσάρ και ό Κοέν, έβάλαν στοίχημα χίλια φράγκα να παίξουν επί 24 ώρες συνεχώς μιλλιάρδο, ό καθένας χωριστά, χωρίς να έχουν το δικαίωμα να βρουν άπ' την αίθουσα τοῦ παιχνιδιού περισσότερα από ένα λεπτό της ώρας. Νικήτη ανέχερχθη ό Ζανσάρ, ό όποιος έκανε 3238 καραμπόλες, ενώ ό Κοέν 3196.

Στα πόδια τοῦ καθενός από τούς δύο ανταγωνιστάς είχε τοποθετηθί ένα είδικό παζίμετρο ή μάλλον βηματόμετρο. Το βηματόμετρο λοιπόν τοῦ

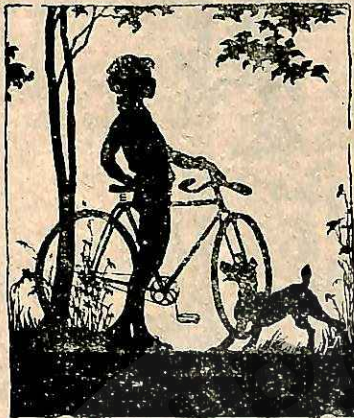
Ζανσάρ έσημείωσε ότι στέ είκοσιπτεράωρο διάστημα ό τρεμερός έκείνος άνθρωπος, καθώς βηματίεζε γύρω από το μιλλιάρδο, είχε κάνει δρόμο τριάντα χιλιόμετρων!

Τὸ μηχανήμα όμως, με το όποιο έχουν σημειωθί τα περισσότερα άπ' τα παράξενα ρεκόρ είναι το ποδήλατο. Θά χρειαζόταν τόμος όλόκληρος για να αναγραφούν. Τὸ χαρακτηριστικότερο από όλα είναι το ρεκόρ Ιταλὸυ χορευτοῦ είχαν διατεθί δύο πρὸς τα πίσω. Ο μίστερ Μπράιν μία μέρα έπήγε μ' αυτόν τρόπο, δηλαδή προχωρώντας πρὸς τα πίσω — και το σπουδαίτερο χωρίς να βλέπει πίσω του — άπ' την κομποπολι Ρόαθ μέχρι το Σαιντ Μέλλον. Η άπόστασις μεταξύ των δύο κομποπόλεων είναι 6 1/2 χιλιόμετρα και ό Μπράιν τα διήνυσε με τὸν παράξενο έκείνο τρόπο σε 21 1/2 λεπτά της ώρας, δηλαδή με ταχύτητα 19 1/2 χιλιόμετρων την ώρα.

Πρὸ έτών ό ίδιο κτήτης της περιφημής αθούσης Βαγχαράμ στο Παρίσι, στην όποία δίδονται διαλέξεις, συναυλίες, κλπ., είχε προκηρύξει έναν διαγωνισμό άντοχής στο χορό με διάφορα βραβεία. Σημειώτεον ότι έπροέκειτο να χορεύουν μόνο βάλς, έπειδή το βάλς ζαλίζει γρηγορώτερα και περισσότερο από κάθε άλλο χορό.

Ο διαγωνισμός άρχισε στις 11 τη νύχτα. Αμέσως όλα τα ζευγάρια άρχισαν να στροβιλλίζονται με άόρρο. Έπειτα όμως από μία ώρα άποσύρθηκαν λόγω έξαντλήσεως τέσσερα ζευγάρια και, στην 4 μερα τα μεσάνυχτα, δηλαδή έπειτα από δύο ώρες χορού, άλλα δώδεκα ζευγάρια έήλωσαν πως κουράσθηκαν και άποσύρθηκαν. Στις 5 πὸ πρωί είχαν μείνει μόνον πέντε ζευγάρια, άλλα και οι δέκα χορευται που τα άποτελού ήσαν πεία χλωμοί σαν πτώματα. Η έξάντλησις ζωγραφίζεταν στα πρόσωπά τους. Άπ' την ώρα έκείνη ένα-ένα άρχισαν να άποσύρνονται και τα υπόλοιπα ζευγάρια, έως ότου στις 5.45 έσταμάτησε και το τελευταίο ζευγάρι, που το άποτελούσαν κάποιος Βινσέν με κάποια δεσποινίδα Σπέρρερ. Σημειώτεον ότι ή δεσποινίς Σπέρρερ φαινόταν λιγώτερο κουρασμένη και πιο δροσερή από τόν καθάλλιερό της.

Στο τέλος όμως συνέβη το έξής

παράδοξον. Οι θεαταί δεν ήξευραν ποιους έπρεπε να ζητωκραυγάζουν περισσότερο: Τὸ χορευτικό ζευγάρι που είχε νικήσει ή την όρχήστρα, ή όποία σ' όλο έκείνο το έξάωρο περίπου διάστημα δεν έπαψε ούτε στιγμή και ή όποία έπαιξε 161 βάλς, ή ένα μετά το άλλο.

Τὸ ζεύγος Βινσέν—Σπέρρερ δεν έχάρηκε πολλόν καιρό το ρεκόρ του. Τὸ πὴρ κάποιος διάσημος Ιταλός χορευτής Γκουαλιέρο Κορσάι, ό όποιος έχόρευσε δεκατέσσερες ώρες συνεχώς και όλο βάλς. Σημειώτεον ότι για τόν άγώνα έκείνον τοῦ Ιταλὸυ χορευτοῦ είχαν διατεθί δύο πιανίστες με ιδιαίτερο πιάνο ό καθένας, εις τρόπον ώστε, μόλις ό ένας τελείωνε τὸ ένα βάλς, άρχιζε άμέσως ό άλλος άλλο. Οι δύο αυτοί πιανίστες έπαιξαν 249 βάλς.

Και για την άντοχή στο παίξιμο τοῦ πιάνου έχουν γίνει κατά διαφορικούς έποχας πολλοί διαγωνισμοί. Έπὶ

πολλά έτη το ρεκόρ το είχε κάποιος Γάλλος πιανίστας, ό Γκαρνιέ, ό όποιος κατέκλυσε να παίξει στο πιάνο επί 27 ώρες συνεχώς. Άργότερα όμως το ρεκόρ αυτό τοῦ το πήρε ό Αμερικανός πιανίστας Γουόλτερ Μπάρν, ό όποιος έπαιξε επί είκοσιένεα ώρες συνεχώς! Όταν τελείωσε το παίξιμό του, τα δάκτυλά του ήσαν προσημένα και τα νύερα του παραλυμένα έντελώς.

Ηταν τόσο άποκαμωμένος, ώστε δεν μπορούσε ούτε τα χέρια του να σηκώσει από το κλαβί!...

Τρία χρόνια άργότερα, ένας άλλος πιανίστας, Άγγλος αυτός, ό Ναπολέων Μπέρντ, ξεπέρασε στο Στόκπορτ της Άγγλιας τα ρεκόρ των δύο προηγουμένων συναδέλφων του και έσημείωσε ένα ρεκόρ που φθάνει τα όρια τοῦ άπίστευτου.

Ο Μπέρντ έπαιξε επί 49 όλόκληρες ώρες συνεχώς, χωρίς να βγάλει ούτε στιγμή τα χέρια του από το κλαβί τοῦ πιάνου. Στο διάστημα αυτό έπαιξε 1.500 διάφορα μουσικά κομμάτια! Όταν όμως έτελείωσε, έπεσε σε μία κατάστασι άποκαυνώσεως, ή όποία βάσταζε πολλές έβδομάδες.

Ο Μπέρντ, ιδίως τις πρώτες μέρες μετά τόν άθλο του, καμώταν δεκαεξά και δεκαοκτώ ώρες το είκοσιτετράωρο, αλλά και όταν δεν

κοιμόταν βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση, ώστε δεν καταλάβαινε τί γινόταν γύρω του...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ Η ΕΥΓΛΩΤΤΙΑ

Οι μεγάλοι συγγραφείς, κατά πλειονότητα, δεν έχουν το χάρισμα να είναι καλοί ρήτορες. Πρὸς άπόδειξιν αυτός σάς αναφέρω μερικά παραδείγματα.

Ο Τορκουάτος Τάσσο, όταν μιλούσε, είχε βαρύ, στρυφνὸ ύψος, που τὸν έκανε σχεδόν ακατάληπτο, όπως λέει κάποιος ό Γολδόνης.

Ο Δάντης και ό Αλφιέρους έμεναν τὸν περισσότερο καιρό σιωπηλοί.

Ο Βιργίλιος δεν τα κατάφερε καθόλου στις συνομιλίες κ' έκανε όσους τὸν άκουαν να άμφιβάλλουν αν είναι αυτός ό περίφημος ποιητής.

Ο Λαφονταίν, τοῦ όποίου το πορτραίτο ήταν άποκρουστικό, δεν μπορούσε να μιλήσει εύχάριστα κι' ούτε είχε την ικανότητα να περιγράψει προφορικώς κάτι τι που είχε δει.

Ο Μπουφόν ήταν κακὸς όμιλητής, ενώ ό συνεργάτης του Μομπελιάρ, τοῦ όποίου τα συγγράμματα ήσαν άνόνητα και ψυχρά, εγόητευε με την ήμιλία του.

Ο Καρτεσίος ήταν έντελώς σιωπηλός στις συναναστροφές και προτιμούσε τη μοναχία και το ρεμυασμό.

Ο Κορνήλιος ήταν τόσο άφορητος όταν μιλούσε, ώστε με δυσκολία τὸν παρακολουθούσαν.

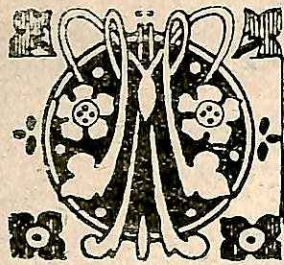
Ο Βολταίρος εκφράζεται με πολύ άσχημα και χτυπητά λόγια για το Λαφονταίν ως όμιλητή, λέγοντας ότι ή γλώσσα του δεν διεφερε και πολύ από τὸν ζώον, τα όποία αναφέρει στους περιφήμους μύθους του. Αυτό όμως, προσθέτει άμέσως, δεν τὸν εμπόδιζε να είναι εξαιρετικός ποιητής.

Από τούς αρχαίους ό Ισοκράτης, ή διδάσκαλος της ρητορικής, ποτέ δεν έτόλμησε να άνέβη στο βήμα και να μιλήσει, ό δέ Διογένης ό Λαέρτιος λέγει ότι ή εύγλωττία δεν είναι άπάδειξις πνεύματος.

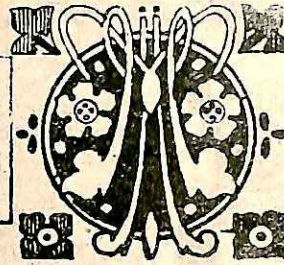
ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και όλόκληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθέτοντες τοιαύτα παρακαλούνται να ης άποστέλουν κατάλογον τών πρὸς πώλησιν βιβλίων, δὸς Δένα 7.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΕ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Από τα χρονικά του Γαλλοϊσπανικού πολέμου. Ο λοχαγός Λαβίλ και το απόσπασμά του. Στη Μονή των αδελφών Βενεδικτίνων. Γλέντι με το σταυρό. Μία στιγμή δυσπιστίας. Το τραγούδι της μικρής Φανιώ. Όπου το γλέντι γενικεύεται. Η νεκρώσιμη ακολουθία. Η αποκάλυψη και ο φριχτός επίλογος κλπ. κλπ.

Κατά τον Γαλλοϊσπανικό πόλεμο του 1806, ένα μικρό απόσπασμα Γάλλων, που είχε μπει μέσα στην Ισπανία για να κατασκοπεύσει τους εχθρούς, στάθηκε σ' ένα χωριό δυο-μαζόμενου Φιγκουέρης για να περάσει τη νύχτα του. Έβρισκαν στην πόρτα ενός αρχαίου μοναστηριού που είχε την όψη φεουδαλικού πύργου. Ήταν το μόνο μέρος που μπορούσε να δώσει τροφή και ανάπαυση στους πεινασμένους και κουρασμένους από τη μακρά πορεία άντρες του Γαλλικού απόσπασματος.

— Έ, φώναξε ο αρχηγός κρατώντας τ' αλόγο του, ανοίχτε, γιατί αλλιώς, με έλα σας τα «πάτερ ημών», θα σας πάρει ο διάβολος! Ανοίχτε!... Και λέγοντας αυτά, χτυπούσε δυνατά με το σπαθί του την πόρτα... Γίνθηκε λιγότερη σιωπή... Ο άνομιος κανείς ότι οι εθισμένοι μέσα στο Μοναστήρι συλλογιζόντουσαν ποιά στάσι να κρατήσουν απέναντι των στρατιωτών... Τέλος η βαρεία πόλη άνοιξε και φανερώθηκε ένας γέρος φορώντας το λευκό ράσο του τάγματος του Αγίου Βενεδικτίνου κ' έρχοντας μία σταχτόλευκη γενειάδα, που του κατέβαινε ως τη μέση του στήθους.

— Καλησπέρα, πάτερ μου! είπε ο Γάλλος λοχαγός με ειρωνικό τόνο και βαθεία υπόκλιση. Είμαι κομιστής των χειριστηρίων του Αυτοκράτορος Ναπολέοντος και για τούτο περιμένω εκ μέρους σας λαμπρή υποδοχή. Τα κελλάρια σας θα είναι βέβαια γεμάτα από παλιό και καλό κρασί, ε;

Και χωρίς να περιμένει απάντηση, ο λοχαγός Λαβίλ διέταξε τους στρατιώτες του να ξεπεζέψουν και να μπάνουν τ' αλόγα στην αυλή του Μοναστηριού. Αυτός, συνοδευόμενος από έναν υπολοχαγό κ' έναν ανθυπολοχαγό, έπερσεν στα κελλάια των καλογέρων, οι οποίοι μόλις τους είδαν άρχισαν να... κάνουν το σταυρό τους!...

— Αμα οι Γάλλοι αξιωματικοί μπήκαν στην ευρύχωρη τραπεζαρία της Μονής, οι «Βενεδικτίνου αδελφοί» εσπώθηκαν από τα σκαμνιά τους και τους εκύτταζαν σιωπηλοί και άπαρχαλοι.

— Συγγνώμη, πατέρες, είπε ο Λαβίλ, στον όποιον έκανε κάποια έντονη ή αξιοπρεπή στάση των μοναχών, ζητώ συγγνώμη για τον αφρονισμόν αυτόν, αλλά οι άντρες έχουν ανάγκη ν' αναπαυθούν. Νομίζω ότι δεν χρειάζονται περισσότερες εξηγήσεις... Ο πόλεμος είναι πόλεμος... Πρέπει οι άντρες μου να βρουν εδώ καλή τροφή και καλό κρασί... Μή δίνετε προσοχή, άλλοις...

Και έφερε το χέρι στη λαβή του σπαθιού του.

— Μολαταύτα, έπρόσθεσε, έλπίζω ότι δεν θ' αναγκασθώ να καταφύγω σε βίαια μέτρα!

Τότε παιά μίλησε και ο 'Ηγούμενος, ένας ψηλός ρασοφόρος με ωραίο κεφάλι άσκητο.

— Γάλλε, είπε, η επιθυμία σας, αν και δεν είναι σύμφωνη με τις δικές μας, θα εκπληρωθούν!...

Έπειτα τους εκάλισε να καθίσουν και διέταξε τους μοναχούς να φέρουν, ό,τι καλό βρισκότανε στη Μονή...

Οι τραπεζοκόμοι έστρώσαν το τραπέζι κ' έφεραν ψητά κρέατα, πεπόνια, μύδαλα, τυριά... Σε λίγο, την αρχική δυσπιστία αντικατέστησε η ειλικρινέστερη αγάπη... Σε κάποια στιγμή ο 'Ηγούμενος έδωξε από την τραπεζαρία και ένα γυαλί με κρασί σε συνοδευόμενος από δύο μοναχούς, που κρατούσαν μεγάλα κανάτια γεμάτα κρασί...

— Αχ, τί καλύτερα θα ήταν αν, αντί να βρισκόμαστε στη Μονή αυτή του Παναγάρχου Θεού, ήμασταν τώρα στη Μαδρίτη, ή στη Σεβίλλη και να γλεντούσαμε με μερικές ωμορφες Ισπανίδες!... Αχ!...

Λάμφη όργης άστραψε στα μάτια του 'Ηγουμένου. Έν τούτοις έκρυψε την αγανάκτησή του, έχαιμογέλασε θλιβερά και κυττάζοντας τον νεαρό αξιωματικό, είπε:

— Μην ανησυχής, Γάλλε. Απ' όσα ο Θεός επιτρέπει στους ανθρώπους, τίποτε δεν θα λείψει στη νυχτερινή αυτή γιορτή... Θα είναι τέτοια που δεν θα επιθυμήσετε ποτέ καλύτερη!... Αλλά Θεός φυλάξοι σας, τότε θα σας πιπέσουμε και θα πιούμε και μαζί!

Ο 'Ηγούμενος έσήκωσε τα μάτια κατά τον ουρανό και φάνηκε ότι συλλογιζότανε για

μια στιγμή. Έπειτα έπηρε το ποτήρι που του έπρόσφερε ο λοχαγός και ήπιε το περιεχόμενο. Κάθε ένας από τους Βενεδικτίνους μοναχούς έκαμε το ίδιο: 'Αδειασαν από ένα ποτήρι κρασί...

— Είπατε ευχαριστημένους τώρα; ρώτησε ο 'Ηγούμενος. Δεν έχετε παιά καμιά από τις τόσο άδικες υποψίες σας έναντίον μας;

— Μάλιστα, απήντησε ο Γάλλος, και ιδού η απόδειξή!

Και άδειασε μονορούφι το ποτήρι του. 'Ολοι οι συνάδελφοί του έκαναν το ίδιο και έπειδή το κρασί ήταν θαυμάσιο, ή κανάτες έπληγαν και ήρθαν πολλές φορές. Ο 'Ηγούμενος έφρόντισε να δώσει και στους στρατιώτες άφθονο κρασί, οι όποιοι έπιναν κάτω στην αυλή, όπου είχαν ανάψει γιορταστική φωτιά.

Σε μία στιγμή ο λοχαγός Λαβίλ είπε:

— Έ, δεν άρχίζουμε και κανένα τραγουδάκι;... Τί διάβολο, έτσι στα μουγγά θα πηχ το γλέντι;... Έμπρός, Πιρά, σ' που έχεις και καλή φωνή, τραγουδήσε μας τίποτε, έτσι από κείνα τα πεκάντια που ξέρεις, για να διασκεδάσουμε κ' αυτούς εδώ τους καλούς μας καλογέρους!...

— Τι να πω, λοχαγέ μου;

— Έ, πες το τραγουδάκι της μάδας, το Παριζιάνικο...

— Τη μικρή Φανιώ; 'Ωραία!

Και ο ανθυπολοχαγός Πιρά, με τη γλυκεία φωνή νεαρού, άρχισε να τραγουδή:

**Για σταμάτησε μια στιγμή
Την παρατήρησα
Την Παριζιάνα μου Φανιώ
Και να την τραγουδήσω!**

**Αχ, τι γλυκό το σμάτμα της
Και η χαρά της μεγάλη!**

**Και πώς το πίνει με καρδιά...
Ας ξαναπιούμε πάλι!...**

Από την αυλή το απόσπασμα, στα κείφα κ' αυτό, επανέλαβε το πιστόφι του τραγουδιού:

Ας ξαναπιούμε πάλι!...

— Δώστε μας το παράδειγμα, έ-

ξήκολυθη σε ο Λαβίλ. Πίετες πρώτος σεις και οι συνάδελφοί σας.

Τότε θα σας πιπέσουμε και θα πιούμε και μαζί!

Ο 'Ηγούμενος έσήκωσε τα μάτια κατά τον ουρανό και φάνηκε ότι συλλογιζότανε για

μια στιγμή. Έπειτα έπηρε το ποτήρι που του έπρόσφερε ο λοχαγός και ήπιε το περιεχόμενο. Κάθε ένας από τους Βενεδικτίνους μοναχούς έκαμε το ίδιο: 'Αδειασαν από ένα ποτήρι κρασί...

— Είπατε ευχαριστημένους τώρα; ρώτησε ο 'Ηγούμενος. Δεν έχετε παιά καμιά από τις τόσο άδικες υποψίες σας έναντίον μας;

— Μάλιστα, απήντησε ο Γάλλος, και ιδού η απόδειξή!

Και άδειασε μονορούφι το ποτήρι του. 'Ολοι οι συνάδελφοί του έκαναν το ίδιο και έπειδή το κρασί ήταν θαυμάσιο, ή κανάτες έπληγαν και ήρθαν πολλές φορές. Ο 'Ηγούμενος έφρόντισε να δώσει και στους στρατιώτες άφθονο κρασί, οι όποιοι έπιναν κάτω στην αυλή, όπου είχαν ανάψει γιορταστική φωτιά.

Σε μία στιγμή ο λοχαγός Λαβίλ είπε:

— Έ, δεν άρχίζουμε και κανένα τραγουδάκι;... Τί διάβολο, έτσι στα μουγγά θα πηχ το γλέντι;... Έμπρός, Πιρά, σ' που έχεις και καλή φωνή, τραγουδήσε μας τίποτε, έτσι από κείνα τα πεκάντια που ξέρεις, για να διασκεδάσουμε κ' αυτούς εδώ τους καλούς μας καλογέρους!...

— Τι να πω, λοχαγέ μου;

— Έ, πες το τραγουδάκι της μάδας, το Παριζιάνικο...

— Τη μικρή Φανιώ; 'Ωραία!

Και ο ανθυπολοχαγός Πιρά, με τη γλυκεία φωνή νεαρού, άρχισε να τραγουδή:

**Για σταμάτησε μια στιγμή
Την παρατήρησα
Την Παριζιάνα μου Φανιώ
Και να την τραγουδήσω!**

**Αχ, τι γλυκό το σμάτμα της
Και η χαρά της μεγάλη!**

**Και πώς το πίνει με καρδιά...
Ας ξαναπιούμε πάλι!...**

Από την αυλή το απόσπασμα, στα κείφα κ' αυτό, επανέλαβε το πιστόφι του τραγουδιού:

Ας ξαναπιούμε πάλι!...

— Δώστε μας το παράδειγμα, έ-

ξήκολυθη σε ο Λαβίλ. Πίετες πρώτος σεις και οι συνάδελφοί σας.

Τότε θα σας πιπέσουμε και θα πιούμε και μαζί!

Ο 'Ηγούμενος έσήκωσε τα μάτια κατά τον ουρανό και φάνηκε ότι συλλογιζότανε για

μια στιγμή. Έπειτα έπηρε το ποτήρι που του έπρόσφερε ο λοχαγός και ήπιε το περιεχόμενο. Κάθε ένας από τους Βενεδικτίνους μοναχούς έκαμε το ίδιο: 'Αδειασαν από ένα ποτήρι κρασί...

— Είπατε ευχαριστημένους τώρα; ρώτησε ο 'Ηγούμενος. Δεν έχετε παιά καμιά από τις τόσο άδικες υποψίες σας έναντίον μας;

— Μάλιστα, απήντησε ο Γάλλος, και ιδού η απόδειξή!

Και άδειασε μονορούφι το ποτήρι του. 'Ολοι οι συνάδελφοί του έκαναν το ίδιο και έπειδή το κρασί ήταν θαυμάσιο, ή κανάτες έπληγαν και ήρθαν πολλές φορές. Ο 'Ηγούμενος έφρόντισε να δώσει και στους στρατιώτες άφθονο κρασί, οι όποιοι έπιναν κάτω στην αυλή, όπου είχαν ανάψει γιορταστική φωτιά.

Σε μία στιγμή ο λοχαγός Λαβίλ είπε:

— Έ, δεν άρχίζουμε και κανένα τραγουδάκι;... Τί διάβολο, έτσι στα μουγγά θα πηχ το γλέντι;... Έμπρός, Πιρά, σ' που έχεις και καλή φωνή, τραγουδήσε μας τίποτε, έτσι από κείνα τα πεκάντια που ξέρεις, για να διασκεδάσουμε κ' αυτούς εδώ τους καλούς μας καλογέρους!...

— Τι να πω, λοχαγέ μου;

— Έ, πες το τραγουδάκι της μάδας, το Παριζιάνικο...

— Τη μικρή Φανιώ; 'Ωραία!

Και ο ανθυπολοχαγός Πιρά, με τη γλυκεία φωνή νεαρού, άρχισε να τραγουδή:

**Για σταμάτησε μια στιγμή
Την παρατήρησα
Την Παριζιάνα μου Φανιώ
Και να την τραγουδήσω!**

**Αχ, τι γλυκό το σμάτμα της
Και η χαρά της μεγάλη!**

**Και πώς το πίνει με καρδιά...
Ας ξαναπιούμε πάλι!...**

Από την αυλή το απόσπασμα, στα κείφα κ' αυτό, επανέλαβε το πιστόφι του τραγουδιού:

Ας ξαναπιούμε πάλι!...

— Δώστε μας το παράδειγμα, έ-

ξήκολυθη σε ο Λαβίλ. Πίετες πρώτος σεις και οι συνάδελφοί σας.

Τότε θα σας πιπέσουμε και θα πιούμε και μαζί!

Τότε ο 'Ηγούμενος έπροχώρησε τρία βήματα, έριξε στο λοχαγό μια κρύα ματιά και είπε:

— Δοιπόν, ναι! Θα φάουμε και μεις! Θ' άρχισω εγώ πρώτος και μάλιστα εκείνο που αρμίζει στην περίστασι!

Και με φωνή έπίσημη, έπιβλητική, άρχισε:

«Μετά πνευμάτων δικαίων τελεωμένων, τας ψυχάς των δούλων σου, Σάτερ, άναπαυσον...»

Στην άρχή οι Γάλλοι στρατιωτικοί άρχισαν να γελούν. Σ' ένα σημείο του 'Ηγουμένου τρεις μοναχοί έψαλαν τη δεύτερη στροφή, με πένθιμο και αργό τόνο:

«Ανάπαυσον τας ψυχάς των δούλων σου, δ'ι νόμος υπάχεις άθάνατος...»

Μία ανατριχίλα περσε απ' όλο το Γαλλικό απόσπασμα.

— Τι σημαίνουν αυτά;! έρώτησε βλαστημώντας ο λοχαγός Λαβίλ.

— Σημαίνουν, απήντησε ο 'Ηγούμενος με φοβερή φωνή, ότι όλοι μας εδώ μέσα, σεις οι Γάλλοι, που ήρθατε να βεβηλώσετε το Μοναστήρι μας και μεις οι μοναχοί, είμαστε δηλητηριασμένοι!... Και δεν υπάρχει σωτηρία! Και θα πεθάνουμε όλοι!...

Ήταν η τραγική αλήθεια. Οι φανατικοί Ισπανοί είχαν ρίξει δηλητήριο μέσα στο κρασί. Και μετά δύο ώρες ήταν όλοι νεκροί!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΗΣ

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ
ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΚΑΙ Η ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΤΩΝ

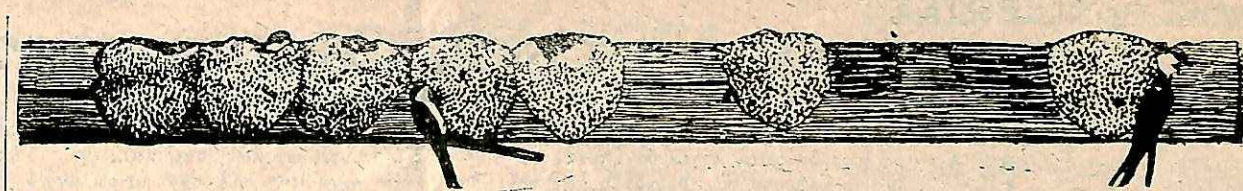
Οι ιθαγενείς οι όποιοι κατοικούν στα περιχωρά του κόλπου Ουντσών της Αμερικής έχουν μερικές άπαυρες συνήθειες, που μόνον στους άγριους λαούς άπαντώνται.

Όταν τους τελειώσουν τα τρόφιμα και δεν έχουν τί να φάνε, αναγκάζονται να χορτάσουν την πείνα τους τρώγοντας τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Κάποιος από αυτούς οίη γήνη σ' ένα Ευρωπαϊκό περιηγητή, ότι σε μία τέτοια περίστασι εφάγε τη γυναίκα του και τα παιδιά του!... Για το μικρότερο μάλιστα έλεγε ότι το άγαπούσε περισσότερο από τ' άλλα, αυτό όμως δεν τον έμπόδιζε να το ανοίξει το κεφάλι και να το ππάση τα κόκαλα για να ρουφήξει το μυαλό και το μεσόυλι.

Επειδή οι άνθρωποι της φυλής αυτής ζουν πολλά χρόνια, οι γέροι, όταν γίνουν ανίκανοι για εργασία, σκοτώνονται κατά τον εξής τρόπο:

Ο γέρος ή η γρηά σκάβει μονάχος του το λάκκο του και μπαίνει μέσα. Κουβεντιάζει τότε κάμποσες ώρες με τα παιδιά του καπνίζοντας και πίνοντας διάφορα ποτά. Στο τέλος δε τους δίνει διαταγή να τον πνίσουν, περνώντας απ' το λαμό του ένα χοντρό σκοινί. Αμέσως έπειτα γεμίζουν το λάκκο με άμμο και τον σκεπάζουν με πέτρες. Τα τέκνα έχουν ρητή υποχρέωση να σκοτώσουν τους γονείς.

Όταν σταν γεράσουν και δεν μπορούν να εργασθούν, οι δέ άτεκνοι καταφύγουν στους σιμούς των, οι όποιοι πολλές φορές συμβαίνει ν' άρνούνται να τους σκοτώσουν κ' έτσι οι γέροι εξακολουθούν να ζουν παρά τη θέλησή τους.

ΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Πώς άνεκαλύφθη το γυαλί

Η περισσότερες έφευρέσεις και ανακαλύψεις της ανθρωπότητας όφείλονται σε μερικά έντελως τυχαία γεγονότα. Έτσι, στην τύχη όφειλεται και η ανακάλυψη του γυαλιού.

Κατά την αρχαιότητα, μερικοί Φοίνικες έμποροι μετέφεραν νίτρο από τη χώρα τους στην Καρχηδόνα. Λόγω όμως της μεγάλης τρικυμίας που επεκράτησε, αναγκάστηκαν να προσαράξουν στην άμμουδιά μιας άπ' τις βόρειες ακτές της Αφρικής.

Μπροστά τους έξετειντο μία άπείρανη πεδιάδα, σκεπασμένη όλόκληρη με άμμο. Οι Φοίνικες άποδιδάσθηκαν στη στεριά για να παρσκευασούν το φαγητό τους. Η πρώτη τους δουλειά ήταν να ψάξουν να βρουν μερικές μεγάλες πέτρες για να φτιάξουν πρόχειρα τζάκια, ν' άναψουν φωτιά και να βάλουν επάνω τις χύτρες των. Έψαζαν σ' όλο το γύρω μέρος, αλλά δεν έβρήκαν πέτρες πουθενά. Δεν ύπήρχε τίποτε άλλο από άμμο.

Τότε ανέθηκαν πάλι στο πλοίο τους, έπήραν μερικά μεγάλα κομμάτια απ' το νίτρο το όποιο μετέφεραν, τα χρησιμοποίησαν για πέτρες και άναψαν φωτιά. Σε λίγο το φαγητό τους ήταν έτοιμο.

Όταν όμως θέλησαν να σηκώσουν τα κομμάτια του νίτρο, έδαν ότι αυτά είχαν λυώσει και είχαν αναμειχθ' με τη στάχτη και με την καμένη άμμο. Έπειτα από λίγη ώρα τα τρία εκείνα διάφορα στοιχεία είχαν αποτελέσει ένα σώμα, το όποιο, όταν εκχύοντο, έγινε σπέρσο και διαφανές. Ήταν το γυαλί.

Έπειτα από πολυήμερο αυτό άντικείμενο, το όποιο μας προσφέρει τόσο μεγάλες υπηρεσίες.

— Ένα ανέκδοτο του Μπετόβεν.

Ο μέγας μουσικοσυνθέτης Μπετόβεν, σάκις έμενε στη Βιέννη, συνήθιζε να γευματίει σ' ένα μέτριο έστιατόριο, «Το Πανόρειο του Κύνου», που βρισκόταν μέσα στην 'Αλευραγορά της Βιέννης.

Ένα μεσημέρι ο Μπετόβεν έφθασε στις 2 1/2 στο έστιατόριο και πήγε και κάθισε στη συνηθισμένη του άπομερη γωνία, χωρίς να χαιρέτησε τους άλλους παλάτες. Πρέπει να σημειωθεί ότι στην Αυστρία και στη Γερμανία, κατά παλαιωτάτην συνήθειαν, όταν έμπαινε κανείς σε κανένα καφενείο και πρό πάντων έστιατόριο, έπρεπε ν' άπευθύνη έναν γενικό χαιρετισμό στους άλλους θαμώνες που ήταν μέσα,

έτσι και αν ακόμη δεν έγνώριζε κανέναν απ' αυτούς. Ο Μπετόβεν τις περισσότερες φορές, άφηρημένος καθώς ήταν, ξεχνούσε ν' άπευθύνη τον χαιρετισμόν αυτόν.

Το γκαρσόν, όταν είδε τον Μπετόβεν, του πήγε ένα μπουκάλι απ' το κρασί που συνήθιζε να πίνει, ένα σερβίσιό μ' ένα φωμάκι και τον κατάλογο των φαγητών. Ο Μπετόβεν έκοψε στα δύο το φωμάκι, έβγαλε απ' την τσέπη του το σημειωματάριο και το μολύβι, τα έφερε στο τραπέζι, έπειτα στήριξε το κεφάλι του στο δεξί του χέρι — ήταν η συνηθισμένη του στάσις — και έμεινε στη στάσι εκείνη ως τις έξη το απόγευμα. Από καιρού εϊς καιρόν άναστηκωνόταν, σάν να συνηχέτο από λήθαργο, και έγραφε κάποια σημείωσι στο καρνέ που είχε μπροστά του.

Έπί τέλους κατά τις έξη το απόγευμα έσηκώθηκε ά-

γιστά και άν ακόμη δεν έγνώριζε κανέναν απ' αυτούς. Ο Μπετόβεν τις περισσότερες φορές, άφηρημένος καθώς ήταν, ξεχνούσε ν' άπευθύνη τον χαιρετισμόν αυτόν.

Το γκαρσόν, όταν είδε τον Μπετόβεν, του πήγε ένα μπουκάλι απ' το κρασί που συνήθιζε να πίνει, ένα σερβίσιό μ' ένα φωμάκι και τον κατάλογο των φαγητών. Ο Μπετόβεν έκοψε στα δύο το φωμάκι, έβγαλε απ' την τσέπη του το σημειωματάριο και το μολύβι, τα έφερε στο τραπέζι, έπειτα στήριξε το κεφάλι του στο δεξί του χέρι — ήταν η συνηθισμένη του στάσις — και έμεινε στη στάσι εκείνη ως τις έξη το απόγευμα. Από καιρού εϊς καιρόν άναστηκωνόταν, σάν να συνηχέτο από λήθαργο, και έγραφε κάποια σημείωσι στο καρνέ που είχε μπροστά του.

Έπί τέλους κατά τις έξη το απόγευμα έσηκώθηκε ά-

γιστά και άν ακόμη δεν έγνώριζε κανέναν απ' αυτούς. Ο Μπετόβεν τις περισσότερες φορές, άφηρημένος καθώς ήταν, ξεχνούσε ν' άπευθύνη τον χαιρετισμόν αυτόν.

Το γκαρσόν, όταν είδε τον Μπετόβεν, του πήγε ένα μπουκάλι απ' το κρασί που συνήθιζε να πίνει, ένα σερβίσιό μ' ένα φωμάκι και τον κατάλογο των φαγητών. Ο Μπετόβεν έκοψε στα δύο το φωμάκι, έβγαλε απ' την τσέπη του το σημειωματάριο και το μολύβι, τα έφερε στο τραπέζι, έπειτα στήριξε το κεφάλι του στο δεξί του χέρι — ήταν η συνηθισμένη του στάσις — και έμεινε στη στάσι εκείνη ως τις έξη το απόγευμα. Από καιρού εϊς καιρόν άναστηκωνόταν, σάν να συνηχέτο από λήθαργο, και έγραφε κάποια σημείωσι στο καρνέ που είχε μπροστά του.

Έπί τέλους κατά τις έξη το απόγευμα έσηκώθηκε ά-

γιστά και άν ακόμη δεν έγνώριζε κανέναν απ' αυτούς. Ο Μπετόβεν τις περισσότερες φορές, άφηρημένος καθώς ήταν, ξεχνούσε ν' άπευθύνη τον χαιρετισμόν αυτόν.

Το γκαρσόν, όταν είδε τον Μπετόβεν, του πήγε ένα μπουκάλι απ' το κρασί που συνήθιζε να πίνει, ένα σερβίσιό μ' ένα φωμάκι και τον κατάλογο των φαγητών. Ο Μπετόβεν έκοψε στα δύο το φωμάκι, έβγαλε απ' την τσέπη του το σημειωματάριο και το μολύβι, τα έφερε στο τραπέζι, έπειτα στήριξε το κεφάλι του στο δεξί του χέρι — ήταν η συνηθισμένη του στάσις — και έμεινε στη στάσι εκείνη ως τις έξη το απόγευμα. Από καιρού εϊς καιρόν άναστηκωνόταν, σάν να συνηχέτο από λήθαργο, και έγραφε κάποια σημείωσι στο καρνέ που είχε μπροστά του.

Έπί τέλους κατά τις έξη το απόγευμα έσηκώθηκε ά-

γιστά και άν ακόμη δεν έγνώριζε κανέναν απ' αυτούς. Ο Μπετόβεν τις περισσότερες φορές, άφηρημένος καθώς ήταν, ξεχνούσε ν' άπευθύνη τον χαιρετισμόν αυτόν.

γιστά και άν ακόμη δεν έγνώριζε κανέναν απ' αυτούς. Ο Μπετόβεν τις περισσότερες φορές, άφηρημένος καθώς ήταν, ξεχνούσε ν' άπευθύνη τον χαιρετισμόν αυτόν.

Το γκαρσόν, όταν είδε τον Μπετόβεν, του πήγε ένα μπουκάλι απ' το κρασί που συνήθιζε να πίνει, ένα σερβίσιό μ' ένα φωμάκι και τον κατάλογο των φαγητών. Ο Μπετόβεν έκοψε στα δύο το φωμάκι, έβγαλε απ' την τσέπη του το σημειωματάριο και το μολύβι, τα έφερε στο τραπέζι, έπειτα στήριξε το κεφάλι του στο δεξί του χέρι — ήταν η συνηθισμένη του στάσις — και έμεινε στη στάσι εκείνη ως τις έξη το απόγευμα. Από καιρού εϊς καιρόν άναστηκωνόταν, σάν να συνηχέτο από λήθαργο, και έγραφε κάποια σημείωσι στο καρνέ που είχε μπροστά του.

Έπί τέλους κατά τις έξη το απόγευμα έσηκώθηκε ά-

γιστά και άν ακόμη δεν έγνώριζε κανέναν απ' αυτούς. Ο Μπετόβεν τις περισσότερες φορές, άφηρημένος καθώς ήταν, ξεχνούσε ν' άπευθύνη τον χαιρετισμόν αυτόν.

Το γκαρσόν, όταν είδε τον Μπετόβεν, του πήγε ένα μπουκάλι απ' το κρασί που συνήθιζε να πίνει, ένα σερβίσιό μ' ένα φωμάκι και τον κατάλογο των φαγητών. Ο Μπετόβεν έκοψε στα δύο το φωμάκι, έβγαλε απ' την τσέπη του το σημειωματάριο και το μολύβι, τα έφερε στο τραπέζι, έπειτα στήριξε το κεφάλι του στο δεξί του χέρι — ήταν η συνηθισμένη του στάσις — και έμεινε στη στάσι εκείνη ως τις έξη το απόγευμα. Από καιρού εϊς καιρόν άναστηκωνόταν, σάν να συνηχέτο από λήθαργο, και έγραφε κάποια σημείωσι στο καρνέ που είχε μπροστά του.

Έπί τέλους κατά τις έξη το απόγευμα έσηκώθηκε ά-

γιστά και άν ακόμη δεν έγνώριζε κανέναν απ' αυτούς. Ο Μπετόβεν τις περισσότερες φορές, άφηρημένος καθώς ήταν, ξεχνούσε ν' άπευθύνη τον χαιρετισμόν αυτόν.

Το γκαρσόν, όταν είδε τον Μπετόβεν, του πήγε ένα μπουκάλι απ' το κρασί που συνήθιζε να πίνει, ένα σερβίσιό μ' ένα φωμάκι και τον κατάλογο των φαγητών. Ο Μπετόβεν έκοψε στα δύο το φωμάκι, έβγαλε απ' την τσέπη του το σημειωματάριο και το μολύβι, τα έφερε στο τραπέζι, έπειτα στήριξε το κεφάλι του στο δεξί του χέρι — ήταν η συνηθισμένη του στάσις — και έμεινε στη στάσι εκείνη ως τις έξη το απόγευμα. Από καιρού εϊς καιρόν άναστηκωνόταν, σάν να συνηχέτο από λήθαργο, και έγραφε κάποια σημείωσι στο καρνέ που είχε μπ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΑ ΛΟΡΕΝΤΑΝ

ΑΤΑ - τ ο 1352, ο ένδοξος στρατηγός και πρόεδρος της Γαλλνοσταίας Ένετικής Δημόκρατίας Μαρίνο Φαλλιέρο, ο οποίος ως τότε ήταν εναντίον του γάμου, είχε την ιδιοτροπία να παντρευθεί την κόρη ενός ευγενούς φίλου του, την Αύγουστινα Λορεντάν, μια γοητευτική παρθένος μόλις δεκαεπτά χρόνων.

Ναι, η ώραία αυτή νύμφη ήταν μόλις δεκαεπτά χρόνων, ενώ ο Μαρίνο Φαλλιέρο είχε περάσει τα έβδομητα επτά... Θα φαντασθήτε πως ότι η διαφορά αυτή της ηλικίας, διαφορά εξήντα οκτώ χρόνων, δεν έκανε και τόσο ευχάριστο το γάμο αυτό για την Αύγουστινα Λορεντάν...

Και όμως όχι... Η Αύγουστινα δεν λυπήθηκε καθόλου για την ένωση της με ένα γέρο. Ίσως συνέβη αυτό γιατί από μικρό κοριτσάκι ήξερε το Φαλλιέρο και τον θεωρούσε σαν δεύτερο πατέρα της...

Επί πλέον η Αύγουστινα ήταν κόρη αγνή κι άθωα και γι' αυτό δεν της φάνηκε καθόλου αταίριαστο να δώσει το χέρι της σε αυτό τον καλό και ώραίο γέρο, ο οποίος την αγαπούσε σαν παιδί του κι' ο οποίος, και μετά το γάμο τους, εξακολούθησε να την αγαπά με τον ίδιο τρόπο...

Η Αύγουστινα ίσως θύμνε σ' άλλη της τη ζωή ευχάριστη μέρα από την τύχη της, αν, ένα καλό πρωί, δεν έφτανε στο σπίτι του Φαλλιέρο ένας ανηψιός του, ο Φερνάνδο Φαλλιέρο, ο οποίος ανέλαβε να της μαθητεύσει, εκτός από τα πατρικά γράμματα, εκτός από τα πράγματα: έτσι, όταν δεν έχει φάει κανείς άσπρο ψωμί, δεν είναι σε θέση να καταλάβει τη διαφορά αυτού και του μαύρου...

Η μεγαλύτερη κουταμάρα που διέπραξε στην περιπετειώδη ζωή του ο Μαρίνο Φαλλιέρο ήταν το ότι έκράτησε στο σπίτι του τον ανηψιό του κοντά στη νέα γυναίκα του. Ήταν το ίδιο σαν ν' άναβε φωτιά δίπλα σ' ένα βαρέλι με πυρίτιδα...

Μα ο γέρος αυτός στρατιώτης δεν ατέλειε αυτά... Κάτω από το τραχύ του εξωτερικού, ο Μαρίνο Φαλλιέρο έκρυβε μια εξαιρετική καρδιά.

Ο ανηψιός του ήταν όρκατος, φτωχός, χωρίς καμιά θέσι, χωρίς προστάτες. Τού είπε λοιπόν ο θείος του:

— Μείνε μαζί μας, παιδί μου. Ως σήμερα είχα μια κόρη, από δω και πέρα θα έχω κι' ένα γιό...

Μονόχα τα ευγενικά και μεγάλα καρδιά αυτά λόγια θα έπρεπε να συγκρατήσουν τον Φερνάνδο από τον κατήφορο της αμαρτίας που έμελλε να διαπράξει εις βάρος της τιμής του θείου του...

Μά, αλλοίμονο, ο κατήφορος αυτός είναι τόσο γλυκός και τόσο εύκολος κι' όταν κανείς τον πάρει δεν μπορεί πεινά να σταματήσει.

Ο Φερνάνδο ήταν μόλις δεκαεπτά χρόνων, η Αύγουστινα δεν είχε κλείσει ακόμα τα δεκαοκτώ...

Εκείνη ήταν πεντάμορφη, εκείνος ήταν χαριτωμένος...

Έμεναν μαζί ημέρες και νύχτες δώδεκα... μόνοι... ολόμοναχοι!

Ο Μαρίνο ήταν διαρκώς απησχολημένος με τις υποθέσεις της Ένετίας και δεν είχε ούτε στιγμή ελεύθερη.

Και ψευτα, όπως είπαμε, η Αύγουστινα ήταν μια κόρη άθωα, απονήρευτη...

Αν η Εύα έθεωρήθη ένοχος γιατί έφαγε το μήλο, αυτό συνέβη γιατί ο καλός Θεός της είχε απαγορεύσει

Ο Φερνάνδο της σφράγισε τα χείλη μ' ένα φλογερό φίλημα...

να τ' αγγίξει... Αν όμως υποθέσουμε ότι ο Θεός δεν της είχε πη τίποτε κι' ότι η Εύα έφαγε το μήλο, παρακινουμένη από τον πονηρό "Οφι, τότε η προέκτασή μας είναι δικαιολογημένη, γιατί δεν ήξερε ότι ο καρπός αυτός ήταν απηγορευμένος. Τον έφαγε γιατί την έθελξε με τ' όμορφα του χρώματα και την ελπίδα του...

Το σφάλμα, αν συνέβη το πράγμα έτσι, δεν είναι δικό της... Φταίει το μήλο, η μάλλον ο "Οφις. Το ίδιο πάνω-κάτω συνέβη και με την αγνή Αύγουστινα...

***

Ο Φερνάνδο, από τις πρώτες ημέρες της διαμονής του στο σπίτι του θείου του, αποκαλούσε την Αύγουστινα αδελφή του... Κ' εκείνη τον εφώναζε: «Αδελφή μου!»

Επίσης, κατά τις πρώτες ημέρες, ή φίλια τους περιερίσσε με με-

τά άσπεια, σε μερικά παιχνίδια μεταξύ τους, έντελως παιδικά...

Μα σιγά-σιγά, με τον καιρό, τα παιχνίδια και τ' άσπεια αυτά πήραν χαρακτήρα πιο ζωηρό, πιο επικίνδυνο...

Στην αρχή φιλιόντουσαν αδελφικά στα μάγουλα... Μα κατόπιν...

Κατόπιν, όταν ήθελαν να φιληθούν, τα χείλη του ενός ζητούσαν τα χείλη του άλλου... Και τα εύρισκαν πάντοτε...

Έτσι, ένα βράδυ, στη Ρώμη, όπου ο Μαρίνο Φαλλιέρο ήταν πρεσβευτής της Ένετίας, το άκατομάστο έγκλημα εις βάρος της τιμής του διεπράχθη...

Ο Φαλλιέρο βρισκόταν εκείνο το βράδυ στο Βατικανό, όπου η Αυτού Αγιότητας ο Πάπας Ίννοκέντιος IV τον είχε καλέσει να γευματίσουν μαζί.

Ο Φερνάνδο, ο οποίος γύριζε όλο τ' όπώγουμα έξω, γυρίζοντας κάτω το βράδυ στο ανάκτορο του θείου του, ξαφνιάστηκε μη βλέποντας την Αύγουστινα στην αίθουσα, όπου συ-

τήση και πήρε το χέρι της μέσα στα δικά του...

Η νέα κόρη φορούσε ένα λευκό δαντελλίνο νυχτικό, που άφινε να φαίνονται οι θείοι της ώμοι και ο νεύριδης, σαν κύκνους, λαϊμούς της...

Αμέσως όλο το φλογερό νεανικό αίμα του Φερνάνδου ανέβηκε από την καρδιά του στο κεφάλι του...

«Ως εκείνη την ημέρα προσπάθησε να μη διαπράξει αυτό το έγκλημα που θα τον ατίμαζε. Είκοσι φορές τουλάχιστον, ως αυτό το βράδυ, ενώ ήταν έτοιμος ν' απολαύσει μιάν ευνωχία, η οποία δεν ζητούσε άλλο παρά να γίνει δική του, είχε αποσβολωθεί περίτρομος μπρος σ' αυτή, ενώ συγχρόνως μια έσωτερική φωνή του έλεγε: «Πρόσεξε!... Θά μετανιώσης γι' αυτό που πιάς να κάνεις!...»

Μα τώρα το πάθος του τον φλόγιζε ολόκληρο και τον έκανε να ξεχνά όλη την ευνωμοσύνη που χρωστούσε στο μεγαλόκαρδο θείο του... Δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο εκτός από την αγάπη της Αύγουστινας...

Ούτε τον ένοιωσε καν αν η αγάπη αυτή έμελλε να γίνει αιτία του θανάτου του.

Έτσι, σε μια στιγμή, τρέμοντας ολόκληρος, της ψιθύρισε με απεριγραπτό πάθος:

— Σ' αγαπώ, Αύγουστινα!... Σ' αγαπώ!...

Μα κι' εκείνη έτρεμε. Το ώραίο της στήθος ανεβοκατέβαινε ακατάπαυστα κι' η καρδιά της χτυπούσε δυνατά κάτω από τα φιλήματα που είχε άρχισει να της δίνει ο Φερνάνδο...

— Σ' αγαπώ, Φερνάνδο!... τραύλισε κι' εκείνη.

Μα δεν άποσελίσωσε τη φράση της, όταν μια κραυγή της έξωγε από τα χείλη, μέσα στην οποία υπήρχε η κατάπληξις, η ευτυχία και... ο τρόμος!

— Ω, είπα, αδελφέ μου!... Αδελφέ μου!...

Με την παιδική αρετή της περιπαθούσε να επαναφέρει τον Φερνάνδο στο δρόμο του καθήκοντος, του σεβασμού...

— Όχι!... Όχι!... της απάντησε εκείνος με λύσσα. Δεν είμαι αδελφός σου!... Είμαι και θέλω να είμαι πάντοτε φίλος σου... Σ' αγαπώ... Σε λατρεύω...

«Αγαπημένη μου!...» έκανε να του πη η Αύγουστινα, μα τα χείλη της τα σφράγισε ο Φερνάνδο μ' ένα φλογερό φίλημα...

... ..

Ο Μαρίνο Φαλλιέρο γύρισε πολύ αργά τη νύχτα από το Βατικανό.

Ο Πάπας, μετά το γεύμα, του είχε μιλήσει για πολλά ενδιαφέροντα πράγματα κι' έτσι γύρισε μετά τα μεσάνυχτα.

Ακολουθώντας μια παλιά του συνήθεια, που την είχε οσάκις έμενε έξω από τη νύχτα, ο Μαρίνο Φαλλιέρο, πριν κατακλιθί, πήγε να βεβαιωθεί αν η γυναίκα του κι' ο ανηψιός του ήταν καλά κι' αν κοιμόντουσαν ήσυχα...

Βρισκόντουσαν πράγματι κι' οι δύο

στά διαμερίσματά τους και κοιμόντουσαν...

Η μάλλον έκαναν πως κοιμώνται. Μπορεί κανείς να κοιμηθί ήσυχα έπειτα από μια τόσο τρομερή προδοσία;

Ο μέλλων δόγης της Ένετίας κύτταζε με στοργή τους δύο νέους που κοιμόντουσαν επάνω στα κρεβάτια τους... Έπειτα, πηγαίνοντας κι' αυτός στο δικό του, είπε:

— Αγαπημένα παιδιά!... Θά στενοχωρήθηκαν πολύ απόψε που πέρασαν ολόμοναχοι τη βραδιά τους...

Θά τα κάνω ώστόσο αύριο να περάσουν μια ευχάριστη μέρα... Θά τα βγάλω περίπατο... Θ' αγοράσω της Αύγουστινας μου ένα ζευγάρι σκουλαρίκια από σαπφείρους, που τόσο τα επιθυμεί, και το Φερνάνδο ένα ζεύγος της Δαμασκού...

Έτσι, δυστυχώς, συμβαίνει πάντοτε. Όταν κανείς συλλογίζεται πως να ευχαριστήσει τους ανθρώπους που αγαπά, τότε ακριβώς εκείνοι του κάνουν κακό...

... ..

Είπε ο θλιβερό να τ' ομολογήσει κανείς αυτό, μα οι άνθρωποι, όταν κάνουν κάτι, συνήθιζουν κατόπιν σ' αυτό, έστω κι' αν αυτό το κάτι είναι η ατίμια, η ντροπή, η προδοσία...

Τις πρώτες ημέρες μετά το έγκλημά του, ο Φερνάνδο, όταν έβλεπε το θείο του, χαμήλωνε τα μάτια του με ντροπή κι' εύρισκε μια πρόφαση για να φύγει από κοντά του...

Σιγά-σιγά έρχισε να υποφέρει λιγότερο από την παρουσία του θείου του, ως που στο τέλος δεν τον έμελλε πειά καθόλου γι' αυτόν...

(Ακολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΜΗΝΕΣ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ

Οι μήνες του θερισμού στις διάφορες χώρες του κόσμου είναι οι εξής:

Ιανουάριος στην Αυστραλία, Ν. Ζηλανδία, Κίλη και 'Αργεντινή. Φεβρουάριος και Μάρτιος στις 'Αγγλικές 'Ινδίες και στην 'Ανω Αίγυπτο.

Απρίλιος στο Μεξικό, Κάτω Αίγυπτο, Τουρκία, Περσία, Συρία, Μικρά 'Ασία και Κούβα. Μάιος στην Κεντρική 'Ασία, Κίνα, 'Ιαπωνία και Φλωρίδα. 'Ιούνιος στην Καλιφόρνια, Ελλάδα, 'Ισπανία, Πορτογαλλία, 'Ιταλία, Λουϊζιάνια, Κολοράντο και Μισουρί. 'Ιούλιος στη Ρουμανία, Ούγγαρια, Βουλγαρία, Αυστρία, Γαλλία, Νότιο Ρωσία και 'Ανω Καναδά. Αύγουστος στην 'Αγγλία, Βέλγιο, 'Ολλανδία, Γερμανία, Δανία, Πολωνία και Κάτω Καναδά. Σεπτέμβριος στη Σκωτία, Σουηδία και Νορβηγία. 'Οκτώβριος και Νοέμβριος στη Βόρειο Ρωσία, Περού και Νότιο 'Αφρική. Δεκέμβριος στη Γερμανία.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στις εξετάσεις Γυμνασίου:

— Τι λέγεται τετραγωνική ρίζα;

— Δεν μάθαμε βοτανική, κύριε καθηγητά.

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

— 'Η διασκεδάσεις των σερφών.

Μεταξύ των κανόνων του τάγματος των 'Ιησουλών υπήρχε κάποια διάταξη, η οποία δεν επέτρεπε στους μοναχούς συνεχή διανοητική εργασία περισσότερο από δυό ώρες.

Η διάταξη αυτή ήταν πολύ σοφή γιατί η μελέτη και γενικώς κάθε διανοητική εργασία κουράζει περισσότερο από κάθε άλλη δουλειά. Αυτοί άλλωστε τ' ήξεραν όλοι σχεδόν οι σοφοί του κόσμου και γι' α να μη, εξαντλούνται, εργαζόμενοι συνεχώς, διέκοπταν κάθε τόσο την εργασία τους και προσπαθούσαν να ξεκουρασθούν καθένας με τον τρόπο του.

Έτσι, ο Σπινόζα, όταν διέκοπτε τη μελέτη του, έπαινε κουδούνια με τους ανθρώπους του σπιτιού στο οποίο έμενε, συζητώντας μαζί τους για τα πιο άσχημα ζητήματα. Όταν ήταν μοναχός του, που έφερε να κυττάξει τις άρχες, η οποίας πάλευαν ή μια με την άλλη, και, βλέποντάς τις, ξεκαρδίζονταν στα γέλια.

Ο Σωκράτης πολλές φορές μετά το τέλος της διδασκαλίας του, έπαιζε μαζί με τα παιδιά των οποίων ή συντροφιά του ήταν εξαιρετικά ευχάριστη.

Ο Κάτων μοναχά στο πιστό έβρισκε ανακούφιση από τους κόπους, στους οποίους υπεβλήτο, λόγω της θέσεώς του.

Ο Πατάβιος, σπουδαίος θεολόγος, διέκοπτε κάθε δυό ώρες το γράφισμά του και διασκεδάζε στριφογυρίζοντας απάνω στο καθισμά του επί πέντε λεπτά.

Ο 'Αρίνιος Πόλις δεν επιθυμούσε να ενοχληθί από τίποτε κατά τις ώρες της αναπαύσεώς του. Ούτε τις επιστολές του δεν άνοιγε στο διάστημα αυτό, γι' α να μην τύχη και ταραχή από κανένα απρόοπτο.

Ο Μπαλζάκ διασκεδάζε μαζεύοντας εικονογραφημένες κάρτες.

Ο Κρετίσιος περνούσε τις απογευματινές ώρες του κουδεντιάζοντας με τους φίλους του και καλλιερώντας τον αγαπημένο του κήπο. 'Επίσης τ' ο πρωί, ενώ ήταν απασχολημένος στη συγγραφή των έργων του, άφινε άσφονα την εργασία του και πήγαινε να ποτίσει τα λουλούδια.

Ο ντ' Αντιγύ, ο μεταφραστής του 'Ιωσήφου, ύστερα από εφτά-οχτώ ώρες συνεχή μελέτη, περνούσε την ώρα του περιποιούμενος τα δέντρα.

Ο Σαμουήλ Κλάρκ αγαπούσε πολύ τις σωματικές ασκήσεις. Πολλές φορές οι φίλοι του τον εύρισκαν να πηδάει καρέ λες και τραπέζια. Κάποτε πού έκανε την άσκησή του αυτή, είδε ένα σφοδρόλογισμα να μπαίνει στο δωμά-

τιό του. Στάθηκε τότε προς τον υπηρέτη του και τού είπε:

— Άς αφήσουμε τώρα τη διασκέδαση, έρχεται ένας άνοητος.

Ο καρδινάλιος Ρισελιέ, ο οποίος είχε στο κεφάλι του τόσες σκοτούρες με τη διοίκηση του Κράτους, έβρισκε ώστόσο κάποτε λίγον καιρό να διασκεδάσει. Μιά-δυό φορές μάλιστα τον είδαν να παραδχαίνη με τον υπηρέτη του ποιος θά πηρήσει περισσότερο ύψος. 'Ο δούξ ντ' Γκραμόν, ακούοντας τον να ραβδάλι να υπερεφανεύεται συχνά για τη σωματική του δύναμη, τού έπρότεινε να πηδήσουν μαζί. Σαν εξυπνος όμως που ήταν, ύστερα από μερικές προσπάθειες, ωμολόγησε ότι ο καρδινάλιος ήταν ανώτερος του στο πηδήμα. Λέγεται μάλιστα ότι μ' αυτόν τον τρόπο έκέρδισε την εύνοια του πανισχύρου Ρισελιέ.

— Ιστορία ενός αδάμαντος

Ένας από τους μεγαλύτερους ιστορικούς αδάμαντας του κόσμου είναι ο φέρων το όνομα 'Ορλώφ, ο οποίος εστάλιζε το Αύτοκρατορικό στέμμα των Τσάρων της Ρωσίας. Η ιστορία του περιφήμου αυτού αδάμαντος είναι περιπετειώδης και αξίζει τον κόπο να τη διηγηθούμε.

Κάποιος στρατιώτης Γάλλος, ο οποίος υπηρέτησε στη φρουρά της πόλεως Πουντισέ των 'Ινδιών, έπληρωσθήκε μια μέρα ότι στα περίχωρα της πό-

λεως, κοντά σ' έναν 'Ινδικό ναό, βρισκόταν ένα άγαλμα του Βράχμα, το οποίο τα μάτια ήταν δυό μεγάλα διαμάντια. Αμέσως, χωρίς να διατάξει καθόλου, απόφασισε να τ' αλέψι. Για ν' πραγματοποιήσει το σκοπό του, λιποτάχτηκε από τη φρουρά στην οποία υπηρέτούσε, άπαύσθη, με την ελπίδα που είδε, καθώς θύσε να χειροτονηθί σε λίγον καιρό ιερέας. Κατά παλαιότητα συνήθεια, οι λειτουργοί του Βράχμα ήταν υποχρεωμένοι να ξενοχτούν από μια νύχτα ο καθένας στο ναό και να προσεύχονται. Όταν ήρθε και η σειρά του νέου ιερέως να διανυκτερεύσει, έτυχε νάναι μια νύχτα σκοτεινή και θυελλώδης. Βροντές και κέραυνοι τραντάζανε σθελέματα το ναό κι' έπεφτε ραγδαία βροχή. Η κατάσταση ήταν καταλλήλη για ν' αψή σε πέ- νέος ύπουργος των 'Εσπερινών να στείλη την εξής τηλεγραφική διαταγή προς όλους τους Νομάρχες του Κράτους:

«Προβήτε πάραυτα εις την σύληψιν του πολιτού Βικτωρος-Ναπολεόντος, αν τυχόν παρουσιασθή εις την περιφέρειαν της δικαιοδοσίας σας».

Τα παραδοξα της τύχης

ΓΥΡΙΖΕΙ Ο ΤΡΟΧΟΣ...

Σ' ένα Γαλλικό περιοδικό βρίσκουμε το εξής χαριτωμένο ανέκδοτο, το οποίο δείχνει την άστυα της τύχης.

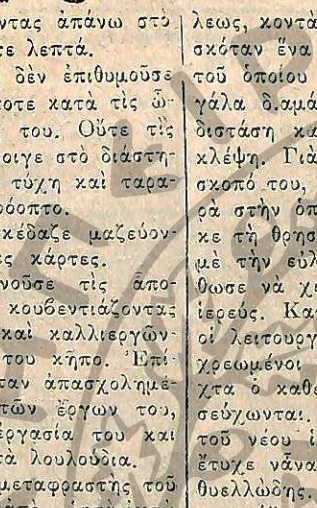
Στα 1848 ο Λεντρού-Ρολλέν, ύπουργός της Γαλλικής δημοκρατίας, έστειλε σ' όλους τους Νομάρχες του Κράτους την εξής εγκύκλιο:

«Προβήτε πάραυτα εις την σύληψιν του πολιτού Βικτωρος-Ναπολεόντος, αν τυχόν παρουσιασθή εις την περιφέρειαν της δικαιοδοσίας σας».

Ο διάβολος όμως τάφερε έτσι, ώ- σπε μετά ένα χρόνο ο καταδικωμένος από την Κοβερνίση πολιτής να γίνει Αύτοκράτορ των Γάλλων, ο δέ νέος ύπουργός των 'Εσπερινών να στείλη την εξής τηλεγραφική διαταγή προς όλους τους Νομάρχες του Κράτους:

«Προβήτε πάραυτα εις την σύληψιν του πολιτού Λεντρού-Ρολλέν, αν τυχόν παρουσιασθή εις την περιφέρειαν της δικαιοδοσίας σας».

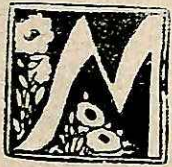
Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται προς 3 δραχμ. έκαστον.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΥΡΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΕΣΑ στο μικρό καλύβι που ήταν κτισμένο στην άκρη του φιορδ, είχαν μαζευτεί εκείνο το βράδυ ο πάτωρ Ντζίτλεπ, ο αξιωματικός του γειτονικού φυλακίου Άπαμ Φαχλκράζ κι' ο γιατρός Όλδους Ζούχελ.

«Έξω ο άνεμος φυσούσε μανιασμένα. Οι τρεις άντρες ωστόσο, συνθημένοι στις θύλλες, φαινότανσαν βυθισμένοι στους λογισμούς των. Μια μικρή λάμπα του πετρελαίου, κρεμασμένη στη μέση του δωματίου, φώτιζε θαμπά τα χλωμά πρόσωπά τους.

«Αγαπητοί μου φίλοι, είπεν ξαφνα ο Ντζίτλεπ, δεν νομίζετε πως είναι πια ώρα ν' αρχίσουμε τη συζήτηση για το ζήτημα που επρόκειτο να αποφινίσει μια συζήτηση;... Οι συνομιλητές του του άπαντησαν κουνώντας καταφατικά τα κεφάλια τους.

«Πρόκειται, εξηκολούθησε ο πάτωρ, καθώς ξέρετε, να βρούμε ένα όνομα για το καράβι που ναυπηγεί ο φίλος μας και συγγενής μας Γκρότλοπ Κλίγκστε!

«Ναι, είπεν και ο γιατρός. Δεν είναι όμως το πράγμα τόσο εύκολο, όσο φαίνεται.

«Γιατί; ρώτησε ο αξιωματικός με ύφος γεμάτο απορία.

«Γιατί; απάντησε με νευρική ταχύτητα ο Όλδους Ζούχελ. Γιατί κάθε όνομα, φίλε μου, φέρνει μαζί του και τη δυστυχία ή την ευτυχία, το αγγούρι του αν δέλης, τη μοίρα του με μια λέξη!

«Αυτά είναι παιδαριότητες! τον διέκοψε ο αξιωματικός. Και άπορώ πως εσείς, ένας μορφωμένος άνθρωπος, μιλάτε έτσι...

«Μιλάω έτσι, φίλε μου, γιατί μιλάω εκ παύρας...

«Κύριοι, επενέβη τότε ο πάτωρ, ως μην επιμενόμενος στο σημείο αυτό που προκαλεί τη διαφωνία σας...

«Ας φάσουμε καλύτερα να βρούμε το καταλληλότερο όνομα... Έγώ, κατόπιν ώριμου σκέψης, προτείνω για το καράβι το όνομα «Κυρά της Θάλασσας»!

«Ποτέ! φώναξε ο Όλδους. «Ο πάτωρ κι' ο αξιωματικός στάθηκαν σαν ξαφνιασμένοι βλέποντας το απότομο ύψος του τόσο ήρεμου εν τούτοις συνήθως φίλου των. «Ο γιατρός σηκώθηκε κι' άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στη μικρή αίθουσα.

«Δεν ξέρετε λοιπόν, είπεν ύστερ' από λίγο, τί είναι αυτή η «Κυρά της Θάλασσας»;... Δεν έχετε ακούσει τίποτα για τη μυστηριώδη και τρομερή αυτή θεότητα, που σκορπίζει παντού όλεθρο της τόν θάνατο και την καταστροφή;... Χαμογελάς, Ντζίτλεπ! Κ' εσύ, Άπαμ, γελάς!...

«Α!... Άν την είχατε αντιγράψει, όπως εγώ, να ορθώνεται μπροστά σας γεμάτη κακία και μοχθηρία, μέσα από τη θάλασσα, θα χλωμαίνανε τώρα ακούγοντας τ' όνομά της!...

— Την είδες;... Έσύ;... Με τα μάτια σου;...

— Ναι, την είδα!... «Ω, ή φοβερή αυτή στιγμή θα μου μείνει αλησμόνητη, όσο ζω...

— Και πώς την είδες; Πότε;... — Θέλετε να μάθετε αυτή την ιστορία;... «Ε, ακούστε λοιπόν...

***

— Αυτά που θα σας διηγηθώ συνέβησαν στο 1842... Την εποχή εκείνη, καθώς θα θυμάστε ίσως, μια τρομερή επιδημία είχε ενσκήψει στην αγαπημένη μας Νορβηγία: η επιδημία των «οραματιζομένων» (*). Περίοδη άρρώστια, με την αλήθεια!... «Όποιος προσεβόλλετο απ' αυτή, έδινε διάφορα τρομακτικά όραματα.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ νέος. Δύσπιστος και άθεος καθώς ήμουν, άρχισα να μελετώ με φανατικό.

κή. Έδελχθηκα, άποχαιρέτησα τους δικούς μου και μπαρκαρίσθηκα...

«Υστερ' από δεκαπέντε ημερών θαυμάσιο ταξίδι φθάσαμε κοντά στ. Νέα Γη. Έκει όμως ξαφνικά κόπηκε ο άνεμος. Στο 1842, καθώς ξέρετε, δεν ταξίδευαν παρά με πανιά. Κι' άναγκασθήκαμε να ποδίσουμε, μες στο πέλαγος, επί πολλές μέρες.

Στις 15 Σεπτεμβρίου — την ημερομηνία αυτή ποτέ μου δεν θα την ξεχάσω... — είχαμε την τύχη ν' απολαύσουμε το θαυμάσιο και σπάνιο θέαμα μιας Πολικής Αύρης. Χιλιάδες λάμψεις, σαν πυροτεχνήματα, διέσχισαν τον ουρανό. Στο βάθος, ένα υπέροχο ούρανο τόξο στεφάνων τον ορίζοντα... Το σπάνιο αυτό ούρανο φαινόμενο με είχε καταγοητεύσει...

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Κ' επί ώρες έμεινα πάνω στο κατάρτι, κυττάζοντάς το έκστατικά.

Και τότε μια νέα λάμψη άπλώθηκε από τη μια ως την άλλη άκρη του ορίζοντος. Κι' εγώ την τύχη των δυστυχισμένων ναυτικών, που είχαν πέσει στην ύγρη άγκαλιά της.

«Η σειρά μου με τραβούσε... Έχανα το λογικό μου. Καταλάβαινα πως σε λίγο, μοιραία, θα όρμουσα κι' εγώ νι τήν σφίξω...

«Έλα, μου έλεγε αυτή... «Έλα, τί φοβάσαι... Κοντά μου θάβερθε, χρούσαρι, πλούτη, δόξα... Μόνο κοντά μου θα γνωρίσεις τον αληθινό έρωτα...

«Έκαμα τότε ένα βήμα προς το μέρος της.

«Έξαφνα όμως αισθάνθηκα μια ζάλη και λιποθύμησα...

«Όταν συνήλθα, το καράβι χοροπηδαγε από τρελλό πάνα στα κυματά.

Το τιμόνι έπασσε, μου έπτε ο καπετάνιος.

«Χαθήκαμε... έπα μόνο.

«Όχι. Απεναντίας, σωθήκαμε! Αύτ ή δεν είναι πια εδώ...

«Η Κυρά...

«Σούτ... Μην άναφέρεις το όνομά της... Μπορεί να ξανάρθει... Μου άρπαξε κιόλας έφτά παλληκάρια... Δεν είναι άριστό;...

«Ο γιατρός Ζούχελ εσώπασε. «Ο πάτωρ και ο αξιωματικός ήσαν κατάχλωμοι.

Τί εξέγησε δίνεις στην όπτασία αυτή; ρώτησε ο αξιωματικός τον γιατρό.

«Δεν ξέρω... Υπήρξαμε θύματα, υποθέτω, μιας ατύχησης...

Έχουμε εξαθλιωμένο το νευρικό σύστημα από την επιδημία που είχε προσβάλει, ποιών λίγο, ποιών πολύ, ύλους μας, και έτσι, όταν ο τιμόνι έρθε μας έδειξε τη θεά, την είδαμε όλοι μας...

«Αν την είχαμε όλοι μας στο νου μας — πράγμα που θα συνέβαινε αν το καράβι μας, π.χ., είχε το όνομά της — κανένας μας δεν θα γλύτωνε... Πιστεύατε με...

«Η μοίρα είναι άδυσώπητη... Μερικά όνόματα δεν πρέπει ποτέ ούτε να τ προσφέρουμε καν... Τι μπορεί να έπραξε κανείς από τίς τρομερές άόρατες δυνάμεις, ή όποιες κινδυνεύουν εν τούτοις τη ζωή μας;...

Οι τρεις άνδρες κάπνιζαν σιωπηλοί, τίς πίπες τους...

«Ναι... είπεν άργά ο πάτωρ, σαν να συνέχιζε κάποια σκέψη του. Δεν θα δώσουμε το όνομα αύτ στο καράβι του φίλου μας...

Κυρά δεν έχορτάσε άκόμα... Δεν θα χορτάση παρά όταν μάς πάρη όλους...

Και τότε μου συνέβη κάτι άναξήγητο. Ένοιωσα μια τρελλή επιθυμία ν' ακολουθήσω κι' εγώ την τύχη των δυστυχισμένων ναυτικών, που είχαν πέσει στην ύγρη άγκαλιά της.

«Η σειρά μου με τραβούσε... Έχανα το λογικό μου. Καταλάβαινα πως σε λίγο, μοιραία, θα όρμουσα κι' εγώ νι τήν σφίξω...

«Έλα, μου έλεγε αυτή... «Έλα, τί φοβάσαι... Κοντά μου θάβερθε, χρούσαρι, πλούτη, δόξα... Μόνο κοντά μου θα γνωρίσεις τον αληθινό έρωτα...

«Έκαμα τότε ένα βήμα προς το μέρος της.

«Έξαφνα όμως αισθάνθηκα μια ζάλη και λιποθύμησα...

«Όταν συνήλθα, το καράβι χοροπηδαγε από τρελλό πάνα στα κυματά.

Το τιμόνι έπασσε, μου έπτε ο καπετάνιος.

«Χαθήκαμε... έπα μόνο.

«Όχι. Απεναντίας, σωθήκαμε! Αύτ ή δεν είναι πια εδώ...

«Η Κυρά...

«Σούτ... Μην άναφέρεις το όνομά της... Μπορεί να ξανάρθει... Μου άρπαξε κιόλας έφτά παλληκάρια... Δεν είναι άριστό;...

«Ο γιατρός Ζούχελ εσώπασε. «Ο πάτωρ και ο αξιωματικός ήσαν κατάχλωμοι.

Τί εξέγησε δίνεις στην όπτασία αυτή; ρώτησε ο αξιωματικός τον γιατρό.

«Δεν ξέρω... Υπήρξαμε θύματα, υποθέτω, μιας ατύχησης...

Έχουμε εξαθλιωμένο το νευρικό σύστημα από την επιδημία που είχε προσβάλει, ποιών λίγο, ποιών πολύ, ύλους μας, και έτσι, όταν ο τιμόνι έρθε μας έδειξε τη θεά, την είδαμε όλοι μας...

«Αν την είχαμε όλοι μας στο νου μας — πράγμα που θα συνέβαινε αν το καράβι μας, π.χ., είχε το όνομά της — κανένας μας δεν θα γλύτωνε... Πιστεύατε με...

«Η μοίρα είναι άδυσώπητη... Μερικά όνόματα δεν πρέπει ποτέ ούτε να τ προσφέρουμε καν... Τι μπορεί να έπραξε κανείς από τίς τρομερές άόρατες δυνάμεις, ή όποιες κινδυνεύουν εν τούτοις τη ζωή μας;...

Οι τρεις άνδρες κάπνιζαν σιωπηλοί, τίς πίπες τους...

«Ναι... είπεν άργά ο πάτωρ, σαν να συνέχιζε κάποια σκέψη του. Δεν θα δώσουμε το όνομα αύτ στο καράβι του φίλου μας...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΑΜ

— Καράβι χωρίς τιμόνι, ένε σαν γυναίκα δίχως άντρα, κι' άντρας χωρίς γυναίκα είναι σαν άλογο δίχως χαλινάρι.

— Τών ανθρώπων που ξέρουμε εκτιμούμε τα προτερήματα, των ανθρώπων που δεν ξέρουμε εκτιμούμε τα ρούχα.

— Όταν περνάς ένα ποτάμι, πρέπει ν' ακολουθείς το ρέμμα του κι' όταν μπαίνεις σ' ένα ξένο σπίτι, πρέπει ν' ακολουθείς τις συνήθειές του.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Πώς άνεκαλύφθη ο καφές.

«Η ιστορία της άνακάλυψης του καφέ είναι πολύ περίεργη και γι' αυτό αξίζει να σας τη διηγηθούμε.

Κάποιος μουφτής, όνομαζόμενος Σεγιαδάλη, από την Ύμενη της Αραβίας, το είχε κρυφά καμύ, γιατί πολλές φορές την ώρα που έκανε την προσευχή του, τον έπαιρνε, χωρίς να το θέλη, ο ύπνος. Ο θρησκός μουφτής το θεωρούσε αυτό μεγάλη άμαρτία, μα δεν ήξερε τί να κάνει για ν νικήση τον ύπνο, ο όποιος τον έπανε την ώρα άκριβώς που προσήχθετο.

Μια μέρα, καθώς ο μουφτής περιπατούσε στην έξοχη, είδε έναν τσοπάνη, ο όποιος κυνηγούσε όργισμένους μερικές γίδες που έτρωγαν απ' τα κλαδιά ενός μικρού φυτού. Πλησίασε τότε περίεργος τον τσοπάνη και θέλησε να μάθι την αίτία του θυμού του.

— Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

«Αυτά τα καταραμένα τ' γίδια, του άπάντησε εκείνος, άμα πάν από κείνο το χορταρίκι που βλέπεις εκεί, δεν μ' αφήνουν ήσυχον ούτε μια στιγμή.

— Πώς άνεκαλύφθη ο καφές.

«Η ιστορία της άνακάλυψης του καφέ είναι πολύ περίεργη και γι' αυτό αξίζει να σας τη διηγηθούμε.

Κάποιος μουφτής, όνομαζόμενος Σεγιαδάλη, από την Ύμενη της Αραβίας, το είχε κρυφά καμύ, γιατί πολλές φορές την ώρα που έκανε την προσευχή του, τον έπαιρνε, χωρίς να το θέλη, ο ύπνος. Ο θρησκός μουφτής το θεωρούσε αυτό μεγάλη άμαρτία, μα δεν ήξερε τί να κάνει για ν νικήση τον ύπνο, ο όποιος τον έπανε

ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΓΕΜΑΤΗ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

ΜΕΣ' ΣΤΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

Τί συναντά ο ταξιδιώτης στη Βραζιλία. Πολιτισμός και βαρβαρότητα. Κυρίες με Πρισινές τουαλέτες και ιδιγενείς με ίνες από δένδρα. Η παροιμιώδης ευγένεια των Βραζιλιανών. Η χώρα όπου δεν σάς αρνούνται ποτέ τίποτε. Οι γαλατάδες και οι πελάτες τους. Οι ιδιγενείς της Βραζιλίας. Ένα περίεργο και άγνωστο σπόρ. Πώς θάπουν το, νεκρούς των, κλπ.

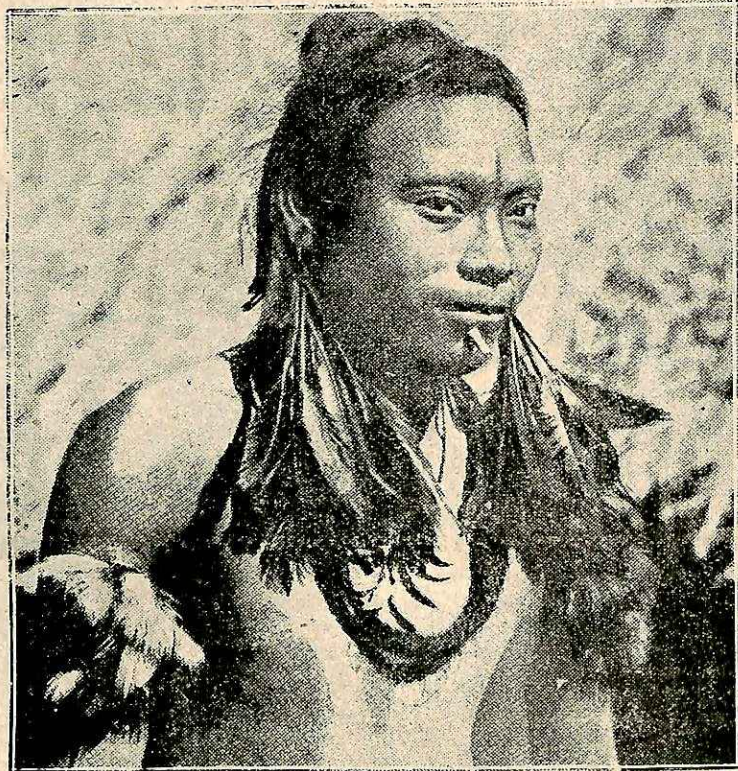
Η Βραζιλία είναι η χώρα των μεγάλων αντιθέσεων. Πληγαίνοντας κανείς από τη μία επαρχία της στην άλλη, βλέπει άμεσα την καταπληκτική διαφορά που παρουσιάζεται στο κλίμα, στα προϊόντα, στα τοπία και σ' αυτήν ακόμη τη σωματική διασκευή και ανάπτυξη των ανθρώπων. Το πράγμα είναι φυσικό άλλως τε, γιατί η Βραζιλία είναι μια απ' τις μεγαλύτερες χώρες του κόσμου. Καταλαμβάνει εις έκτασιν τὰ δύο τρίτα περίπου της Εξώπης.

Έτσι βλέπει κανείς ώραιες πόλεις μοντέρνες, με όλες τὰς ανέσεις και με όλα τὰ μέσα συγκοινωνίας και, σ' απόστασι λίγων χιλιομέτρων, χωριά πρωτόγονα, με καλύβες καλαμιένιες, των οποίων οι κάτοικοι ζουν μέσα σ' μιὰ βαρβαρότητα προϊστορική. Ωραιές και φαρδείς λεωφόρους που τις διασχίζουν χιλιάδες αυτοκινήτων και λίγο πιο πέρα φοικωδὴ μονοπάτια, στα οποία ούτε πεζὸς δὲν μπορεί κανείς νὰ περπατήσει. Πολιτείες — γιατί και ἡ Βραζιλία, όπως ἡ Ἡνωμένες Πολιτείες — είναι μεγάλο Ὀμοσπονδιακὸ Κράτος με ἀνεξάρτητες Πολιτείες — ἀνεπτυγμένες με θαυμασία βιομηχανία και με κοσμοπολιτικὸ ἐμπόριο, όπως λόγου γάρη ἡ Πολιτεία τοῦ Σάν Πάολο, και Πολιτείες σχεδὸν ἀνεξερεύνητες ἔκδομη, όπως εἶναι ἡ Ἀμαζονία και ἡ Πολιτεία τοῦ Μάντο Γκρόσο. Πολυτελέστατα ὑπερωκεάνεια πλοῖα ἐκτελούν τὴν συγκοινωνία σ' ὀριζόμενες διακλαδώσεις τοῦ Ἀμαζονίου και συγχρόνως πρωτόγονα καΐκια που κάνουν δύο μῆνες νὰ φθάσουν ἀπ' τὴν Τσεάρα στο Ρίο Τανέιρο. Κυρίες που φορούν πολυτελέστατες τουαλέτες, τις οποίες φέρνουν ἀπ' τοὺς εἰσὶν ἀπ' τὸ Παρίσι κι' ἀπ' τὸ Λονδὶν και γυναῖκες τῶν «Ἰντίος» (βλ. ὀνομαζομένης οἱ ἰθαγενεὶς τῆς Βραζιλίας), των οποίων τὸ μόνο φόρεμα εἶναι μιὰ ζώνη πλεγμένη ἀπὸ ἴνες δένδρων, ὅπως ἡ δική μας κοπέλα. Βλέπει ἀκόμη κανείς στὴ Βραζιλία βουνὰ πανύψηλα, ἀπόκρημνα κι' ἀπρόσιτα, με σχήματα παράξενα και λωφίσκους καταπράσινο. Τοπεία ἄγρια, ἱλιγγιωδὲς τρομακτικὰ και τοπεία δροσερά, γοητευτικὰ, που δίνουν μιὰν ἐντύπωσι τῆς Ἑβρῆς, ποτάμια πλατειὰ και βαθειὰ σὰν θάλασσες και δάση ἀτέλειωτα, τεράστια, ἀνεξερεύνητα, που ἔχουν ἐκτασι μεγαλειότερη ἀπ' τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος. Πουλὶα μικροσκοπικὰ, μυριόχρωμα και πουλιὰ γιγάντια, μεγαλειότερα ἀπὸ αὐτοὺς, που πετοῦν ἀργὰ, βαρεὰ κι' ἐπιβλητικὰ, σὰν ἀεροπλάνα, δένδρα πανύψηλα σὰν οὐρανοξύστες, και δένδρα με ἔξολο τόσο σκληρό, που γιὰ νὰ τὸ πελίσκησιν και νὰ τὸ σκαλίσιν κανεὶς χρειάζεται εἰδικὸ σκαρπέλο.

Πιθήκους μικροσκοπικοὺς, τόσο μικροὺς, που καθὼς εἶναι σκαρφαλωμένοι ἐπάνω στὰ κλαδιά των γιγαντιαίων δένδρων, εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς διακρίνῃ κανεὶς με γυμνὸ μάτι,

ὁσοδήποτε προσεκτικὰ κι' ἀν κυττάξῃ. Φαίδια μῆκους δεκαπέντε μέτρων και φειδάκια μικρὰ που μοιάζουν με δάχτυλο ἀνθρώπου και των οποίων ἐν τούτοις τὸ δάγκωμα εἶναι θανατηφόρο. Αὕτῃ εἶναι ἡ Βραζιλία.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους της... Αὐτοὶ εἶναι πού εἶναι! Ἀνθρώποι λογῆς-λογῆς, ὅλων των φυλῶν τῆς γῆς και ὅλων των χρωμάτων! Ὅλοι τους ὅμως ἔχουν ἓνα κοινὸ γνωρίσμα:

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Μπαμπάντος.

Τὴν ευγένεια. Εἶναι σὲ ἀπάνταστον βαθμὸν ευγενεὶς. Τόσο ευγενεὶς, ὥστε, ὅποιαδήποτε χάρι κι' ἀν τοὺς ζητήσετε, θὰ σπεύσουν ἀμέσως ἀκούη κανεὶς στὴ Βραζιλία βουνὰ πανύψηλα, ἀπόκρημνα κι' ἀπρόσιτα, με σχήματα παράξενα και λωφίσκους καταπράσινο. Τοπεία ἄγρια, ἱλιγγιωδὲς τρομακτικὰ και τοπεία δροσερά, γοητευτικὰ, που δίνουν μιὰν ἐντύπωσι τῆς Ἑβρῆς, ποτάμια πλατειὰ και βαθειὰ σὰν θάλασσες και δάση ἀτέλειωτα, τεράστια, ἀνεξερεύνητα, που ἔχουν ἐκτασι μεγαλειότερη ἀπ' τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος. Πουλὶα μικροσκοπικὰ, μυριόχρωμα και πουλιὰ γιγάντια, μεγαλειότερα ἀπὸ αὐτοὺς, που πετοῦν ἀργὰ, βαρεὰ κι' ἐπιβλητικὰ, σὰν ἀεροπλάνα, δένδρα πανύψηλα σὰν οὐρανοξύστες, και δένδρα με ἔξολο τόσο σκληρό, που γιὰ νὰ τὸ πελίσκησιν και νὰ τὸ σκαλίσιν κανεὶς χρειάζεται εἰδικὸ σκαρπέλο.

Ἡ λέξις «Ἰν» εἶναι σχεδὸν ἀ-

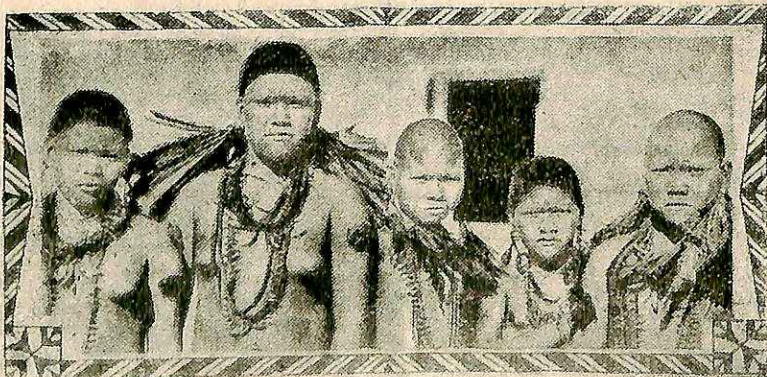
γνωστη στὴ Βραζιλία. Ἡ γλῶσσις της ἔχει καταργηθῇ. Οἱ Βραζιλιανοὶ εἶναι τίμιοι σὲ ἀπάνταστο βαθμὸ. Ἀρκεὶ νὰ ἀναφερθῇ τὸ ἀκόλουθο χαρακτηριστικὸ: Κάθε πρῶτὸ που περνάει ὁ γαλατάς γιὰ νὰ μοιράσῃ γάλα στοὺς πελάτες του, βρίσκει ἔξω ἀπ' τίς πόρτες τοὺς τὰ καταρολάκια τους, τὰ ὁποῖα εἶναι τοποθετημένα ἐκεῖ ἀπὸ τὸ βράδυ. Ἐπίσης, ὅταν εἶναι ἡμέρα πληρωμῆς, κάθε πελάτης ἀφίνει πά-

νὰ πὺδ ἀξιοπερίεργο ὅμως ἀπὸ τὴ Βραζιλία εἶναι οἱ ἰθαγενεὶς της, οἱ «Ἰντίος», ὅπως λέγονται στὴ Βραζιλιανὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἰντίος εἶναι πρότυπον οἰκογενειάρχου. Λατρεύει τὰ παιδιὰ του και τὴν γυναῖκα του, τὴν ὁποία προστατεύει και με κίνδυνον ἀκόμη τῆς ζωῆς του, εἶναι μονόγαμος και οὐτε γυρίζει ποτὲ νὰ κυττάξῃ ἄλλῃ γυναῖκα ἐκτὸς ἀπ' τὴ δική του. Ἡ φυλὴ τῶν Ἰντίος που κατοικοῦν στὴ Βραζιλία εἶναι ἀπειράριθμες και διαφέρουν ἐντελῶς ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη και στὰ ἥθη και ἔθνη και στὴ γλῶσσα και στὴ θρησκεία. Οἱ γνωστότεροι ἀπ' ὅλους εἶναι οἱ Παρέτος, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν κοντὰ στὸ μεγαλειώδη καταρράκτη τοῦ Σάλτο Μπέλλο. Τὸ κλίμα ἐκεῖ εἶναι πολὺ εὐχάριστο και ὅλη ἡ γύρω περιφέρεια γόνιμη. Οἱ Παρέτος φτείνονται τις καλὸς τους με φῦλλα φοινίκων. Μέσα σὲ κάθε καλὸς ὑπάρχουν αἰῶρες, στίς ὁποῖες κοιμούνται μόνο οἱ γέροι και τὰ μικρὰ παιδιὰ. Ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας κοιμούνται καταγῆς.

Ἡ ὅλη ἐπιπλοὶς κάθε καλὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ πρωτόγονη σάμνα τοῦ νεροῦ, ἀπὸ πῦλλες καμωμένες ἀπὸ μπαμπάκι — τὸ ὁποῖο βρίσκεται ἀφθονο ἐκεῖ γύρω — γιὰ νὰ παίξουν τὰ παιδιὰ, ἀπὸ μαξιλάρια ἐπίσης ἀπὸ μπαμπάκι και ἀπὸ ἀπιδάκια και βέλη γιὰ τὸ κυνηγῇ. Ἡ γυναῖκα τῶν Παρέτος εἶναι ἔξυπνη, δραστήρια και πρῶτης τάξεως νοικοκυρὴ. Ποτὲ δὲν τις βλέπει κανεὶς νὰ καθοῦνται ἀργεῖς. Πότε νανορίζουν τὰ παιδιὰ, πότε φτείνονται τις αἰῶρες, πότε ὑφαίνουν με χορτάρια τις πρωτόγονες ποδιές τους, που τις ὀνομάζουν τὰ γκας και πότε ζωοῦν φωμί ἀπὸ τὴν ὀνομαστή και θροπικωτάτη μαντιόκα. Ποτὲ δὲ δὲν ἀφίνουν ἀπὸ πάνω τους τὸ πρωτόγονο ἀβράχι τους, με τὸ ὁποῖο ὑφαίνουν νήματα ἀπὸ μπαμπάκι γιὰ τίς αἰῶρες τους και γιὰ τὰ στρώματά τους.

Οἱ Παρέτος εἶναι μανιώδεις σπόρτες και φημίζονται γιὰ τὰ ὠρεὰ ἀθλητικὰ παιχνίδια τους. Ἐτσι, κάθε μέρα, μόλις τελειώνουν τὴ δουλειά τους, συγκεντρώνονται στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ και ἐκεῖ ἐπιδίδονται στὰ συνθησικὰ σπόρτες. Τὸ κυριώτερό τους σπόρτ, στὸ ὁποῖο εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμῳ, εἶναι ἡ μάλλα, τὴν ὁποία παίζουν κατὰ πρωτότυπο σύστημα, ἐντελῶς δικὸ τους. Πολλὰς

Γυναῖκες τῆς Βραζιλίας μ' ἐντελῶς νομμένα μαλλιά.

πει στὴ διασταύρωσι ἓνα ἄλλο ὄχημα νὰ ἔρχεται ἀπ' τ' ἀντίθετο μέρος, στέκεται ἀμέσως γιὰ νὰ τὸ ἀφίσῃ νὰ περάσῃ πρῶτο. Ἀλλὰ και ὁ δὲ γὸς τοῦ ἄλλου ὀχήματος στέκει και αὐτὸς και γνέφει στὸν πρῶτον νὰ περάσῃ ἐκεῖνος. Ἐτσι οἱ πόλισμα που κανονίζουν τὴν τροχὰιά κινῆσι εἶναι περιττοί. Ἡ βροσιὲς μεταξὺ ὀδηγῶν αὐτοκινήτων ἡ μεταξὺ πεζῶν και ὀδηγῶν εἶναι ἀγνωστες ἐντελῶς στὴ Βραζιλία.

Τὸ πὺδ ἀξιοπερίεργο ὅμως ἀπὸ τὴ Βραζιλία εἶναι οἱ ἰθαγενεὶς της, οἱ «Ἰντίος», ὅπως λέγονται στὴ Βραζιλιανὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἰντίος εἶναι πρότυπον οἰκογενειάρχου. Λατρεύει τὰ παιδιὰ του και τὴν γυναῖκα του, τὴν ὁποία προστατεύει και με κίνδυνον ἀκόμη τῆς ζωῆς του, εἶναι μονόγαμος και οὐτε γυρίζει ποτὲ νὰ κυττάξῃ ἄλλῃ γυναῖκα ἐκτὸς ἀπ' τὴ δική του. Ἡ φυλὴ τῶν Ἰντίος που κατοικοῦν στὴ Βραζιλία εἶναι ἀπειράριθμες και διαφέρουν ἐντελῶς ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη και στὰ ἥθη και ἔθνη και στὴ γλῶσσα και στὴ θρησκεία. Οἱ γνωστότεροι ἀπ' ὅλους εἶναι οἱ Παρέτος, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν κοντὰ στὸ μεγαλειώδη καταρράκτη τοῦ Σάλτο Μπέλλο. Τὸ κλίμα ἐκεῖ εἶναι πολὺ εὐχάριστο και ὅλη ἡ γύρω περιφέρεια γόνιμη. Οἱ Παρέτος φτείνονται τις καλὸς τους με φῦλλα φοινίκων. Μέσα σὲ κάθε καλὸς ὑπάρχουν αἰῶρες, στίς ὁποῖες κοιμούνται μόνο οἱ γέροι και τὰ μικρὰ παιδιὰ. Ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας κοιμούνται καταγῆς.

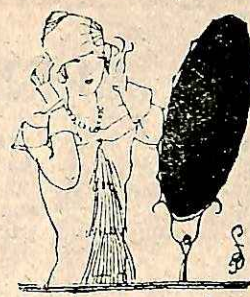
Ἡ ὅλη ἐπιπλοὶς κάθε καλὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ πρωτόγονη σάμνα τοῦ νεροῦ, ἀπὸ πῦλλες καμωμένες ἀπὸ μπαμπάκι — τὸ ὁποῖο βρίσκεται ἀφθονο ἐκεῖ γύρω — γιὰ νὰ παίξουν τὰ παιδιὰ, ἀπὸ μαξιλάρια ἐπίσης ἀπὸ μπαμπάκι και ἀπὸ ἀπιδάκια και βέλη γιὰ τὸ κυνηγῇ. Ἡ γυναῖκα τῶν Παρέτος εἶναι ἔξυπνη, δραστήρια και πρῶτης τάξεως νοικοκυρὴ. Ποτὲ δὲν τις βλέπει κανεὶς νὰ καθοῦνται ἀργεῖς. Πότε νανορίζουν τὰ παιδιὰ, πότε φτείνονται τις αἰῶρες, πότε ὑφαίνουν με χορτάρια τις πρωτόγονες ποδιές τους, που τις ὀνομάζουν τὰ γκας και πότε ζωοῦν φωμί ἀπὸ τὴν ὀνομαστή και θροπικωτάτη μαντιόκα. Ποτὲ δὲ δὲν ἀφίνουν ἀπὸ πάνω τους τὸ πρωτόγονο ἀβράχι τους, με τὸ ὁποῖο ὑφαίνουν νήματα ἀπὸ μπαμπάκι γιὰ τίς αἰῶρες τους και γιὰ τὰ στρώματά τους.

Οἱ Παρέτος εἶναι μανιώδεις σπόρτες και φημίζονται γιὰ τὰ ὠρεὰ ἀθλητικὰ παιχνίδια τους. Ἐτσι, κάθε μέρα, μόλις τελειώνουν τὴ δουλειά τους, συγκεντρώνονται στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ και ἐκεῖ ἐπιδίδονται στὰ συνθησικὰ σπόρτες. Τὸ κυριώτερό τους σπόρτ, στὸ ὁποῖο εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμῳ, εἶναι ἡ μάλλα, τὴν ὁποία παίζουν κατὰ πρωτότυπο σύστημα, ἐντελῶς δικὸ τους. Πολλὰς

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΝΕΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ ΤΟΝ ΤΑΛΜΑ

Μία νέα που παρεξηγεί τὰ αισθήματά της. Ἡ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ και τὸ ραντεβού. Ὁ ἀσπρομάλλης γέρος με τὴν τριμμένη ρεντιγκέτα. Ἐπειὴ ἡ ἐρωτευμένη νέα δὲν ἀναγνωρίζει τὸ εἶδός της. Ἡ πατρικὴ καλοσύνη τοῦ Τάλμα. Τὸ μυστικὸ των ἡρώων. Συγκίνησις και δάκρυα. Ὑστερ' ἀπὸ δύο χρόνια. Οἱ εὐτυχισμένοι γάμοι.

Τὴν ἐπομένη τῆς πρώτης παραστάσεως τοῦ «Ἀμυγδαλά», τραγωδίας τῆς ὁποίας ὁ μέγας καλλιτέχνης Τάλμα εἶχε σημειώσει ἕναν ἀκόμη θρίαμβο, μιὰ νασὰ ἀριστοκρατίαι, καταγοητευμένη ἀπὸ τὸ ὑπέροχο παίξιμό του και νοιώθοντας τὴν ψυχὴ της νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἕναν ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό, τοῦ ἔστειλε μιὰ θεομωτάτη ἐπιστολὴ, στὴν ὁποία τοῦ ἔξφραζε τὸν ἔρωτά της και συγχρόνως τοῦ ὤριζε ἓνα ραντεβού στὸν κήπο τοῦ Κεραμικοῦ, μπρὸς ἀπὸ τὸ ἔγαλμα τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος.

Ὁ Τάλμα, μόλις εἰδὼς ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ, κατὰλαβε ὅτι ἡ νέα εἶχε παρεξηγήσει τὰ αισθήματά της ἀπέναντί του και ὅτι τὸν θαυμασμοῦ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐξελάμβανε ὡς ἔρωτα. Τὴν ὠρισμένην ἔρα ὅμως ἐπῆγε στὸν τόπο τῆς συνεντεύξεως παρόντας και τὸ μικρότερον παιδί του μαζί με τὸν παιδαγωγὸ του, στοὺς ὁποῖους ἔδωκεν ἐντολὴ νὰ σταθοῦν παράμερα.

Ὅποιος δὲν εἶχε δὴ τὸν μεγάλον τραγωδὸν παρὰ μόνο στὸ θέατρο, θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τοῦ ἀναγνωρίσει με τὰ ρούχα που εἶχε βάλει ἐπίτηδες ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τὸ κεφάλι του ἦταν χωμένο σὲ μιὰ κοινωτάτη ρεπούμπλικα, φοροῦσε δὲ μιὰ παλιὰ και τοιμημένη γκοῦρα ρεδιγκέτα, που τὸν ἔκαμε νὰ μοιάζῃ περισσότερο με... ἕναν κοινὸ μικροαστὸ, παρὰ με καλλιτέχνη!

Ἐπειὴ ἐπέρασε και ξαναπέρασε πολλές φορές μπρὸς ἀπὸ τὴν νέα χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ποῦ νὰ φραντασθῇ ἡ δυστυχία πὺς πῶσι ἀπὸ τὸ κοινωτάτο αὐτὸ παρουσιαστικὸ κρυδὸταν ὁ μέγας καλλιτέχνης, τὸν ὁποῖον ἐθαύμαζε μέχρις... ἑωστος! Ἐντωμεταξὺ ὅμως ἐδῶθ' ἐπὶ τὸν Τάλμα ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν δῇ με ὅλην τὴν ἀνεία. Ἡ νεὰ ἐρωτευμένη ἦταν πράγματι ἐξαιρετικὰ ὠρεὰ. Χαριτωμένη, με λυγρὴν κορμοστασίαν ὠρεότερη ἀπὸ τὸ ἔγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος που ὤψωντο δίπλα της, με μάτια ζωγραφιστὰ και λαμπρὸ κύνου, φαινόταν πραγματικὰ σὰν μιὰ θεὰ μέσα στὸ ρομαντικὸ περιβάλλον τοῦ πάρκου.

Ἀφοῦ εἶδε πὺς τοῦ χάμο ἔκανε βόλτες δλόγουά της γιὰ νὰ ἐπιστῇ τὴν προσοχὴ της, ὁ Τάλμα τὴν ἐπλησίασε. Ἡ νέα, βλέποντας τὸν ἀσπρομάλλη αὐτὸν ἄγνωστο, νὰ διευθύνεται πρὸς αὐτὴν, ἔκαμε μιὰν ἀπότομη κίνησι τρόμου και μηχανικὰ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό της με τὸ βέλο της.

— Ἡμεῖς, δεσποινίς, εἶπε ὁ τραγωδὸς με τὴν βαθεῖα τοῦ ἐκείνης φωνῆς, με τὴν ὁποία τόσες φορές εἶχε συγχλονίσει τις καρδιές των ἀκροατῶν του. Εἶμαι ὁ Τάλμα!

— Ἡμεῖς, δεσποινίς, εἶπε ὁ τραγωδὸς με τὴν βαθεῖα τοῦ ἐκείνης φωνῆς, με τὴν ὁποία τόσες φορές εἶχε συγχλονίσει τις καρδιές των ἀκροατῶν του. Εἶμαι ὁ Τάλμα!

— Ἡμεῖς, δεσποινίς, εἶπε ὁ τραγωδὸς με τὴν βαθεῖα τοῦ ἐκείνης φωνῆς, με τὴν ὁποία τόσες φορές εἶχε συγχλονίσει τις καρδιές των ἀκροατῶν του. Εἶμαι ὁ Τάλμα!

Ἀκούοντας τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἡ νέα ἀνατρίχιασε... Ἀνεγνώριζε, πράγματι, τὸν τὸν τὸν τῆς φωνῆς τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε τόσο γοητεύσει... Τί ἦταν ὅμως αὐτὸ τὸ παλὸ κοστούμι, αὕτῃ ἡ γεροντικὴ σιλουέττα, τὰ ἄσπρα του μαλλιά, τὸ κουρασμένο και ὠχρὸ αὐτὸ πρόσωπο;... Ὅλ' αὐτὰ τῆς ἐφερναν ζάλη. Δὲν μπορούσε νὰ ἐννοήσῃ...

Ὁ Τάλμα ἐμάντευσε τις σκέψεις της.

— Εἰδότε, δεσποινίς, τί ἀποκρυπτικὸς και ἀσχημὸς εἶμαι κάτω ἀπὸ τὸ θέατρο; Τί τὰ θέλετε!... Ἐμεῖς οἱ καλλιτέχναι χάνουμε ἐκατὸ τοὺς ἐκατὸ ὅταν μὰς δῇ κανένας ἀπὸ κοντά! Ἐκτὸς αὐτοῦ, θὰ τὰς ἐξομολογήσω.

Με συγχωρεῖτε, κύριε, τοῦ εἶπε, που σὰς ἐνοχλῶ τέτοιον ὄρα... Με διατάξαν ὅμως νὰ σὰς φέρω ἀμέσως αὐτὸ τὸ μπιλλίεό μου και νὰ τὸ παραδώσω στὰ χεῖρά σας.

Ὁ Τάλμα ἀνοίξε τὸν φάκελό και βόηκε μιὰ ἐντυπο πρόσκλησι γιὰ ἕναν γάμο, ὁ ὁποῖος θὰ γινόταν τὸ ἔθιο πρῶτὸν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Θωμά.

Κάτω ἀπὸ τὸ ἀγγελτήριο, με λεπτὸν γυναικεῖο γράψιμο, ἦταν χαραγμένη ἡ ἑξῆς φράσις:

«Ἡ νέα τοῦ Κεραμικοῦ στὸν ἀγαπημένο της γέρον-Τάλμα».

Ὁ ἀγέρον-Τάλμα δὲν εἰσέφη φυσικὰ ἀπὸ τὴν τελετή.

Μόλις ἐφθάσε στὴν ἐκκλησίαν, εἶδε τὴν παλαιὰ του φίλη στηριζομένη στὸ μπράτσο ἐνὸς νέου και ὠρεῖο ἱππότου, τοῦ μαρκιστοῦ ντὲ Σ...

Καί, καθὼς διηγείτο ἀργότερα, ἡ χαρὰ που ἐνοιόσκει ἐκεῖνα τὴ στιγμή ἦταν ἡ μεγαλειότερη χαρὰ τῆς ζωῆς του...

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΤΟΥ

Ὁ κεραυνὸς πέφτει συχνότερα στίς χορταρῆνες και ἀγροῦνες στέγες παρὰ στίς σκεπές που εἶναι καμωμένες ἀπὸ κεραμίδια και πλάκες. Ἡ ἐκκλησίαις και οἱ ἀγεμόνιοι προσβάλλονται ἐπίσης ἀπὸ τὸν κεραυνὸ πρὸς συχνὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα κτίρια. Ἐπίσης ὁ κεραυνὸς προτιμᾷ νὰ πέφτῃ στὰ ἀραιὰ στίκια και ἀποφεύγει ἐκεῖνα που εἶναι κτισμένα κοντὰ τὸ ἕνα σ' ἄλλο.

Ἀπὸ τὰ δένδρα περισσότερο ἐλκύει τὸν κεραυνὸ ἡ βαλανιὴ και ὁ λιγώτερον ἡ ὀξία και τὸ ἔλατο. Ὁ κεραυνὸς προσβάλλει συνήθως τὰ γέροντα και κουφαλισμένα δένδρα χτυπώντας τὰ στὴν κορυφὴ ἢ στὸν κορμὸ τους. Ὅταν διαπερᾷ τὸ δέντρο, κατὰ μῆκος και φθάζει στὸ ἔδαφος, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ πηδήσῃ και στὰ γύρω δένδρα, ἀλλὰ αὐτὸ γίνεται πολὺ σπάνια. Τέλος ὁ κεραυνὸς εἶναι πρὸς ἐκκίνησης γιὰ τοὺς ἀνθρώπους που ἔχουν στὰ ρούχα τους πολλὰ κομπιὴ ἢ ἄλλα μεταλλικὰ ἀντικείμενα.

Δύο δάκρυα ἐκλήσαν ἀπὸ τὰ μάτια της νέας. Ἐλάτε, δεσποινίς, εἶπε ὁ τραγωδὸς με τὴν βαθεῖα τοῦ ἐκείνης φωνῆς, με τὴν ὁποία τόσες φορές εἶχε συγχλονίσει τις καρδιές των ἀκροατῶν του. Εἶμαι ὁ Τάλμα!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

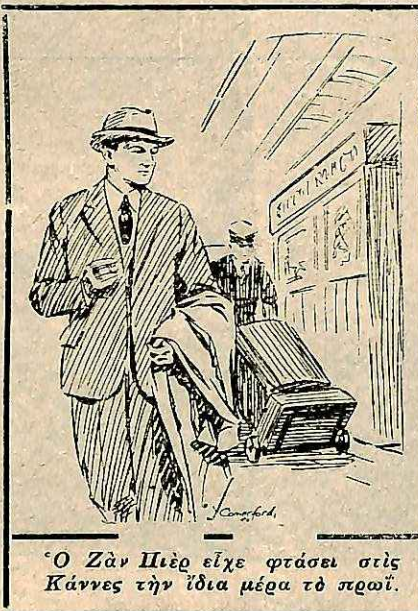
Ήταν ένα κορίτσι, χαριτωμένο και προικισμένο με πολλά προτερήματα. "Ολ" αυτά τα αναγνώριζε και αυτός, αλλά ο Ζαν-Πιέρ είχε άλλους πόθους και δεν έσκόπευε να σκληρωθεί με την παντρεία. Ή πρόταση του πατέρα του ήταν ή άφορμή να βιάσει την αναχώρησή του και μέσα στα βουνά και τους κάμπους της Βραζιλίας δεν είχε πειρά σκεφθεί την Γκιγιωμέτ, για την οποία ο κ. Λαλιέ δεν τον ανέφερε ποτέ πειρά τίποτε στα γράμματά του. "Έτσι είχε βγάλει το συμπέρασμα ότι κι αυτή τον είχε ξεχάσει και αυτό ήταν το προσιμώτερο.

Αναπολώντας τα περιστατικά της ζωής του, ο Ζαν-Πιέρ έφθασε μπουστά στο νεκροταφείο. Μπήκε μέσα, πέρασε τις διάφορες δεινότητες και άρχισε να ψάχνει σύμφωνα με τις οδηγίες του φύλακα για τον τάφο του πατέρα του.

"Όσο πλησίαζε, η καρδιά του χτυπούσε όλο και πιο δυνατά. Ξαφνικά σταμάτησε κατ'άληκτος. "Ο πάρος, τον οποίο νόμιζε έζημο, ήταν στολισμένο με άνθη και εμπεριέχονταν μια γυναίκα που προσευχόταν. Για μια στιγμή νόμιζε πως έκανε λάθος. Πλησίασε για να διαβάσει το όνομα. Στο θρόνο του βήματων του, η νέα γυναίκα αναστηλούσε απότομα και ο Ζαν-Πιέρ γνώρισε την Γκιγιωμέτ Ντεγκλέρ...

Ήταν λιγότερο έφημος από την ώρα που είχε έρθει. "Ο Ζαν-Πιέρ πήγαινε συχνά στη βίλλα των Κερσίων, όπου η Γκιγιωμέτ Ντεγκλέρ έμενε με μια γοργή εξαδέλφη της από τον καιρό που είχε πεθάνει ο πατέρας της. Ή πρώτη τους τυχαία συνάντησις στον τάφο του κ. Λαλιέ τους είχε ενώσει.

Ο Ζαν-Πιέρ απέδιδε όλο τόσο τη μαγνητική δύναμη που εξασκουσε στον αυτόν η βίλλα των Κερσίων, από τον καιρό που επέστρεψε στη Γαλλία, στην επιθυμία που είχε να του μιλούσαν πάντα για τον πατέρα του. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβε ότι το όνειρο που έτρεφε γι' αυτόν ο κ. Λαλιέ άρχισε να πραγματοποιείται και μια μέρα αναγνώρισε κι' αυτός ότι η Γκιγιωμέτ

Ο Ζαν-Πιέρ είχε φτάσει στις Κάννες την ίδια μέρα το πρωί.

Εξομολογήθηκε γιατί αγνοούσε την άφιξη του Ζαν-Πιέρ στις Κάννες διαταξέ μια στιγμή κ' ύστερα, επειδή δεν ήθελε να φανεί αδιάκριτη και να παραστή σ' αυτή την πρώτη ιερή επίσκεψη, αποτραβήχθηκε και τον άφησε μόνο στη λύπη του. Την ξαναύρε άργότερα στην έξοδο, όπου ο Ζαν-Πιέρ, λίγο ανακουφισμένος γιατί άφησε να τρέξουν τα δάκρυά του, παρετήρησε ότι κι' αυτή είχε κλάψει και ότι κι' αυτή φορούσε πένθιμο.

— Δεσποινίς Γκιγιωμέτ, της είπε, πώς να σας ευχαριστήσω που σκεφθήκατε τον πατέρα μου!

— Αλλά δεν τον έχασα ποτέ, πάντρεσε. Πέθανε λίγες βδομάδες πριν

στερα από το θάνατο του πατέρα μου. Ήμουν κοντά του ως την τελευταία του στιγμή.

— Α! εσείς παρασταθήκατε στο θάνατό του;... Πόσο θα σας ήταν σκληρό μέσα στο δικό σας πένθος!

— Ήταν τόσο καλός φίλος του σπιτιού, είπε. Δεν μπορούσα να τον αφήσω μόνο.

Ο Ζαν-Πιέρ κισθάνθηκε άμεσως μια τύψη να τον κυριεύει και είπε:

— Α! αν ξέρατε πόσο υπέρεκα εκεί κάτω, όταν έμαθα την άρρώστια του! Ήθελα να φύγω άμεσα, αλλά... ήλθε το τηλεγράφημα του γιατρού που μου έλεγε ότι όλα είχαν τελειώσει.

— Φαντάζομαι, είπε με γλυκύτητα, η νέα πόση θα υποφέρατε!

Μιλώντας, είχαν φθάσει μπουστά στο άμαξι της.

— Δεσποινίς Γκιγιωμέτ, την ρώτησε ταπεινωμένα, ο δόκτωρ Γκαρνιέ, τον οποίον πίστευα ότι θα συναντούσα για να μου δώσει σχετικές πληροφορίες για το θάνατο του πατέρα μου, έφυγε απ' τις Κάννες. Μόνο σεις μπορείτε να μου μιλήσετε γι' αυτόν. Μου επιτρέπετε λοιπόν να έλθω να σας δω;

— Έλάτε, όταν θέλετε, είπε εκείνη.

... Εξύψαζε το άμαξι ν' απομακρύνεται και το λεπτό προφίλ της νέας να εξαφανίζεται. Είχε τώρα την εντύπωσις ότι ήταν λιγότερο έφημος από την ώρα που είχε έρθει.

Ο Ζαν-Πιέρ πήγαινε συχνά στη βίλλα των Κερσίων, όπου η Γκιγιωμέτ Ντεγκλέρ έμενε με μια γοργή εξαδέλφη της από τον καιρό που είχε πεθάνει ο πατέρας της. Ή πρώτη τους τυχαία συνάντησις στον τάφο του κ. Λαλιέ τους είχε ενώσει.

Ο Ζαν-Πιέρ απέδιδε όλο τόσο τη μαγνητική δύναμη που εξασκουσε στον αυτόν η βίλλα των Κερσίων, από τον καιρό που επέστρεψε στη Γαλλία, στην επιθυμία που είχε να του μιλούσαν πάντα για τον πατέρα του. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβε ότι το όνειρο που έτρεφε γι' αυτόν ο κ. Λαλιέ άρχισε να πραγματοποιείται και μια μέρα αναγνώρισε κι' αυτός ότι η Γκιγιωμέτ

ήταν λιγότερο έφημος από την ώρα που είχε έρθει.

Ο Ζαν-Πιέρ πήγαινε συχνά στη βίλλα των Κερσίων, όπου η Γκιγιωμέτ Ντεγκλέρ έμενε με μια γοργή εξαδέλφη της από τον καιρό που είχε πεθάνει ο πατέρας της. Ή πρώτη τους τυχαία συνάντησις στον τάφο του κ. Λαλιέ τους είχε ενώσει.

Ο Ζαν-Πιέρ απέδιδε όλο τόσο τη μαγνητική δύναμη που εξασκουσε στον αυτόν η βίλλα των Κερσίων, από τον καιρό που επέστρεψε στη Γαλλία, στην επιθυμία που είχε να του μιλούσαν πάντα για τον πατέρα του. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβε ότι το όνειρο που έτρεφε γι' αυτόν ο κ. Λαλιέ άρχισε να πραγματοποιείται και μια μέρα αναγνώρισε κι' αυτός ότι η Γκιγιωμέτ

ήταν λιγότερο έφημος από την ώρα που είχε έρθει.

Ο Ζαν-Πιέρ πήγαινε συχνά στη βίλλα των Κερσίων, όπου η Γκιγιωμέτ Ντεγκλέρ έμενε με μια γοργή εξαδέλφη της από τον καιρό που είχε πεθάνει ο πατέρας της. Ή πρώτη τους τυχαία συνάντησις στον τάφο του κ. Λαλιέ τους είχε ενώσει.

Ο Ζαν-Πιέρ απέδιδε όλο τόσο τη μαγνητική δύναμη που εξασκουσε στον αυτόν η βίλλα των Κερσίων, από τον καιρό που επέστρεψε στη Γαλλία, στην επιθυμία που είχε να του μιλούσαν πάντα για τον πατέρα του. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβε ότι το όνειρο που έτρεφε γι' αυτόν ο κ. Λαλιέ άρχισε να πραγματοποιείται και μια μέρα αναγνώρισε κι' αυτός ότι η Γκιγιωμέτ

ήταν λιγότερο έφημος από την ώρα που είχε έρθει.

Ο Ζαν-Πιέρ πήγαινε συχνά στη βίλλα των Κερσίων, όπου η Γκιγιωμέτ Ντεγκλέρ έμενε με μια γοργή εξαδέλφη της από τον καιρό που είχε πεθάνει ο πατέρας της. Ή πρώτη τους τυχαία συνάντησις στον τάφο του κ. Λαλιέ τους είχε ενώσει.

Ο Ζαν-Πιέρ απέδιδε όλο τόσο τη μαγνητική δύναμη που εξασκουσε στον αυτόν η βίλλα των Κερσίων, από τον καιρό που επέστρεψε στη Γαλλία, στην επιθυμία που είχε να του μιλούσαν πάντα για τον πατέρα του. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβε ότι το όνειρο που έτρεφε γι' αυτόν ο κ. Λαλιέ άρχισε να πραγματοποιείται και μια μέρα αναγνώρισε κι' αυτός ότι η Γκιγιωμέτ

ήταν λιγότερο έφημος από την ώρα που είχε έρθει.

Ο Ζαν-Πιέρ πήγαινε συχνά στη βίλλα των Κερσίων, όπου η Γκιγιωμέτ Ντεγκλέρ έμενε με μια γοργή εξαδέλφη της από τον καιρό που είχε πεθάνει ο πατέρας της. Ή πρώτη τους τυχαία συνάντησις στον τάφο του κ. Λαλιέ τους είχε ενώσει.

Ο Ζαν-Πιέρ απέδιδε όλο τόσο τη μαγνητική δύναμη που εξασκουσε στον αυτόν η βίλλα των Κερσίων, από τον καιρό που επέστρεψε στη Γαλλία, στην επιθυμία που είχε να του μιλούσαν πάντα για τον πατέρα του. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβε ότι το όνειρο που έτρεφε γι' αυτόν ο κ. Λαλιέ άρχισε να πραγματοποιείται και μια μέρα αναγνώρισε κι' αυτός ότι η Γκιγιωμέτ

ΤΗΣ MARIE MISSIR

ήταν θαυμασία, τέλει και ότι την αγαπούσε... Αυτή η ανακάλυψη τον εγείρισε ντροπή. Δεν ήξερε αν το αίσθημά του θα εύρισκε ανταπόκριση τώρα και δεν τολμούσε να μιλήσει σ' εκείνη που είχε περιφρονήσει άλλοτε. Αυτή ωστόσο την δεχότανε πολύ φιλικά, αλλά τίποτα, ούτε ή στάσι της, ούτε τα λόγια της φανέρωναν καμιά ιδιαίτερη συμπάθεια. Πολλές φορές έβλεπε το θάρος του και έβλεπε να ελπίζει, αλλά δεν έπαιρνε την απόφαση να μιλήσει, από φόβο μήν του άρνηθι, πράγμα που θ' τον έκανε να υποφέρει πολύ και θ' τον ανάγκαζε να χάσει για πάντα τη Γκιγιωμέτ.

Ένα βράδυ μέσα στον κήπο της βίλλας των Κερσίων, όπου η βιολέττες γέμιζαν μυρωδιά την ατμόσφαιρα, ο Ζαν-Πιέρ τολμήσε τέλος πάντων ν' ανοίξει την καρδιά του και να ομολογήσει τον έρωτά του. Ή Γκιγιωμέτ χλωμάσε.

— Τώρα, του είπε, θα έπρεπε να σας ξαναστείλω στα βουνά της Βραζιλίας.

— Όποτε δεν θέλεις, Γκιγιωμέτ, εκείνη τον κύταζε. Τα όραμα μεγάλα της μάτια ξαφνικά άστραψαν.

— Είχα υποσχεθί στον πατέρα σας, που ήταν καταλυπημένος για τη φευγάλα σας, να σας περιμένω και να σας δεχθώ καλά, είπε.

Τρελλός από χαρά ο Ζαν-Πιέρ τ' φίλησε το χέρι, ενώ εκείνη επρόσθεσε:

— Κράτησα το λόγο μου και είμαι ευτυχισμένη, γιατί κι' εγώ σ' αγαπώ πάντοτε...

ΜΙΚΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Όταν ο διάσημος ιστορικός και ακαδημαϊκός ντε Σεγκιέρ διαπίστωσε ότι ο Εθνομιστής, κάποιος θεοσκόπης του έγραψε παρακαλώντας τον να του εδωρίσει καμιά όσση. Το γράμμα όμως αυτό, αντί να πάει στον ακαδημαϊκό, διευθύνθηκε κατά χωμαδιογράφο υποκρίνεται ντε Σεγκιέρ. Ο θεατρικός συγγραφέας ανταπάντησε την παρεξήγησι. Πνευματώδης όμως καθώς ήταν, απήντησεν ως εξής στον επιστολογράφο:

«Κύριε,

Μου έγραψατε να σας βρω μια όσση. Σας στέλλω λοιπόν δύο. Θέλω να σας γράψω την... παράστασι του νέου μου έργου που δίδεται απόψε στην Όπερά-Κομική.

Μετά τιμής

Σ. γ. κ. υ. ρ. (άνων. εθνομιστής)».

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και δολιχόηροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθέτοντες ιδιαίτα παρακαλούνται να μὲς ἀποστείλουν κατάλογον τῶν πρὸς πώλησιν βιβλίων των, δὸς Δέ-κα ἀριθ. 7.

Η ΠΡΟΓΟΝΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

ΟΙ ΜΑΓΕΙΡΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Τὸ «μαγειρεῖον τῶν Ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Ἐνας γαμπρὸς ποὺ κουβαλάει μαζὺ τοῦ χίλιους μαγείρους!... Συμβαίνει καὶ ἡ καλεφαγία. Μία χρυσὴ ἐποχὴ γιὰ τοὺς μαγείρους. Ἀγῶνες καὶ προνόμια γιὰ ἐφευρέσεις φαγητῶν. Τὶ ἐδουλεύετο κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν γενεθλίων τῶν Ἀσiatῶν. Οἱ λαχνοφάγοι Ἕλληνες. Τὸ φημιστὸν τοῦ Φαληρέως καὶ ἡ τσακιστὴ ἐλῆς. Ἐνα μυστικὸν γιὰ τὸν διατηροῦνται φρέσκα τὰ στρείδια, κλπ. κλπ.

ΤΗΝ ἀρχαία Ἑλλάδα, τὸ φαγητὸ τῆς οἰκογενείας παρεσκευάζετο σ' ὁ σπιτί, ὅπως ἄλλοι τε γίνονται καὶ σήμερα, ἀπὸ τῆς νοικοκυρίας.

Ὁσάκις ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπρόκειτο νὰ οργανώσουν σὸ σπιτί τοὺς συμποσίου καὶ μεγάλα δεῖπνα, ἐπαιρναν ἐπὶ πληρωμῇ εἰδικούς μαγείρους, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς οποίους ἦσαν περίφημοι καὶ ὀνομαστοὶ καὶ ἔβω ἀπὸ τὴν πατρίδα τους. Οἱ πρὸς φημισμένοι μαγείροι τῆς ἀρχαιότητος ἦσαν οἱ Σικελιοί, Στάς Ἀθήνας μάλιστα ὁ πῆρχε στήν ἀγορὰ ἕνα μέρος λαγόμενον «μαγειρεῖον», σὸ ὅποιο ἐπρόκειτο οἱ μαγείροι πρὸς ζήτουσαν ἐργασία, ὅπως σήμερον οἱ σουφρατζήδες καὶ οἱ χητίστες στήν ὁδὸν Ἀθηνῶν.

Ὅσοι λοιπόν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἦθελαν καλοὺς μαγείρους, ἐρχόντουσαν στήν Ἀθήνα, πῆγαιναν σὸ «μαγειρεῖον» καὶ ἐμίσθωναν τοιοῦτους ἀπὸ τοὺς μὴ ἐχόντας ἐργασίαν.

Οἱ βασιλεῖς, οἱ τύραννοι καὶ οἱ πλούσιοι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος ἔχον πάντοτε ἰδιαιτέρους μαγείρους. Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς, ὅταν ταξίδευαν, τοὺς παίρνανε μαζὺ τους.

Ἐπὶ τὸν Σουβαρίτην Σμινδορίδη, ὅταν ἐξήκινε ἀπὸ τὴν Ἰταλία γιὰ νὰ πάει νὰ ἀρραβωνισθῇ στὴ Σικωδὸν μετὰ τὴν θυγατέρα τοῦ τυράννου Κλεισθέους Ἀγαρίστη, παρέλαβε μαζὺ τοῦ καὶ χίλιους... μαγείρους καὶ κυνηγούς!...

Οἱ Σουβαρίται ἦσαν περιβόητοι γιὰ τὴν πολυφαγία καὶ καλοφαγία τους. Τόσο ἀγαποῦσαν τὸ καλὸ φαγί, ὥστε τοὺς μαγείρους ποὺ παρακαλοῦσαν τὰ καλότερα φαγητὰ τοὺς στεφάνωναν, τιμῆς ἔνεκεν, μετὰ χρυσῶν στεφανίων, ὅπως καὶ ἐκείνοις ποὺ ἀνδραγαδοῦσαν γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Ἐπίσης στεφάνωναν μετὰ χρυσῶν στεφανίων καὶ ὅσους προσέφεραν τὰ πρὸς πολυτελὴ δημόσια δεῖπνα ἢ τίς πρὸς λαμπρὰς δημόσιες εὐχίαις.

Ἐπίσης διὰ νόμου εἶχαν ὁρίσει ὅτι, ὅταν ἕνας μαγείρος ἐπινοήσῃ ἕνα ἐκλεκτὸν φαγητὸ, νὰ ἔχη μόνον αὐτὸς τὸ δικαίωμα, ἐπὶ ἕνα ὀλόκληρον χρόνον, νὰ παρασκευάζῃ τὸ φαγητὸ αὐτό. Αὐτὸ ἔκανε καὶ τοὺς ἄλλους μαγείρους νὰ φιλοτιμοῦνται καὶ νὰ ἐπινοοῦν διαρκῶς νέα φαγητὰ.

Στὴν Ἀθήνα, κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους, δὲν ὑπῆρχε μεγάλου πολυτέλειαν στὰ φαγητὰ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐνόμιζαν ὅτι ἡ καλοφαγία καὶ ἡ πολυφαγία ἦσαν πράγματα ἰδιόχοντα στοὺς βαρβάρους.

Ὁ Ἡρόδοτος λέγει ὅτι οἱ Πέρσαι ἐπέμειναν καὶ γιόρταζαν ἐξαιρετικὰ εἰδὼν ἑλῆς καὶ μετὰ τὴν νηστεία, ὅταν ἐπλούτουν, τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων τους. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ λοιπὸν παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν οἱ πρὸς ἐμεῖς. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ὅταν ἐπλούτουν, παρεσκεύαζαν τοῦ πρὸς συμποσίου, καλῶντας

ὅσοις ἐπρόκειτο νὰ ἐλθοῦν ο

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τῇ ἀπογευματινῇ καλοκαιρινῇ φορέματα δὲν συνηθίζονται περὶ ἀπλῶς ἄλλοτε. Πέρσι, ἔφαφα, μπορούσαμε νὰ φορέσουμε ἕνα ἀνστάμπλ σπὸς καὶ τὸ ἀπόγευμα. Ἐφέτος ὅμως τὰ ἀνστάμπλ σπὸς δὲν συνηθίζονται παρὰ μόνο γιὰ τὸ πρωὶ ἢ γιὰ ἐκδρομὰς. Ἐδικῶς γιὰ τὸ ἀπόγευμα πρέπει νὰ ἔχουμε ἕνα ἄλλο ἀνστάμπλ πὺδ' ἀμυγνιέ, δηλαδὴ πὺδ' ἐπίσημο.

Τῇ ἀπογευματινῇ φορέματα γίνονται ἀπὸ κρέπ ντὲ σὲν, ἀπὸ ζωζέτ, ἀπὸ φουλάρ, ἀπὸ μουσελίνα, ἐμπριμέ ἢ μονόχρωμη, καθὼς καὶ ἀπὸ μερικὰ πολὺ λεπτὰ καὶ ἐλαφρὰ λαϊνὰ, εἶνε δὲ τίς περισσότερες φορές ἐργασμένα μὲ ἄζουρ καὶ πιέτες λεπτές, ραμμένες μὲ τὸ χέρι, μὲ σούρες ἀλλεπάλληλες, μὲ σφηκωφωλίες, καὶ γαρνίζονται μὲ κουμπία, πρὸ παντός μετὰλλινα, καὶ μὲ ζῶνες ποὺ κλείουν μὲ κάθε μεγέθους καὶ σχεδίου ἀγκυράς. Τῇ ἀπογευματινῇ φορέματα γαρνίζονται ἐπίσης μὲ κορδέλλες ἀπὸ φαίη, ἀπὸ σατέν, ἀπὸ βελούδο, ἀπὸ γκρό-γκράιν, ἀπὸ ταφτὰ ἢ ἀπὸ μυρὰ.

— Πολλὰ καλοκαιρινὰ φορέματα γαρνίζονται μὲ ἄσπρα γιανταδάκια, μυτερά πίσω καὶ στρογγυλὰ ἐμπρὸς καὶ μὲ ζιλιὰ ἀπὸ κρέπ ζωζέτ, πλισσέ.

— Φορέματα καμωμένα ἀπὸ μαύρο κρέπ-σατέν γαρνίζονται μὲ ζαμπὼ, γιαντὰ καὶ μανσέτες ἀπὸ κρέπ ζωζέτ ἄσπρο καὶ μὲ μαύρες δαντέλλες. Αὐτὸ γίνεται γιὰτὶ ὁ συνδυασμὸς τοῦ μαύρου καὶ τοῦ ἄσπρου συνηθίζεται πολὺ ἐφέτος στὶς ἀπογευματινὲς τουαλέτες. Ἔτσι, θὰ ἴδουμε καὶ ἀνστάμπλ ἀπὸ ἀλπακὰ μαύρο, τῶν ὁποίων τὸ ἐπανωφόρι θὰ γαρνιρῆται μὲ ἄσπρη γούνα λαγοῦ ἢ μὲ λεπτὴ ἐρίμνα.

— Πολλὰ καλοκαιρινὰ ἀπογευματινὰ φορέματα αὐτὰ γαρνίζονται καὶ μὲ λίγο κόκκινο ἢ λίγο κίτρινο ὕφασμα. Ἐπίσης βλέπουμε καὶ ὥραιες τουαλέτες, στὶς ὁποῖες συνδυάζεται τὸ μαύρο καὶ τὸ μπλε-μαρέν.

— Τῇ ἀπογευματινῇ φορέματα ἔχουν τὰ μανίκια τοὺς ἐργασμένα, ἐξαιρετικὰ. Ἔτσι βλέπουμε μανίκια «μπιλλόν», δηλαδὴ φουσκωτὰ, μανίκια ἐφαρμοσμένα στὸ κορσάκι μὲ

ρουσιάζτηκε κάποτε στὴ Σύγκλητο καὶ ἔπειτα ἀπὸ μακρὸν ἐπίσημο λόγο, ὑπέβαλε σ' αὐτὴν πρὸς συζήτησιν ἐρώτημα περὶ τῆς καλυτέρας... σάλτσας, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἔπρεπε νὰ σερβιρισθῇ ἕνα μεγάλο ψάρι, πρὸ τοῦ ἔχον στείλει τὴν ἡμέραν ἐκείνην!...

Μετὰ μακρὸν καὶ σπουδαῖαν συζήτησιν, ἡ Σύγκλητος ἀπεφάνθη ὑπὲρ μιᾶς γνωστῆς σάλτσας, ἐφευρέσεως τοῦ Ἀπικίου, συνετάχθη δὲ ἀμέσως καὶ ἐπίσημο ψήφισμα, τὸ ὁποῖον, μὲ ὅλους τοὺς τύπους, ἀπεστάλη στὸν Αὐτοκράτορα.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ ἐπικύρωσε καὶ τὸ κατέταξε ἀπὸ μεγάλου ἀρχείου τοῦ Κράτους μὲ ἐπίσημότητα, σὺν τῇ ἐπρόκειτο περὶ προσταγῆσεως καμμιᾶς νέας ἐπαρχίας!

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Φόρεμα ἀπὸ κρέπ-ἐμπριμέ πράσινο ἀνοιχτὸ καὶ μπέζ. Ἡ φοῦστα εἶνε ἀν-φόρμ, μὲ ἀμπεισ-μάν. Τὸ κορσάκι γαρνιρῆται μὲ ἰδιόρρυθμο γιανταδάκι.

σοῦρες, μανίκια «μπλουζέ», τῶν ὁποίων τὸ φάρδος μαζεύεται κάτω στὸ χέρι μὲ μιὰ στενὴ λωρίδα, καὶ μανίκια ἀνοικτὰ, πολὺ ἐφαρμοσμένα ἐπάνω καὶ φαρδεῖα κάτω. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ συνηθίζονται περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα.

— Ἡ τάξις τῶν ἐφετεινῶν φορεμάτων εἶνε ὑψηλὴ, ἢ φοῦστες ἀρκετὰ μακροῦς καὶ ἐφαρμοσμένες στοὺς γοφούς. Εἶνε δὲ κομμένες συνηθῶς «ἀν φόρμ», μὲ ἀλλεπάλληλα βολάν, μὲ βολάν «ἀν φόρμ», μικρὰ ἢ μεγάλα, μὲ γκοντὲ κάθε φάρδους, μὲ ζῶνες ὑποστὰς κλπ. Ὅταν τὸ φόρεμα δὲν ἔχει ζῶνη, τότε τὸ ὕφασμα εἶνε σφιγμένο ἐλαφρὰ γύρω στὴ φυσικὴ θέσι τῆς τάρχιας.

— Ἐπίσης ἐφέτος συνηθίζονται ἀρκετὰ καὶ τὰ μεταξωτὰ ταγιέρ, ἀπὸ μαύρο σατέν, ἀπὸ ταφτὰ, ἀπὸ μυρὰ, ἡυνοδευμένα ἀπὸ μπλουζέες καμωμένες συνηθῶς ἀπὸ λευκὸ, γκριζο ἢ ροζ σατέν καὶ ἐργασμένες μὲ ἄζουρ καὶ λεπτές πιέτες.

— Ἀρκετὲς μπλουζέες γαρνίζονται καὶ μὲ ντεκουῖ. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ ἀρκετὲς φοῦστες, στὶς ὁποῖες οἱ ντεκουῖ σχηματίζουν ἕνα εἶδος ἀμπεισμάν γύρω στοὺς γοφούς.

— Τὰ καλοκαιρινὰ ἐπανωφόρια γίνονται τρουά-κάρ, δηλαδὴ σκεπάζουν τὴ φοῦστα κατὰ τὰ τρία τέταρτα.

ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Φόρεμα γιὰ πολὺ νέο κορίτσι ἀπὸ μουσελίνα μπλε, μὲ μπορντούρα, καὶ πλαστὸν ἀπὸ μουσελίνα ἐμπριμέ μπλε καὶ κόκκινη.

Πολλὲς ὅμως προτιμοῦν ἀντὶ τοῦ ἐπανωφορίου μιὰ βέστα, ποὺ φθίνει μόνον ὡς τοὺς γοφούς.

— Τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ εἶνε διαφόρων σχεδίων. Γίνονται ἴσια ἢ ἐλαφρῶς ἀν-φόρμ, μερικὰ δὲ εἶνε φαρδεῖα μόνο στὸ κάτω μέρος τῶν. Τὸ φάρδος αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ ἕνα μόνο ὑψηλὸ βολάν ἀν-φόρμ, ἢ μὲ μικρὰ ἀλλεπάλληλα βολάν.

— Μερικὰ ἐπανωφόρια δὲν ἔχουν καθόλου γιαντὰ, ἀλλὰ μόνο μιὰ ἐσάρπα ἐφαρμοσμένη ἢ ξεχωριστή. Τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ γαρνίζονται μὲ τσέπες καὶ μὲ ζῶνες.

— Τὰ ἀπὸ λαϊνὰ καλοκαιρινὰ ἐπανωφόρια δὲν ἔχουν ντουμπλίρ καὶ γαρνίζονται μὲ βελονιές. Ἀλλὰ πάλιν ἀπ' αὐτὰ ἔχουν γιαντὰ, ρεβέρ, καὶ μπορντούρα ἀπὸ ἄλλο ὕφασμα.

— Πολλὰ μοντέρνα ἐπανωφόρια, ὅπως καὶ πολλὰ φορέματα, γαρνίζονται πίσω στὴν πλάτη περισσότερα παρὰ ἐμπρὸς, πρὸ πάντων μὲ ντεκουῖ καὶ μὲ ἐνκροστασίον.

— Μὲ ἄνισα ἀπογευματινὰ φορέματα φοριοῦνται ἐπανωφόρια κοντὰ καὶ ἴσια ὀλόγυρα. Ἐπίσης μὲ φορέματα βραδυὰ ἄνισα φοριοῦνται ἄνισα ἐλαφρὰ ἐπανωφόρια.

— Γιὰ τὸ ἀπόγευμα συνηθίζονται τώρα τελευταῖα τσάντες ἀπὸ μαύρο δέμα μὲ φερμουάρ χρυσό. Ἡ τελευ-

ΕΝΑ ΛΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ

φόρεμα ἀπὸ λινὸ ἄσπρο, γαρνιρῆμένο μὲ φεστόν καὶ μὲ ζῶνη ἀπὸ χρωματιστὰ τριανταφυλλάκια.

ταῖα νουβωτὲ γιὰ φερμουάρ εἶνε ἕνα μεγάλο βέλος προσαρμοσμένο στὴν τσάντα μὲ μιὰ ἀλυσίδα, ἢ ὁποῖα περνᾷ μέσα σὲ μιὰ μπούκλα, κρατῶντας ἔτσι κλειστὴ τὴν τσάντα. (Ὁ)λες ἢ τσάντες εἶνε μετρίου μεγέθους καὶ μικρότερες ἀπὸ τίς περυσινές.

— Θεωρεῖται πολὺ σίχ, νὰ εἶνε τσάντα ἄσπρη μὲ τὰ παπούτσια.

— Ἡ μοντέρνα τσάντες γίνονται πρὸ παντός ἀπὸ δέμα ὀνίου, φουρκὸ καὶ κροκοδείλου. Ἐπίσης εἶνε τῆς μόδας καὶ τσάντες ἀπὸ δέμα γκλασέ καὶ ἀπὸ λουστρίν.

— Τὰ βραδυὰ καὶ ἀπογευματινὰ παπούτσια εἶνε πολὺ ἀνοιχτὰ καὶ μόλις σκεπάζουν τὸ πόδι, συγκρατοῦνται δὲ σ' αὐτὸ, μὲ λουράκια πολὺ λεπτὰ διαφόρων σχεδίων καὶ μὲ μιὰ πολὺ στενὴ μπορντούρα ἀπὸ δέμα «μεταλλικόν», δηλαδὴ δέμα ἔτσι κατεργασμένο, ὥστε νὰ μοιάζῃ μὲ μεταλλο.

— Τὰ καλοκαιρινὰ καπέλλα ἀφίνουν τὸ μέτωπο ἐντελῶς σχεδὸν ἀνοιχτό.

— Θὰ φορέσουμε καὶ ἐφέτος δροσερὰ φορεματάκια ἀπὸ λινὸ ἄσπρο, ἢ χρωματιστὰ, γαρνιρισμένα μὲ φεστόν ἢ καὶ μὲ ἄλλα κεντήματα, καθὼς καὶ φορέματα ὀλόλευκα ἢ πολὺ ἀνοιχτοῦ χρώματος μὲ γιαντὰ καὶ μπορντούρα ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμέ.

— Ἐπάνω ἀπὸ τὰ καλοκαιρινὰ αὐτὰ φορέματα θὰ φορεθοῦν καὶ μικρὲς βέστες χωρὶς μανίκια.

Ἡ Μονταίν

Ἡ ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει καὶ ἀπολυμαίνει τοὺς ὀδόντας. Καταστρέφει τοὺς φορεῖς τῆς σήψης καὶ δροσιεῖ τὸ στόμα.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΤΟ ΛΙΚΕΡ ΝΟΡΜΑΝΔΙΑΣ

γλυκύτατον, εὐγεστον, ἀρωματωδες καὶ δροσερώτατον, εἶνε τὸ καλύτερον καὶ πλέον εὐχάριστον τῶν

ΦΥΤΙΚΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

ἕνα φιαλίδιον εἶνε μίᾳ δόσει καὶ ἡ ὅλη ποσότης τοῦ φιαλιδίου εἶνε περίπου κοχλιάριον φαγητοῦ.

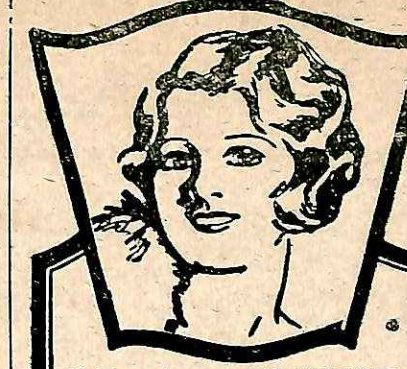
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΛΕΜΟΥ

Πλατεῖα Ὁμενοῖας

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3 δραχμὰς ἑκάστον.

Ἡ ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τοὺς ὀδόντας, τὰ οὖλα, δολοκλήρον τὸ στόμα. Δοκιμάσατέ τὴν καὶ θὰ αἰθανθῇτε καθαριότητα καὶ δροσερότητα τοῦ στόματος ἐπὶ ὥρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Ἀριστον ἀβλαβές

Ἀμερικανικὸν

Ἀντιδρωτικὸν

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Καθαριότης καὶ

οἰκονομία

ἐνδυμάτων

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΡΙΝ ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ ΣΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ
ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ
ΣΕΒΕΝΤΕΞ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ 8

Απο Αυτό!

Δι' ἐμέ εἶναι τό καλλίτερον.
Ὅφειλῶ τήν Σωτηρίαν μου στήν χρῆσιν
τοῦ δαυμασίου αὐτοῦ καθαρτικοῦ, στήν
γνησία Μαγνησία Σ.Πελλεγρίνο, καί τήν
συμπαθῶ ὡς προσφιλέστατον φίλον!
Εἰς τήν μάρκαν τοῦ Προσκυνητοῦ «Ρω-
δεῖ» δά δίδω πάντα τήν προτίμησιν.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ

LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO MODERNO. TORINO

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ.ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τήν Ἑλλάδα :
Θεόδωρος Σ. Βασιλείαδης, Εὐριπίδου 6—Ἀθήναι.